

KATIL
KALPLER

ŞEHİRİ

ELİF MELİSSA

EPHESUS

İntikam, tehlikeli bir oyun ve en derin yaraların
alevlendiği bir arzudur.

Annesinin katilini ararken parçalanmış kalbini
geride bırakan, sırlarla dolu karanlık bir geçmişin
derinliklerinde kaybolan Toprak; intikam yemini
etmiş, acılarıyla güçlenmiş bir kadındır.
Cinayet, aşk ve intikamın iç içe geçtiği bir oyun ve
Toprak'ın acılarla yoğrulmuş yolu...

Her şey o ağacın altında başladı
ve yine orada son bulacak.

*Bu yolculukta sarsılmaya hazırlanın.
Çünkü bir kez adım attığınızda, hiçbir şey eskisi gibi
olmayacak.*

"SEN BENİM İÇİN
YASAKLISIN,
İŞLEDİĞİM EN BÜYÜK
GÜNAHSIN."

f /ephesusyayinlari
i /ephesusyayinlari
t /ephesusyayinevi
y /ephesus yayinlari
in /ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

*Gözleri dolduğunda
güçsüzlüğü için bir kere
daha kendine kızdı,
verdiği bir söz, ettiği bir
yemini vardı ve bu güzel
bakışlı katilin celladı
olacaktı.*

*Bu oyunda her şey
mübahtı ve avı ağına
takılarak ona âşık
olacaktı.*

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

KATİL KALPLER ŞEHİRİ - I

Yazar: Elif Melissa
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzeltili: Elif Tesbihçi
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Baskı: Şubat, 2025

ISBN: 978-625-7382-23-6

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Elif Melissa

Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

KATİL KALPLER ŞEHİRİ

ELİF MELİSSA

Hiçbir şey göründüğü gibi değildir.
Bugün hayat veren su, yarın sizi boğabilir.
-Mevlânâ

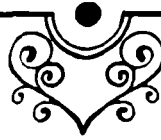
BÖLÜM ŞARKISI

Kansas - Dust in the Wind

"İlk adalet, insanın kendi vicdanıdır."
Victor Hugo

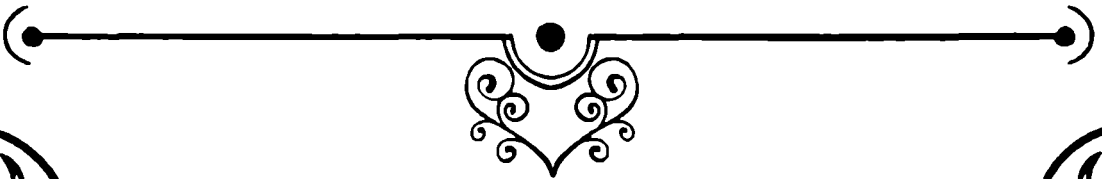

KATİL KALPLER

Şehri

GİRİŞ

04 AĞUSTOS 2019,

İZMİR

23.35

Kararsızlığın arasına sıkışmış korku...

Hayatında asla yaşamak istemediği bir yolun ortasındaydı ancak bu sefer kaçma şansı yoktu, tek seçeneği karar vermek ve durumu kabullenmekti. Ensesinden süzülen bir damla terin gövdesine inerken yok olduğunu hissedebiliyordu, kalbi her zamankinden daha hızlı atıyordu ve nefes alıp veriş normalden çok farklıydı. Beyninde birden fazla soru âdeta dans ediyordu, kulağının çınlamasını da buna bağlamıştı. Midesi bulanıyordu ancak kusamayacak kadar da karnı açtı. En son yapabildiği en iyi şeyi yapmaya karar verdi: Ağlamaya.

Bekliyordu, bekleyecekti de... Az sonra buraya annesinin katili gelecekti, biliyordu çünkü her akşam bu saatte mutlaka gelirdi. Aylardır pençesine kısırmak istediği kurbanını saati saatine takip ediyordu, onun gittiği mekânlara gidip oturuyor, kahve içiyor hatta yemek yiyordu. Hangi saatte nereye gideceğini, arkadaşlarını, ailesini, evini biliyordu. O kadar iyi biliyordu ki sokağındaki esnafına, kedisine, köpeğine kadar ezberlemişti herkesi. Aynı şeyi kendi annesine de yapıp yapmadığını düşündü, tüyleri ürperdi. Hikâyeleri yarım kalmıştı, an-

nesinin kokusuna dahi doyamadan onu elinden almışlardı. Şimdi üşüyen ellerini ısıtması gerekirken annesi; soğuk, karanlık, çıılçıplak bir şekilde toprak yığınının altında yatıyordu. Orada olmayı asla hak etmemişti, hikâyesi tamamlanmayan hiç kimse hak etmezdi. Annesi bu şekilde avuçlarından kayıp gitmemeliydi. Belki de onun daha uzun bir ömrü olacaktı; beraber gelinliğini seçecekler hatta torunlarına patikler örecekti. Bu yüzden, bu yaptığığın bedeli çok ağır olacaktı. Hem bedel ödetecekti hem de ödeyecekti. Toprak tüm hayatını, geleceğini, belki gelecekteki eşini, çocuklarını elinin tersiyle itmiş, kendinden vazgeçmişti. Artık onun yaşaması için tek bir neden vardı: Annesinin intikamını almak. Sanki çok uzun zamandır bu anı bekliyormuşçasına bütün gücüyle haykırdı, elleri ritme ayak uydurmaya çalışsa da titremeye başlamıştı. Şimdi bedeninden dökülen terlerin yoğunluğunu hissediyordu. O kadar yüksek sesle ve şiddetli ağlıyordu ki nefes alamayacak kadar tıkanmıştı. Denizin kokusunu derin derin içine çekmeye çalıştı. Her zaman severek kokladığı yosunların kokusunu alamıyordu, etrafı göremeyecek kadar gözleri yaşarmıştı. Çaresizce ellerini başına götürdü. İşte, tam o anda görmekten korktuğu kişi gelmişti. Biliyordu çünkü onu ayakkabısından tanımıştı, zafer kazanmışçasına gülümsedi ve durumu bozmadan başını kaldırdı. O kadar çok ağlamıştı ki göz altlarındaki torbalar meydana çıkıvermişti.

“Peçete ister misin?” dedi bir ses. Kafasını kaldırdığında ayak ucundan beynine doğru hızlıca yol alan

bir buz kütesinin tüm vücudunu sardığını hissetti, öylesine buz kesmişti ki âdeta parmak uçları morarmıştı. Boğazına öyle bir yumru oturmuştu ki nefes alamıyor gibiydi. Dişlerini birbirine bastırdı ve ellerini yumruk yaptı. Kalbinin bu kadar acıyacağını hiç tahmin etmemişti. Karşısında ona peçete uzatan, rengini gökyüzünden çalan masmavi gözlere sahip adam bir katilin bakışlarına sahip olamayacak kadar masum bakıyordu. Bir katil ile karşı karşıya gelmek çok ürpertici olsa da buna katlanmak zorundaydı. Çünkü karşısındaki merhametli bakışlara sahip bu adam, annesinin katiliydi ve Toprak, *intikamını* almaya hiç olmadığı kadar hazırды.

Düzenleme
Ny.ozlem

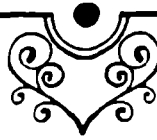
BÖLÜM ŞARKISI

Çağan Şengül - Canım Yanıyor

*"Çünkü yürekleri acıyan kadınlar,
ağlamazlarsa ölürlər."*

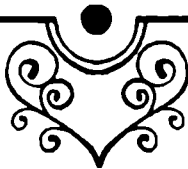

KATİL KALPLER

Şehri

KATİL İLE TANIŞMAK

Toprak öyle bir kilitlenmişti ki dilinin bağı bir türlü çözülüyordu. Konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı, yutkunmakla yetindi ancak bunu başaracaktı, başarması gerekiyordu, başarmak zorundaydı... Karşısındaki katilin kim olduğunu bilerek değerlerini, yargılarını, duygularını ve en zor olanı da benliğini bir kenara bırakması gerekiyordu. Buna mecburdu, annesinin intikamını almak için tüm etik yargılarından vazgeçmeye razıydı. Karşısında ona peçete uzatarak bakan katilin bakışları anlamsızlıklarla doluydu, yaklaşık bir dakikadan fazladır sadece onun gözlerine bakıyor ve hiçbir tepki vermiyordu. Her ikisi de bu anı beklermişçesine sadece bakıyorlardı. Toprak'ın hesaplaşmak istediği çok netti ama bunu yapamazdı, yaparsa ayladır kurduğu planların hepsi bir anda hiçliğin içinde yok olabilirdi. *Tıpkı kendisi gibi.*

“İyi misiniz?” dedi katil. İlk defa sesini duymuştu, bu ses âdeta onun kulak zarını delip geçti ve beyninin içinde defalarca yankılandı. Bu sesin ölüm çığlıklarını duyduğunu hayal edip bir an olsun kendini rahatlattı. Bir an önce annesinin intikamını almak istese de her şeyin zamanı vardı. Bu katil ile kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacak, sonunda annesinin kanını yerde bırakmayacaktı.

“İyiym,” dedi yalandan, ellerini saçlarında gezdirdi ve tutamları kulağının arkasında buluşturdu. “Teşekkürler.”

“Bu saatte burada olmanız tehlikeli, buralar tekin yerler değildir,” dedi katil. Toprak nefes almakla yetindi. Elinde tuttuğu, bir katilden aldığı peçeteye çaresizce bakıyordu. Gündüz olduğunda çok mu güvendeydi sanki? *Eğer sadece geceleri tehlikeliyse annesi neden gündüz ölmüştü?*

“Hiçbir yer tekin değildir,” dedi Toprak. Derin bir nefes aldı ve burnunu çekerek devam etti. “Evin bile...”

Cümlesinde bir ima saklıydı. Annesi kendi evlerinde, banyolarında öldürülmüştü. Oysa ne kadar mutlu gitmişti eve, annesine güzel haberi vermek için sabırsızlanıyordu. Ona rahat bir hayat yaşatacağını düşünerek aşmıştı evinin yollarını, onun gülen gözlerini görmeyi beklerken banyoda öylece yatan cesediyle karşılaşmıştı. Şu an ise annesini çalan, hayallerini yok eden, onu soğuk mezara sürükleyen katili ile yan yana oturuyordu.

“Siz yine de evinize gitmelisiniz, hanımefendi. Az sonra buraya tinerciler doluşmaya başlar.”

“Teşekkür ederim, ne yaptığım sizi ilgilendirmez ve buraya elinizde kedi maması ile geldiğinize göre o kadar da korkmamak lazım diye düşünüyorum,” dedi Toprak.

“Evet, her gün buraya kedileri, köpekleri beslemeye gelirim ancak yine de buranın tekin olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Hem dilerseniz size ana yola kadar eşlik

edebilirim, böylelikle gideceğiniz yere sağ salım varabilirsiniz.”

“Bana gerçekten yardım etmek mi istiyorsun?” diye sordu Toprak. Karşısındaki katil şaşırmişti, soğukkanlıydı ancak sanki bir derdi vardı. Kim bilir, belki de yakalanma ihtimaline karşı kaçıyordu. Toprak bu fırsatı kaçırmamalıydı, tüm planlarının iptal olmaması için hemen yeni bir şey düşünmeliydi.

“Evet, bu saatte bir kadına yardım etmek isterim. Malum, Türkiye’de yaşıyoruz.”

“Evet, insanlar evlerinde bile öldürülebiliyor. Kimsenin can güvenliği yok,” dedi Toprak. Belki de karşısındaki katil, onu izlediğini anlamıştı ve onun kim olduğunu biliyordu. Bir an bunun mümkün olup olmadığını düşündü, belki de yardım etme bahanesiyle annesini öldürdüğü gibi onu da öldürecekti ancak umurunda bile değildi, tek derdi annesinin intikamını almaktı. Belki bu yolda ölecekti ama öldürecekti de...

“Yine de burası senin gibi küçük bir kız için güvenli değil,” dedi katil.

“Eve gitmek istemiyorum,” dedi Toprak gözlerindeki yaşları silerken.

“Biri sana zarar mı verdi yoksa birinden mi kaçırıyorsun?” dedi genç adam merakla, tekin olmayan bu çağ ve bu mekân hakkında duyacağı hiçbir şeye şaşırmasdı.

“Annemi yeni kaybettim, onun olmadığı bir eve girmek istemiyorum,” dedi Toprak hıçkırıklar içerisinde ağlarken.

Genç adam merakla Toprak’ı dinliyordu. Şaşırsa da belli etmemeye çalışıyordu, sonuçta bu bir oyun olabilirdi. Ona gelen mektupla alakası olabilirdi. Kesinlikle temkinli davranması gerekiyordu fakat bu kızın gözleri o kadar masum bakıyordu ki yalan söyleyecek birine hiç benzemiyordu. Çaresizliği bakışlarına yansımıştı ancak yeşil gözlerinin arkasında derin bir acı gizliydi. Onun da tıpkı kendisi gibi birine sarılmaya ihtiyacı vardı. Bu kız, onun dert ortağı olabilirdi. Genç adam usulca daha önce hiç görmediği, kim olduğu konusunda en ufak bir fikri olmadığı gizemli kızın yanına oturdu.

“Çok üzüldüm,” dedi yutkunarak. Gecenin bu saatinde, hiç de tekin olmayan bu yerde tanıştığı kız ile bu denli ortak yönlerinin olması denk gelinemeyecek bir tesadüftü.

“Bunu yaşamadan anlayamazsın,” dedi Toprak göz yaşlarını akıtmaya devam ederken.

“İnanmayacaksın belki ama ben de annemi yeni kaybettim,” dedi tanımadığı kızın yeşil gözlerine delip geçecekmişçesine bakarken.

“Nasıl yani?” dedi Toprak merakla. Gerçekten de duydukları karşısında şaşırmıştı. Ya bu adam onun kim olduğunu anlamıştı ya da gerçekten doğru söylüyordu.

“Çok kısa bir süre önce annem öldürüldü, peşinden de mektuplar almaya başladım,” dediğinde Toprak şaşırdı, bunlardan haberi yoktu. Aylardır takip ettiği, hayatını öğrenmeye çalıştığı çocukla ilgili hiçbir şey bilmediğini fark ettiğinde kendine çok kızsada da belli etmedi ve dinlemek için kendini zorladı. Endişesi sürekli saçlarıyla oynamasından belli oluyordu, endişe duyduğu her an bilinçsizce bunu yapardı.

Genç adam anlatmaya devam etti: “Annemin yıllar önce terk ettiği bir ailesi olduğunu öğrendim...” dedi ve bir an duraksadı, daha beş dakika önce tanıştığı bir kıza bunları neden anlatıyordu? *Ya bu bir oyunun parçasıysa,* diye düşündü. “Her neyse, tanımadığım birine bunları anlatamam.”

“Neden?” dedi Toprak merakla. “Senin de dertleşecek birilerine ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum,” diye ekledi ardından. Bir şekilde onun güvenliğini kazanarak konuşturması gerekiyordu yoksa tüm planı başlamadan bitebilirdi. Bu katil, sandığından da çetin ceviz çıkmıştı. Gerçi, kendisi de bir yabancıya her şeyini anlatmazdı.

“Başımda bu kadar dert varken tüm sıkıntılarımla sana neden anlatayım ki? Ya sana güvenmemem gerekiyorsa?” dedi kendinden emin bir tavırla, her an gelebilecek bir tehlikeye karşı elini belinden ayırmadan, sağa sola bakarak oturuyordu.

Toprak bunu fark ettiğinde sessizce gülümsedi. Genç adam onu çoktan bir tehlike olarak algılamıştı, durumu toparlaması gerekiyordu. Evet, bir tehlikeydi ama o gün

bugün değildi. Bu katil ile daha yürüyecek çok yolları vardı.

“Elin belindeki silahında ve etrafına bakıyorsun, farkındayım ancak merak etme, yalnızım. Hem benim yanıma sen geldin, sen benimle konuştun, ben burada kendi hâlimde ağlamakla meşguldüm,” dedi kendini aklamak istercesine. Kafasında böyle bir şeyi kurgulamamıştı ancak dersine o kadar iyi çalışmıştı ki artık doğaçlama yapmakta zorlanmıyordu.

“Ben her gün buraya gelirim, küçük hanım. Bu banklara oturan insanların çoğunu tanırım ama seni ilk defa gördüm, ağladığın için insanlık yapıp yanına geldim.”

Biliyordu, Toprak bunların hepsini adını bildiği kadar iyi biliyordu. Onu aylarca izlemişti, her gün buraya sokak hayvanlarını beslemeye geliyordu. Bu her ne kadar takdir edilecek bir davranış olsa da günahlarının bir kefareti olarak yaptığına kendini ikna etmeye çalışmıştı. *Bir katil bu kadar temiz yürekli olamazdı, sadece günah çıkarmaya çalışıyordu.*

“Adım Toprak,” dedi Toprak elini uzatırken. “Toprak Safra.”

Genç adam bir an boş bulunarak elini uzattı ve soğuktan buz kesmiş, parmak uçları morarmış kızın elini tuttu. Bu küçük kızın elleri titriyor, buz gibi vücudu kasılıyordu. Gözlerinin yeşili ise onu delip geçecek gibi bakıyordu, bu kıza nasıl güvenebilirdi ki? *Sadece bu kıza değil, kimseye güvenemezdi.*

“Kerem,” dedi sadece. Başka hiçbir şey söylemeden yavaşça elini çekti. *Adı Kerem’di. O, annesinin katiliydi.*

“Memnun oldum, Kerem,” dedi Toprak. Bir şekilde konuşmayı sürdürmesi ve onunla arkadaş olması gerekiyordu, bu aylardır beklediği anlardan biriydi ve sonuçsuz kalmasına müsaade edemezdi.

“Benim gitmem gerekiyor ama bir erkek olarak seni burada bırakmak istemiyorum, az sonra burası gerçekten epey tehlikeli olacak,” dedi Kerem, sadece genç bir kızı korumaya çalışıyordu.

“Başıma bir şey gelmesinden ya da ölmekten korkmuyorum, kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, hem az önce de söylediğim gibi eve gitmek istemiyorum,” dedi Toprak yutkunurken.

“Başka kimsen yok mu? Sana eşlik edeyim oraya kadar,” diye ısrar ettiğinde Toprak gözlerini devirmekle yetindi.

“Kimsem yok. Babam, annemin cenazesine bile gelmedi; başka bir çocuğa babalık yapmakla meşgul,” dedi Toprak uzun uzun denize bakarken. Doğruydı, anne ve babası yıllar önce ayrılmıştı, o zamandan beri araları çok iyi değildi. Annesinin ölüm haberini aldığı anda ise sadece telefonla aramakla yetinmiş, bir ihtiyacı olup olmadığını bile sormamıştı.

“Halan, teyzen?” dedi Kerem ısrarına devam ederek.

“Kimsem yok işte! Benimle uğraşmak istemiyorsan gidebilirsin, Kerem. Ben başımın çaresine bakarım.”

“Normal şartlarda gitmem gerekir ama kadın cinayetlerinin arttığı bu dönemde, gecenin bir yarısında bunu yapamam,” dedi Kerem. Oldukça duyarlı olan bu davranış, annesinin katili olmasıyla büyük ölçüde çelişiyordu.

“Her katil cezasını çeker, merak etme, benimki de çekecektir,” dedi Toprak imalı bir tavırla.

“Ellerin soğuktan morarmış, gözlerin davul gibi olmuş, aynı zamanda da titriyorsun. Az ileride bir yer var, en azından orada sana kahve ısmarlayayım. Biraz daha içini dökersin, sonra da seni gideceğin yere bırakırım,” dedi Kerem, anlaşılan bu inatçı kızı ikna etmenin başka bir yolu yoktu.

Toprak yutkundu, normalde yapacağı bir hareket olmasa da bu katilin bir şekilde hayatına girmek için her yolu denemeye hazırdı. Mağdur kız rolü oynayarak dikkatini çekmiş, üstelik ummadığı bir şekilde şans yaver gitmişti.

“Tamam,” dedi banktan kalkarken. Annesinin katilini daha da yakından tanımak için sabırsızlanıyordu, kendisi için hazırladığı muhteşem ölüm planları vardı.

Yaklaşık üç dört dakika yürüdükten sonra Kerem’in bahsettiği kafeye gelmişlerdi, denize sıfır olan kafede sadece birkaç masa doluydu. Toprak bir an ne yaptığını sorguladı ancak bundan sonra olabilecek her şeye katlanmak zorundaydı. Bu adamın yüzüne bakmaktan tiksinsinse de tiksiniyormuş gibi davranmaktan başka çaresi yoktu.

“Burası güzelmiş,” dedi Toprak masaya otururken, biraz daha sakinleşmiş gözüküyordu.

“Öyledir, gelmeyi sevdiğim bir mekân,” dedi Kerem masaya oturup garsonu bakışlarıyla çağırırken. Elbette Toprak, Kerem’in her akşam sahile geldiğini bildiği gibi buraya da sıklıkla geldiğini biliyordu.

“Seni keyif pezevengi,” diye mırıldandı Toprak kendi kendine.

“Bir şey mi dedin?” diye sordu Kerem merakla, o kadar kısık bir sesle söylemişti ki duyması mümkün değildi. Toprak cevap vermeden başını iki yana sallamakla yetindi.

“Ne içersin?” dedi ikinci bir soru yönelterek.

“Ben çay içeyim,” dedi Toprak sakin bir tavırla, siparişi almaya gelen adam gülümseyerek başını salladı, Kerem’in omzuna hafifçe dokundu ve siparişleri hazırlamak için yanlarından ayrıldı.

“Teşekkür ederim, Kerem,” dedi Toprak sıcak bir tavırla. “Beni hiç tanımamana rağmen yanımda olduğun için.”

“Gözlerindeki çaresizlikte kendimi gördüm,” dedi Kerem. Bu dünyada anne acısını bir tek kendisinin bu denli yaşadığını düşünürken, bu gece yeşil gözleri delip geçecekmişçesine bakan bu gizemli kızla tanışması ona yalnız olmadığını hatırlatmıştı.

“Kimse yapmazdı,” dedi Toprak, sevimli gözükmeek için çabalasa da içinde fırtınalar kopuyordu, annesinin katili ile aynı masada oturmayı hazmedemiyordu.

“Bana biraz kendini anlatsana. Madem geldik, biraz kafamız dağılsın,” dedi Kerem gülümseyerek, belli ki annesi ve ölümle ilgili konuşmak istemiyordu ya da gerçekten bunalmıştı ve kafasının toparlanmasına ihtiyacı vardı. Toprak zoraki de olsa gülümsediğinde ona güldüğü için kendinden nefret etmişti.

“Ben Toprak, yirmi altı yaşımdayım. Moda Tasarımı ve Resim bölümü mezunuyum, yani bu sene mezun oldum. Yay burcuyum, hayvanları severim, annemi yeni kaybettim... Anlatacak bir şeyim yok, boş biriyim işte,” dedi Toprak suratı düşerken. *Bu durumda olmaya katlanamıyordu, şu an bunları anlatmak yerine karşısındaki katili öldürmesi gerekiyordu.*

“Bana boş biriymişsin gibi gelmedi,” dedi Kerem manidar bir şekilde gülümserken.

“Beni boş ver, sen anlat. Sen kimsin?”

“Ben Kerem, yirmi dokuz yaşımdayım. Liseyi yarıda bıraktım, okumadım. Bu hayattaki tek ailem olan annemi yakın zamanda kaybettim, ne yazık ki bir cinayete kurban gitti. Benim de anlatacak pek bir şeyim yok, bir de yengeç burcuyum ama böyle şeylere pek inanmam,” dedi sıkkın bir tavırla.

“Çok değişik bir tanışma oluyor gerçekten, çok garip,” dedi Toprak kendini tutamayarak.

“Nasıl yani?” dedi Kerem merakla.

“Yani yakın zamanda ikimizin de annesini kaybetmesi çok büyük bir tesadüf. İkimizin de belli ki içi acıyor. Garip işte... Birkaç saat önce oturduğum bankta artık yaşayamayacağımı düşünerek ağlıyordum,” diye yanıtladı, ne anlattığını kendisi de anlamamıştı ama umursamamıştı da. Tek derdi, kendini acındırarak Kerem’in ilgisini çekmekti ve bunu başarıyor gibiydi.

“Hayat her şekilde yaşanıyor, Toprak. Nasıl oluyor, bilmiyorum ama bir şekilde yaşamaya devam ediyorsun.”

“Çünkü bir şeylere tutunuyorsun,” dedi Toprak. “Sen neye tutundun?” diye ekledi ardından.

“Annemin geride bıraktığı sırları çözmeye,” diye cevapladı Kerem. Ağzından kaçırmış olmalıydı ki bir anda suratını endişe kaplamıştı.

“Nasıl yani?” dedi Toprak endişeyle.

“Yok bir şey, boş ver,” diye geçiştirdi Kerem hızlıca, daha birkaç saat önce tanıştığı bir kıza tüm hayatını ya da kafasında kurduğu planları anlatmak istemiyordu.

“İstersen sonra anlatırsın,” dedi Toprak arkadaşça bir tavırla.

“Belki sen de anlatırsın,” dedi Kerem merakla.

“Belki...”

Kerem cevap vermedi, Toprak ise dikkatle Kerem’i inceliyordu. Kaşlarının şeklini, gözlerinin yapısını, dudaklarının kıvrımını, yüzünde yer edinmiş çizgileri, çe-

nesindeki gamzesini... Her bir detayı özenle beynine işliyordu, bu yüzü asla unutmaması gerekiyordu, o yüzden her milimini ezberleyecekti. Kurbanını daha da yakından tanımak için can atıyordu.

“Çay iyi geldi,” dedi Kerem sessizliği bozarak. “Biraz daha iyi misin?”

“İyiyim, çok teşekkür ederim tekrar.”

“Seni evine bırakayım,” diyen Kerem gerçekten oldukça düşünceli davranıyordu. Toprak bir an kim olduğunu anlamasından endişelense de gerçekte böyle bir şey mümkün değildi, kendisinin kim olduğunu bilmediğinden son derece emindi.

“Eve gitmeyeceğim dedim ya! Sen istiyorsan gidebilirsin, benimle kalmak zorunda değilsin.”

“Elbette değilim ama sen gitmiyorsan ben de gitmeyeceğim,” dedi Kerem inatla.

“Daha birkaç saat önce tanıdığın biri için neden bu iyiliği yapıyorsun ki?” Toprak, kendisini tanımadığına emin olsa da bir an tereddüt etmişti.

“Birini kaybetmenin getirdiği gözü karalığı bilirim, üstelik bir kadının bu saatte dışarıda yalnız kalmanı istemem,” dedi Kerem düşünceli bir tavırla, eğer onun gerçekte kim olduğunu bilmeseydi belki iyi bir insan olduğuna inanabilirdi *ya da yeni kurban olarak kendine Toprak’ı seçmişti, bu da bir ihtimaldi.* Toprak sıklıkla yutkundu, yeni kurban kendisi olabilir miydi?

“Haklısın, eve gidip biraz dinlensem iyi olacak,” dedi Toprak nihayet inadından vazgeçerek.

“Seni gideceğin yere kadar bırakayım.”

“Olur,” dedi Toprak inatlaşmadan. Bu, tanışmalarının ilk ayağıydı ve mutlaka devamı gelecekti. Toprak’ın bu işi bırakmaya niyeti yoktu, er ya da geç bu adamın hayatına sızacak ve onu içeriden, hiç ummadığı bir yerden, kalbinden fethedecekti.

İzmir, gecenin bir yarısı bile hareketli olan bir şehirdi ve aslında o kadar da korkutucu gelmiyordu, burada doğup büyümüştü ve hemen hemen merkezî olan her noktasını avucunun içi gibi biliyordu. Bir süre yürüdükten sonra nihayet bir taksi durağının önüne gelmişlerdi.

“Buradan sonrasını ben taksiyle giderim, Kerem. Çok teşekkür ederim, bu gece bana gerçekten çok iyi geldi,” dedi Toprak sevecen bir tavırla.

“İstersen seninle gelebilirim,” dedi Kerem teklif etmekten ziyade izin istercesine, karşısındaki kadından etkilendiği her hâlinden belliydi, belki de yıllar sonra kendinden bir parça bulabildiği tek kadın olmuştu.

“Gerek yok, zaten taksiyle gideceğim.”

“Tamam o zaman, eğer senin için sorun olmazsa eve gidince haber vermeni istesem?” dedi Kerem utançla.

“Telefon numaramı almak için bir bahane yani?” dediğinde her ikisi de güldü.

“Öyle de diyebiliriz,” dedi Kerem gülümseyerek, kalbi yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu. Annesinin yokluğundan beri ilk defa böyle hissetmişti, bu his ilk defa ona yanlış gelmemiştir.

“Telefonunu ver, yazayım,” dedi Toprak cilveli bir tavırla. Her ne kadar bu anlara tahammül edemese de rol yapmak zorunda olduğunun farkındaydı. Kerem’in telefonuna hızlıca numarasını yazdı, kendi numarasını arayıp Kerem’in numarasını kaydetti. Artık gerçekten arkadaş olmuşlardı. Aylardır sabrettiği, üzerine planlar kurduğu oyunu işte şimdi başlıyordu.

Toprak taksiye yönelirken Kerem’e gülümsedi ve hiçbir şey söylemeden arabaya bindi. Kerem, araba uzaklaşana kadar izlemişti ve hâlâ izlemeye devam ediyordu. Toprak taksiye bindiğinde sanki saatlerdir tuttuğu nefesi bırakmış, hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı; elleri titriyor, vücudu kasılıyordu. Annesinin katilinin gözlerinin içine bakmış, onunla aynı masaya oturmuş hatta ona gülümsemiştir. Yaşadığı duruma katlanamıyordu, midesi bulanıyordu.

“İyi misiniz, hanımefendi?” dedi taksici dikiz aynasından Toprak’a merakla bakarken.

“İyiyim, teşekkür ederim,” diye yanıtladı taksicinin uzattığı peçeteyi alırken.

Toprak kendini yenilmiş gibi hissediyordu, annesinin katilinin karşısında ne kadar da alçaldığını düşününce tüm hücreleri öfkeyle doluyordu. Kendisine çok sinirlenmişti, o katile güldüğü her saniye için kendine kızı-

yordu, gözlerinin gözlerine değdiği her an için kendine tekrar tekrar kızılıyordu. Kerem, onun hayatında kendinden nefret etmesi için bir dönüm noktası olmuştu. Bu saatten sonra yapacağı her şey için kendisinden nefret edecekti. Annesinin katili, Toprak'ın yeni kurbanı Kerem'in kalbine sızmak için elinden geleni ardına koymayacaktı. *Annesinin intikamını, bedeli ne olursa olsun Kerem'in canıyla alacaktı.*

Bu oyun onun için hazırlanmıştı, er ya da geç Kerem hak ettiğini yaşayacak ve adalet yerini bulacaktı. Annesinin kanlara bulanmış bedeni aklına geldiğinde hıçkırıklarını serbest bıraktı. Kolay değildi, hiç kimse bu yolun kolay olacağını söylememişti. Her ne kadar o adamın gözlerine bakmak bir hayli zor olsa da bu oyunun sonunda kazanan yine Toprak olacaktı. Anıları tekrar tekrar gözünün önünde dans ettiğinde ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Annesine yapılanları hazmedemiyordu ancak bu yolun başında Toprak, farkında olmadan çok büyük bir günah işlemişti ve onunla henüz yüzleşmeye hazır değildi.

Eve geldiğinde yağmur şiddetini iyice arttırmıştı âdeta kavga edercesine pencereye çarpıp duruyordu. Her bir yağmur darbesinde Toprak'ın içini büyük bir korku kaplamıştı. Sırılsıklam olmuş, tüm vücudu tir tir titriyordu. Işığı açmak istedi ancak muhtemelen elektrikler gitmişti ki lamba yanmamıştı. Derin bir iç çektikten sonra üzerindikileri çıkararak banyoya doğru yürüdü,

her adımında kıyafetlerini bir kenara atıyordu. Çok geçmeden küveti açtı, gözünde bir an annesinin küvetteki cansız bedeni canlandığında olduğu yere diz çökerek gözyaşlarını serbest bıraktı. Artık dayanamıyordu, uzun bir süredir peşinde olduğu adamla bugün nihayet tanışmıştı. Onun gözlerine her baktığında annesini görmüş, nasıl ona kıydığını kafasında canlandırıp durmuştu. O adamla, Kerem denen o aşağılık adamla aynı havayı bile solumak zor geliyorken, gözlerine bakıp, elini sıkmak kalbindeki bütün iyi hisleri alıp götürmüştü. Artık eski Toprak olmayacağını o da çok iyi biliyordu, istese de olamazdı. Bir kere elleri kirlenmişti, hiçbir sabun o elleri yeniden temizleyemezdi. Sürekli kendi kendine telkinde bulunsa da çok zorlanmıştı ancak eğer intikam almak istiyorsa bu durumu aşmaktan başka bir çaresi olmadığını da çok iyi biliyordu. Nefesini toparladı, derin derin iç çekti ve telefonunu eline alarak mesajlara girdi:

Toprak Safra: Merhaba, ben Toprak. Bu akşam sahilde tanışmıştık, normalde huyum değildir ama geç olduğu için seni merakta bırakmak istemedim. Ben eve geldim ve bu akşam için çok teşekkür ederim, iyi geldi.

Mesajı gönderdikten birkaç dakika sonra cevap geldiğinde kalbi hızla çarpıyordu.

Kerem Öztürk: Merhaba, haber verdiğin için teşekkür ederim. Eğer yazmasaydın bende seni arayacaktım. Bu akşam bana da çok iyi geldi, iyi geceler yarın görüşürüz.

Yarın görüşürüz, diye tekrarladı Toprak. Demek ki istediğine ulaşmıştı, Kerem ondan etkilenmişti ve bu

görüşmenin devamı gelecekti. Kendi kendine gülerek zaferinin başlangıcını belli etti.

BİR AY SONRA

05 EYLÜL 2019 | İZMİR

23.40

Yaklaşık bir aydır Kerem ve Toprak neredeyse her gün görüşmüş, arkadaşlıklarında bir noktaya gelmişlerdi. Toprak, Kerem ile geçirebildiği her sürede onu daha da yakından tanımaya çalışmıştı. Kerem ise her geçen gün kendini Toprak'a biraz daha açmış, güvenini kazanmıştı. Toprak yaşadıkları her gün kendinden nefret etse de annesi için bunu yapmaya mecbur olduğunu biliyordu. Kendi adaletini yazacaktı çünkü onu tatmin edecek hiçbir şey olmamıştı. Dava düşmüş ve dosya çoktan kapatılmıştı. Elllerinde yeterli delil olmadığı için hiçbir sorgulama yapılamamıştı. O da kendi adaletini yazmaya karar vermiş ve kolları sıvamıştı.

Toprak, denize uzun uzun bakarken yutkundu. Kerem bir anda Toprak ile tanıştıkları yerde buluşmak istemişti, Toprak ise hiç düşünmeden kendini burada bulmuştu. Gecenin bu saatinde neden burada görüşmek istediğini fazlasıyla merak ediyordu, normalde bir aydır hiç böyle tuhaf bir harekette bulunmamıştı ve bu durumdan oldukça şüphelenmişti, burnuna kötü kokular geliyordu.

“Toprak,” dedi elinde bavulla sakince ona yaklaşan Kerem.

“Bir yere gidiyorsun sanırım, Kerem,” dedi Toprak merakla.

“Gidiyorum, seninle vedalaşmaya geldim,” dedi Kerem. Toprak gerilmişti, her şey son derece iyi ilerlerken bu veda da nereden çıkmıştı?

“Saçmalama, ne gitmesinden bahsediyorsun?” dedi Toprak gergin bir tavırla. Zorlukla takındığı neşeli tavrı, yerini gerginliğe net bir biçimde bırakmıştı.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Kerem sikkinlikle banka otururken. Moralinin bozuk olduğu her hâlimden belliydi, derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti:

“Seninle tanıştığım için kendimi gerçekten çok şanslı hissediyorum ama annem bu hayattaki her şeyden daha önemli.”

“Daha açık konuşur musun? Ne anlatmaya çalıştığını anlamadım,” dedi Toprak, sinirlenmeye başlamıştı.

“Annem...” dedi ve kısa bir duraksamanın ardından devam etti: “Zamanında ölmek için kaçmış ama neden kaçtığını bilmiyorum. Bana ölmeden önce yazdığı mektupta son sözü, *‘Ağabeyimi bul, adı Behram Asrınlı. Lütfen her şeyi anlat, ben ona yalan söyledim, eğer yaşarken bunu söyleseydim beni öldürürdü,’* yazıyordu. Annem bir gün öleceğini bilerek bana bu mektubu yazdı ve benden bunu istedi. Biliyorum ki aradığım tüm soruların cevabı orada, İstanbul’da. Ben de bir süredir ağabeyini araştı-

rıyordum, Türkiye'nin neredeyse en zenginlerinden ve yeraltı insanlarından,” dedi Kerem.

“Öyle bir adamla tek başına nasıl mücadele edeceksin?” diye sordu Toprak merakla, gitmemesi için elinden ne geliyorsa yapması gerektiğinin farkındaydı ancak Kerem son derece kararlı gözüküyordu, bu yüzden Toprak'ın hızlıca bir şeyler düşünmesi gerekiyordu.

“Bir şeyler düşündüm ama her şeyi zaman gösterecek,” dedi Kerem.

“Sen şimdi İstanbul'a mı gidiyorsun?” diye tekrarladi. İşte, bu daha fragman bile değildi sadece büyük bir ölüm oyununun başlangıcıydı.

“Evet, İstanbul'a gidiyorum. Aradığım tüm soruların cevabı orada, annem benden bunu istedi ve son görevimi yerine getirmeliyim. Biliyorum ki onun katili orada bir yerde hatta ağabeyi bile olabilir,” dedi Kerem.

“Ben de seninle geleyim, sana yardım edeyim. Zaten yalnız başıma buralarda duramıyorum. Bu şehir bana çok ağır gelmeyi başladı. Ben sana yardım edeyim, sen de sonra annemin intikamını almam için bana yardım et, polisten bir şey çıkmadı,” dedi Toprak.

“İstanbul ne kadar büyük, bir fikrin var mı senin? Polis işin içindeyse sen hiçbir şey yapamazsın, küçük hanım.”

“Ben hiçbir şey yapamam, evet ama belki sen bana yardım etmek istersin.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Kerem, ne anlatmak istediğimi anlamıştı ancak anlamazlıktan geldi.

“Yani... Diyorum ki bu bir tesadüf olamaz, ikimizin de annelerimizin öldürülmüş olması... Bilmiyorum, galiba kader dediğimiz şey bu olmalı,” dedi Toprak. Derin bir nefes aldı ve ardından devam etti:

“Bak ne diyeceğim, birlikte hareket edelim. Ben sana annenin katilini bulmada yardımcı olayım, Behram denen o adam için beraber hareket edelim, sonra sen de bana annemin katilini bulmam için yardım et. İkimiz bir olursak her şeyi daha kolay halledebiliriz.”

Toprak kararlıydı, kararlılığı gözlerinden okunuyordu. Bu teklif ise Kerem’e son derece mantıksız ve saçma gelmişti.

“Beni yeterince tanıımıyorsun,” dedi hızlıca. Bu kızı bir şekilde başından atması gerekiyordu, zira başına fazlasıyla iş açabilirdi.

“Sen de beni tanıımıyorsun,” karşılık verdi Toprak. “Ancak ikimizin de hedefi belli ve anlaşılan ikimiz de çaresiziz...”

“Ya sana zarar verirsem?”

“Ben de sana zarar verebilirim, bu kadar güzel ve masum duruşuma rağmen içimden bir katil çıkabilir,” dediğinde Kerem kendini gülmekten alıkoyamadı.

“Neden peki? Yani beni yaklaşık bir ay önce tanıdın. Neden benimle iş birliği yapmak istiyorsun?”

“Çünkü yapayalnızım ve bunu tek başıma yapabilir miyim, bilmiyorum,” dedi Toprak.

Kerem bir an düşündü, amacına giden yolda yanında yeterince tanımadığı biriyle yolculuğa çıkmak ve sırların peşinde koşmak onu yavaşlatmaktan başka hiçbir şey yapmazdı. Bu kız ile olmak ona hiçbir şey katmayacaktı. Evet, belki başka bir zaman diliminde tanışsalar, her şey çok farklı olabilirdi ancak şu an daha önemli işleri vardı, annesine bir vefa borcu bulunuyordu.

“Olmaz, senin planın benim işime yaramaz. Hem diyelim ki sana ihtiyacım var, mantıklı düşününce de sana neden güveneyim ya da sen bana neden güvenesin ki, söylediğin şeyler bir aydır tanışılan biriyle yapılacak şeyler mi sence?” dedi üsteleyerek, yanına bir ayak bağı alma niyetinde değildi.

“Çünkü yalnız ve birilerine muhtaçsın.”

“Orada dur, küçük hanım. Ben kimseye muhtaç değilim,” derken elini alına hafifçe dokundurdu. Bu aslında onun ne kadar köşeye sıkıştığını gösteriyordu, birilerine fazlasıyla muhtaçtı.

“Sakin ol kaptan, bir şey demedik. En azından ben birilerine muhtacım,” dedi Toprak. Ne yapıp edip mutlaka onunla gitmesi gerekiyordu, bu kadar yaklaşmışken onu elinden kaçıramazdı.

“Hayır, bu işi polislerle bırak; tek başına altından kalkamazsın.”

“Sen nasıl kalkacaksın?” dedi merakla.

“Beni yeterince tanımadığını söylemiştim,” dedi Kerem soğuk ve anlamsız bir surat ifadesi takınırken. Onun en başından beri kafasında kurduğu planları vardı; hiçbir şey düşünmeden, planlamadan bu yola asla girmezdi. Kurbanını içeriden fethedecek ve bilmecesini çözecekti.

“Sen de beni tanımıyorsun, neler yapabileceğimi hayal edemezsin.”

“Peki, söyle bakalım, Toprak. Madem benimle gelmek istiyorsun, planın nedir?”

“Seninle gelmek,” dedi Toprak sadece. *Bu planının ilk adımıydı.*

“Benimle daha yeni tanıştın,” dedi Kerem imalı bir tavırla.

“Tamam, ben de bu planı az önce oluşturdum,” dedi Toprak pişkin bir surat ifadesiyle.

“İnsan, bir ay önce tanıştığı biriyle İstanbul gibi bir şehre gitme planı yapmaz, bu aptallıktır!”

“Ben de aptalım, Kerem! Mecburum, anlamıyor musun? Denize düşsem yılanı sarılırım,” dedi Toprak acınası bir ses tonuyla. Oyun planladığı gibi sürmese de bir şekilde Kerem’e kabullendireceğini biliyordu, bu yolda her şey mümkündü ve sonuna kadar direnecekti. Kerem er ya da geç onunla bu yola girecek ve oyun tam da Toprak’ın istediği gibi başlamış olacaktı. Aylardır bu anı bekliyordu; bir polis arkadaşının ona olan vefa borcu sayesinde Kerem’in izine ulaşmış, bir hayalet gibi

onu izlemişti. Gittiği kafelere gitmiş, yürüdüğü yollarda yürümüş, dinlendiği banklarda dinlenmişti. Hepsi annesinin katili olan bu adamı, kurbanını daha yakından tanımak içindi. Onun hayatına bir şekilde girip kendine âşık edecek ve canını hiç ummadığı bir anda alacaktı. Çünkü bal rengi gözlerine baktığında masum olduğuna inanabileceği bu adam *annesinin katiliydi*.

“Ben sarılmam, o yüzden iyi akşamlar. Seni tanıdığım için mutlu oldum ama orada bana ayak bağı olursun,” dedi Kerem arkasına bile dönüp bakmadan giderken. Toprak’ın ise vazgeçmeye niyeti yoktu, arkasından yüksek bir ses tonuyla bağırdı.

“Burada bekliyor olacağım, nasıl olsa bensiz gidemeyeceksin!” dedi ve kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla mırıldandı: “

Nasıl olsa geri geleceksin.”

Yüzüne zafer gülümsemesini yerleştirdikten sonra banka oturdu ve ellerini göğsünde birleştirerek derin bir nefes aldı, nihayet aylardır planladığı oyun başlamıştı. Kerem’in dönüp dolaşıp tekrar geleceğini biliyordu, iki kişilik plan her zaman insana güç katardı ve bir şekilde o da bunu kabullenip geri dönecekti. Dönmemesi ihtimaline karşı ikinci planı da hazırdı, gerekirse peşinden İstanbul’a gider ve onu orada da bulurdu ancak yanında olması işini daha da kolaylaştırırdı.

06 EYLÜL 2019 | İZMİR

00.55

Kerem çaresizce koltukta oturmuş, birasını yudumlarken önündeki sehpa da duran bilgisayardan Behram Asrınlı'nın büyük şirketinin iş ilanlarını inceliyordu. Aslında o adamın hayatına girmek için bütün planlarını kurmuştu ancak düşündüğü iş ilanı yayından kaldırılmıştı ve ona herhangi bir dönüş olmamıştı. Oluşturduğu sahte öz geçmiş sayesinde Asrınlı şirketinde bir iş edinmeyi planlamıştı fakat ilk planı çoktan suya düşmüştü. Elleriyle saçlarını karıştırırken çaresizce saç diplerini çekti, gözleri yerinden çıkacakmışçasına ağrıyordu ve kendini köşeye sıkışmış bir fare gibi hissediyordu.

“Eşyalarını bavuldan çıkaralım mı, dostum?” dedi en yakın arkadaşı olan Mustafa. İstanbul'a gitmeden önce evden daha erken ayrılmaya karar vermişti, bu arkadaşı Mustafa'nın fikriydi. Kerem'in yokluğunda evlerinde herhangi bir hareket olup olmayacağını görmek için yerini değiştirmişti, eğer onun yokluğunda buralarda bir hareket olursa bununla Mustafa ilgilenecekti.

“Hayır, zaten gideceğim.”

“Nasıl gideceksin, iş ilanını kaldırmışlar. Sana dediğim diğer ilanı da sen istemedin,” dedi Mustafa.

“Evimizin müstemilatında kalacak koruma arıyoruz, tek şart aile olması,” diye tekrarlardı ilanı Kerem, ardından ekledi:

“Ben kendime bir aileyi nereden bulacağım?”

“Bu tanıştığın kız, seninle gelmek isteyen. Belli ki sana mecbur olan aptal bir kız. Teklifini kabul et. Önce kendi işini hallet; sonrasında istersen ona yardım edersin, istemezsen de kaçır gidersin,” dedi Mustafa. Belki hiç tanımadığı biriyle yolculuğa çıkmak mantıksızdı ama bundan başka çaresi yoktu; bu fikri kimse kabul etmez, bu yolculuğa onunla başka kimse çıkmazdı.

“Kızın bunu kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyoruz. Onun da tek derdi annesinin katili, zaten o da ayrı bir dert,” dedi Kerem.

“Kardeşim, seni anlıyorum da kendin söylüyorsun, kızın hiçbir planı yok ve duyduğu bir haber ile İstanbul’a gideceğim diyor, sence de saçma değil mi? Sen aylardır plan yapıyorsun, bir şekilde aileye sızmaya çalışacaksın, hem aile gibi gözükerseniz daha inandırıcı olur ve işi alırsın. Sonra da yoluna bakarsın, zaten kız da seninle gelmek istemiş, kesin kabul eder.”

“Bu ilana deneyimli, gerçekten aile olan insanlar başvurursa yine şansım kalmaz. Hem ne diyeceğim; *bu kadın benim karım, yeni evlendik, burada kalalım mı?*”

“Deneyim işi kolay, sahte bir öz geçmiş ve referans hazırlamak çocuk işi, biliyorsun. Aile kısmına gelince

de evli olmanız gerekmez, daha inandırıcı bir yalan uydurabilirsin.”

“Ne diyeceğim, Mustafa? *Bu kız benim kardeşim, annemiz öldü mü diyeceğim?*” dedi Kerem dalga geçercesine bir tavırla. Sinir hücreleri yerinden oynarken birasından bir yudum daha aldı.

“Çok mantıklı, zaten tesadüfen de olsa bir ortak yönünüz var, bu konuda rol yapmanız da gerekmez,” dedi Mustafa, çok parlak bir fikir bulduğu için kendisiyle gurur duymuştu.

“Saçmalama, bu duyduğum en saçma plan.”

“Hiç de bile. Anneniz ölmüş, babanız yok, iki kardeş hayata tutunmaya çalışıyorsunuz. Sen daha önce bu tür işler yapmışsın ama kardeşin için daha büyük bir işe geçmen gerekiyor ve kimseniz yok. Hem size acır hem de o kız sayesinde işi kolaylıkla alabilirsin.”

“Annemin cinayetinin arkasında bir sır olarak kalan bu adam bize acır ve bu plana inanır mı sence?” dedi Kerem tekrar dalga geçercesine. Köşeye sıkışmıştı, bu yola yalnız çıkmak istiyordu ancak bunun olmaması için tüm aksilikler bir anda kendini göstermişti.

“Her şeyi hazırlattıktan sonra ferîştahı gelse kardeş olmadığınızı iddia edemez. Kardeşin ne güne duruyor?” dedi Mustafa. Sahte kimlik, sahte pasaport, yurt dışına adam kaçırma gibi işlerde *Fırıldak* lakabıyla bir numaraydı.

“Bilmiyorum,” dedi Kerem. “Toprak bu saatten sonra kabul eder mi? Onun da kalbini fazlasıyla kırdım zaten.”

“Kerem, senin algılarına ne oldu bugün, kardeşim? Kız seni bekleyeceğini söylemiş,” dedi Kerem’in alnına hafifçe vururken.

“Blöf yapmış olabilir, hem saat neredeyse gecenin ikisi oldu, çoktan gitmiştir,” dedi Kerem saatine bakarak. Normal, akıllı olan hiçbir insan gece yarısı, ayazın ortasında, güvenilmez o sahil kenarında beklemezdi. *Ya bekliyorsa?* Acaba gerçekten bekliyor olabilir miydi? Üstelik bu saatte beklemesi, bir kadın için çok tehlikeliydi ve bu hareket Toprak’ı tanıdığı kadarıyla çok mümkündü çünkü Toprak, tanıdığı en inatçı kadındı. *Tam bir baş belasıydı.* Birasını sehpanın üzerine bıraktı, üzerine ince bir hırka aldı ve arkadaşına hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti. Birkaç saat önce sahilde buluştuklarında bir sürü nara atmıştı; asla kabul etmeyeceğini, tamamen saçmalık olduğunu söylemişti. Hâlâ saçmalık olduğu konusunda hemfikir di ancak görünen o ki başka bir çaresi kalmamıştı. İkisi de birbirine muhtaç durumdaydı, belki de süreçleri gerçekten sandığından daha kolay geçebilirdi. Yapmış olacakları şeyde bir mantık aramamaya karar verdi, zaten en başından beri mantıklı bir yola sürüklenmemişti, böyle gitmesinde de bir sakınca görmüyordu.

Yaklaşık on beş dakikalık bir yolculuğun ardından Toprak’ı en son bıraktığı yere doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı, orada olup olmadığını merak ediyordu.

Gerçekten hâlâ orada olabilir miydi? Biraz daha yaklaştığında bankta birinin oturduğunu gördü ve adımlarını daha da hızlandırdı ancak banka yaklaştığında gördüğü kişi, kafasına şapkasını örtmüş şekilde oturan bir tiner-ciden başkası değildi. Kısa bir an hayal kırıklığına uğrasa da zaten mantıklı bir insanın orada beklemeyeceğini biliyordu, Toprak belli ki apaçık blöf yapmıştı.

“Geleceğini biliyordum,” dedi çalılıkların arasından yükselen bir ses, kısa bir karanlıktan sonra sahilde bulunan lambalar yüzünün sol tarafına usulca vurduğunda Toprak’ı gördü. Gecenin karanlığında, yüzüne vuran ışıkla âdeta gözleri bir cam gibi görünüyordu, karanlıkta bile gözlerinin ne kadar güzel olduğunu düşündü. Biraz daha yaklaştığında o gittiğinden beri ağladığına emin oldu çünkü göz çevresi kızarmış, gözlerinin yeşili daha koyu bir renk tonuna bürünmüştü.

“Gerçekten, sen deli misin?” dedi Kerem şaşkınlık içerisinde Toprak’a bakarken. *Bu kadın nasıl geri gelebileceğinden bu kadar emin olabiliyordu?*

“Memnun oldum, deliyim,” dedi Toprak acınası hâlini unutup şaka yapmaya çalışırken. Kerem sessizce gülümsese de her ikisinin de bunu kaldıracak güçte olmadıklarını biliyordu. Yapacağı başka bir şey kalmamıştı; eli kolu bağlı, bu yolu da denemeliydi. Belli ki bu kızın da şu an bundan başka bir çaresi yoktu, iki çaresiz ve kader arkadaşı tesadüfi bir şekilde bir araya gelmişlerdi. *Ya da Kerem öyle sanıyordu.*

“Tamam,” dedi Kerem, ardından devam etti: “Bence denemeye değer ancak şartlarımı kabul edersen,” dediğinde Toprak zaferle gülümsedi. Nihayet istediği olmuştu, annesinin katili Kerem avuçlarının içindeydi, başlangıçta her şey onun istediği şekilde ilerliyormuş gibi gözükcekti ve Toprak onunla bu yolculuğa çıkacak, sonunda ise intikamını alacaktı.

“Anlaştık, her şeyi kabul ediyorum,” dedi Toprak.

“Daha neler olduğunu dinlemedin.”

“Söyledim ya, çaresizim ve başka şansım yok,” dedi Toprak omuz silkerken. Kerem’in yanından ayrılmamak için yapacağı başka bir şey yoktu.

“Anlaştık, eğer senin için de uygunsa yarın yola çıkalım mı?”

“Uygun, çıkalım,” dedi Toprak. Onun için her şey uygundu; aylarca bu anı beklemişti, aylarca bu katil ile karşı karşıya geleceği anın planını yapmıştı. Belki kurduğu planda daha ilk günden değişiklik olmuştu ama bunu bilemezdi, şu andan itibaren tökezlemek yoktu, düşmanına hiç olmadığı kadar yakın olacaktı.

“İstanbul’da bir arkadaşım var, beni evinde ağırlayacak, sen de gelirsin. O zaman sen eşyalarını toparla, ben de bilet işini halledeyim. Bir saat sonra tekrar burada buluşalım,” dedi Kerem.

“Tamam ancak bir saat yeterli değil, sabah ezanında buluşalım.”

“Peki, o zaman görüşürüz,” deyip Toprak cevap vermeden asker selamı vererek gülümsedi ve yanından öylece ayrıldı. Söylenecek söz yoktu, nihayet hayalini kurduğu an gelmişti, intikamını almadan önce kurbanını daha iyi tanıyacak ve kalbine sızacaktı. Gecenin köründe yürürken ellerini göğsünde birleştirdi, hava bir sonbahar akşamına göre fazlasıyla soğuktu, üzerine çiy yağdığını hırkasının hafifçe nemlenmesinden anlamıştı.

Sakin İzmir sokaklarını izleyerek usulca yürüyordu, burada son gecesiydi ve belki de bir daha bu şehre asla geri dönmeyecekti. Çocukluğunu, anılarını, hayallerini ve en önemlisi annesini görebileceği tek yer olan mezarını da burada bırakıp gidecekti. Gözlerinden yaşlar damlarken olduğu yerde durdu ve derin bir nefes alarak elleriyle yüzünü kapattı.

Soğuk, karanlık ve sessizlik...

Tam anlamıyla ihtiyacı olan üç şey bundan ibaretti. Masum yüzünün arkasında gizlediği karanlık, tüm ruhunu ele geçirmiş gibi hissediyordu. Her gün etrafına neşe saçan, güneş gibi parlayan Toprak için artık her yer karanlıktı ve kocaman bir boşluktan ibaretti. Her insanın aydınlık yönünün arkasına gizlediği karanlık bir gün ortaya çıkacaktı ve çıkmıştı da. Belki bir gün mutlu olabileceğini düşündü ancak bu annesinin intikamını aldıktan hemen sonra olacaktı. İntikam almadan yüzünün gülmeyeceğine yemin etmişti, zaten böyle bir durumda yüzü nasıl gülebilirdi ki? Yaşadıklarını tarif edebilecek bir kelime yoktu, hislerini anlatabileceği hiçbir

duygunun karşılığı yoktu. Üzgün olmak, parçalanmak, kalbinin acıması gibi terimler bu hissin yanında çok hafif kalırdı. Yüzüne sertçe kapattığı ellerini alnından saçlarına doğru götürdü ve çiyden nemlenmiş saç dip-lerini karıştırdı. Başaracaktı, her ne kadar mide bulan-dırıcı bir durum olsa da bunun da üstesinden gelecekti, gelmeliydi, *gelmek zorundaydı*.

ÜÇ SAAT SONRA

Bavulunu sertçe kapatarak kapıya doğru yöneldi, evin hiçbir noktasına bakmamaya gayret ediyordu çünkü bi-liyordu ki duvara bile baksa anıları yeniden canlanacak ve veda etmek sandığından daha zor olacaktı. Doğup büyüdüğü bu evde mutluluklarını, annesini hatırlayarak güçsüzleşecekti, kapıyı açıp gitmek istedi ancak kendini banyonun önünde buldu. Henüz içeri girmemiş olma-sına rağmen küvet görüş alanına girince ister istemez sendeledi ve zorlukla kapıya tutundu. Sesler kulakla-rında yankılanmaya başlarken görüntüler dans ediyordu.

“Anne!”

“Bunu sana kim yaptı?”

Küvetin etrafını sarmış, banyoda âdeta havuz oluş-turmuş kırmızı sıvı, kan... *Annesinin kanlar içinde kü-vette yatan çırılçıplak, cansız bedeni... Annesinin katiller tarafından delik deşik edilmiş cansız bedeni... Annesinin*

intikamı... Annesinin henüz alınmamış ve gün yüzüne çıkması beklenen intikamı...

Gerçekler kırık cam parçaları gibi etrafa saçılırken küvete bakmaya devam etti, buraya her baktığında hatırlayacağı manzara aşikârdı. Hızlıca banyodan çıkarak koridora yöneldi. Salonun kapısından içeri baktığında karanlığın ortasında, pencerenin hemen önündeki berjerde, her zaman oturduğu yerde annesinin camdan yansıyan belli belirsiz silüetini görebiliyordu. Havaya karanlık çökmüş, sis bulutları içini dökmek için gökyüzüne yalvarıyor gibiydi, pencereden yüzüne vuran, bir aydınlanıp bir sönen yıldırımın savurduğu ışıklar gözlerini kamaştırıyor gibi olsa da buna aldırmıyordu. Önce küvete, ardından yeniden pencereden yansıyan silüete bakarak gülümsedi. *Annesinin intikamını böylesine içini karartan ve böylesine zifirî karanlık bir gecede alacaktı, bunun için bir kez daha yemin etti.*

“İzmir’e veda vakti, Toprak,” dedi çantasını omzuna atarken. Nihayet gerçeklere bir adım daha yaklaştığını düşündü, katili kaçtığını zannederken yakalayacaktı. Ölmek için ona yalvaracaktı ama annesine acımayan katile acımayacaktı. Onu o karanlıktan çıkarıp annesine kıyan ellerini yok edecek ve vücudunun her yerini delik deşik edip üzerine tuz basacaktı. Sonra da onu yeniden o karanlığın sonsuzluğuna gömecekti. Toprak, annesinin ölümünü hatırladığında sadistçe düşüncelerden kendini alıkoyamıyordu. Annesinin katiliyle sürekli bir arada olup bu acıya nasıl dayanacağı muamma olsa da

bunu yapmak zorundaydı, katili hiç beklemediği bir anda sırtından vurması gerekiyordu.

Kapıyı sertçe kapatıp bavulunu aldıktan sonra apartmanın çıkışına doğru yöneldi, kapüşonunun şapkasını kapatarak saçlarını gizledi ve kendini bardaktan boşanırcasına yağan, âdeta intikam için ağlayan gökyüzünün uğultuları eşliğinde sise ve karanlığa bürünmüş sokakta koşar adım yürümeye başladı. Hızlıca sağa dönerken iç çamaşırlarına kadar ıslandığını hissedebiliyordu ancak buna aldırış etmeden yürümeye devam etti ve nihayet kendisini bekleyen taksiye bindi, kıyafetleri taksiyi nemlendirecek derecede ıslanmıştı. İzmir belki de böylesine şiddetli, yağmur dolu nadir gecelerinden birini yaşıyordu.

Taksiye yayılan sıcak hava Toprak'ın içini ısıtarak mayıştırdı, aniden uyku bastırmış ve üzerine yorgunluk çökmüştü ancak uyumak istemiyordu. Her gece kâbuslar eşliğinde bölünürken, annesinin katili rahatça uyku çekerken hiçbir şey olmamış gibi uyuyamıyordu. Kafasını cama yasladı ve olanları düşündü, bundan sonra düşünmek için hiç vakti olmayacaktı.

Hayatının mahvolduğu, bir daha asla eski Toprak olmayacağı o gün ise neler mi olmuştu?

ÜÇ AY ÖNCE

02 HAZİRAN 2019 | İZMİR

Toprak

Toprak, menemenin kokusunu aldığı anda gözlerini açmadan gülümsedi. Hayatta en sevdiği şeylerden birisi uyumak, ikincisi ise annesinin yaptığı menemendi. Hiç kimse annesinin menemeninin kıvamını tutturamıyor, o tadı veremiyordu. Belki de annesi olduğu için onun yaptığı her şey daha mükemmel geliyordu, bilmiyordu ama daha iyisini şu ana kadar yememişti.

“Toprak, kızım, kalk haydi. Görüşmeye geç kalacaksın,” diye seslendi annesi mutfaktan. Toprak gülümsedi, çok heyecanlıydı. Bir an önce görüşmeye gidip işi almak istiyordu, bunu annesine borçluydu. Babası ile annesi yıllar önce ayrılmış ve o günden sonra Toprak bir daha babasını hiç görmemişti. Defalarca aramış, görüşmek istemiş ancak yanıt alamamıştı. Annesi yıllardır ona hem annelik hem de babalık yapıyordu. Yıllarca kızı için saçını süpürge etmiş, bir sürü farklı işte çalışmıştı. İşte, tam da bu yüzden Toprak, annesine güzel bir hayat yaşatmak için çok çalışıp okulunu birincilikle bitirmişti. Şimdi ise iyi bir iş sahibi olup annesini rahat içinde yaşatacağı. Artık annesinin konfeksiyonda çalışmasına

ya da karınlarını doyurabilmek için merdiven silmesine gerek kalmayacaktı.

Toprak düşüncelerinden sıyrılıp yataktan kalktı ve mahmur bir tavırla yüzünü yıkamak için banyoya koyuldu. Annesi kahvaltı sofrasında her şeyi hazır etmişti, o da en az Toprak kadar heyecanlıydı. Kızının iyi bir işinin olmasını ve güzel paralar kazanmasını istiyordu. Onu bu yaşına getirmek için çok çabalamış, çok şey feda etmişti; onun için Toprak haricinde hiç kimsenin önemi yoktu.

“Annem, neler hazırlamışsın...” dedi Toprak neşeyle. Her zaman böyle neşeli bir çocuktuk, annesine düşkün ve güler yüzlüydü. Oldukça resmî giyinmişti, ceketini sandalyeye asarak masaya oturdu ve annesinin yaptıklarından memnuniyetle yemeye başladı.

“Melek Sultan, kızın işi kapıp gelecek,” dedi Toprak.

“Tabii ki! Benim güzel kızım en iyilerine layık,” dedi Melek gururla.

“En iyilerine layık olan sensin, meleğim. Her şeyi senin için yapıyorum; işe girip para kazanmaya başlayayım, elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacağım, söz,” dedi Toprak annesinin yanağına bir buse kondururken.

“Ben hâlimden memnunum, yavrum. Senin bir işin olsun, geleceğin güzel olsun, bana yeter.”

“Geleceğimiz çok güzel olacak, anneciğim, inan bana,” dedi Toprak. Annesi gururla ona gülümsedi. Böylesine düşünceli, ona hiç zorluk çıkarmayan bir çocuğa

nasıl gurur duyulmadan bakılırdı ki? Hiçbir yaşında annesinin sözünden çıkmamış, bir dediğini iki etmemişti.

Toprak hızlıca annesinin yaptıklarından yedikten sonra çantasını alarak kapıya yöneldi, her zaman kıpır kıpır olsa da bugün biraz daha heyecanlıydı. Âdeta içi içine sığmıyordu, annesine sarıldı ve yanağına büyük bir buse bıraktı.

“Seni seviyorum, annem,” dedi annesine sarılırken. Melek şefkatle gülümserken böyle bir kızı olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu.

“Ben de seni seviyorum, deli kız. Durduk yere nereden çıktı bu?”

“Bilmem, içimden geldi. Akşama güzel haberlerimi bekle.”

“Bekliyorum, güzelliğim. Aysun’a söyle, akşam o da bize gelsin; en sevdiğin yemekleri yapacağım, kutlayalım yeni işini.”

“Hele bir işi alayım da...” dedi Toprak.

“Aldın sayıyorum,” dedi Melek, kızına göz kırparken. Ona o kadar çok güveniyordu ki bu işi alacağından neredeyse emindi. Çünkü Toprak hem çok zeki hem de ikna kabiliyeti yüksek birisiydi. Tek çocuk olmasına rağmen asla şımarık değildi, her zaman ne istediğini bilerek ve anlayışla hareket etmişti. En zor zamanlarında, arkadaşları oyuncaklarıyla oynarken paralarının olmadığını bildiği için annesinin elleriyle ördüğü bez bebeği ile yetinirdi. Melek, kızına yaptığı tüm fedakârlıklar için

minnettardı. Biliyordu ki Toprak'ın yerinde bir başkası olsaydı parasının olup olmadığını dinlemez, önüne gelen her oyuncağı isterdi fakat Toprak, hayatının her döneminde elindekilerle yetinmeyi bilerek büyümüştü.

02 HAZİRAN 2019 | İZMİR

Kerem

Kerem yorgun şekilde yatağında yatarken daha farklı bir hayatı olup olamayacağını düşündü. Tek istediği çok paralar kazanıp onu büyüten, evlat edinen Zeliha annesine güzel bir hayat sunmaktı. Zeliha, onun için çok fedakârlıklar yapmıştı. Ona çok emek vermişti. Öz annesinin ölümünden sonra sokaklardan onu kurtarmış ve sahiplenmişti. Ancak sokaklara ait olan, yine kendini orada buluyordu. Kerem de kendini yeniden sokaklarda bulmuştu. Ufak tefek hırsızlıklar yaparak para kazanıyordu, bunu yapmayı hiç istemese de hayat onu buralara sürüklemişti.

“Oğlum gel, karnın acıkmıştır,” dedi Zeliha elindeki bir kâse çorbayı yer sofrasına koyarken. Zeliha, yıllardır evlere temizliğe giderek ya da bulaşık yıkayarak günlük yevmiyesini kazanıyordu. Kerem için hazırladığı çorbaya bakarken derin bir iç çekti. İçinde bir huzursuzluk vardı, uzun süredir onu rahatsız eden bu huzursuzluk zaten yıllardır içinde yer etmiş gibiydi. Zamanında birine iftira atmanın bedelini kendisi iftiraya uğradığında ödemişti ve çok vicdan azabı çekiyordu. Bir ailenin yok olmasına neden olduğu için kendine her gün daha fazla kızmıştı, kendisi de ailesinden kopmuş ve yollara düş-

müştü. Ardından Kerem'e baktı, hayattaki tek güç kaynağı oydu, tüm hayatını ona adamıştı. Ardından Burak'ı düşündü, o da şu zamanlarda Kerem'in yaşlarındaydı. *Ah... Ne çok isterdi onun koca bir adam olduğunu görmeyi...* Fakat hayat bazen planlandığı gibi gitmiyordu, Zeliha da hayatın cilvesini, yaşadığı büyük ayrılıklarla görmüştü.

Kerem çorbasını içmek için kalktığı anda telefonu çaldı, arayan bir daha görüşmek istemediği eski iş ortağı Recep idi. Derin bir nefes aldı, Recep onu hep kötü yönde etkiliyordu ve onunla arkadaşlık yapmak istemiyordu. Ancak bir kere bulaştığı beladan yakasını kurtaramıyordu, isteksizce telefonunu açtı.

"Efendim, Recep?"

"Kerem, kapıdayım, bir çıksana," dedi Recep. Kerem isteksizce yerinden kalkarak hızlıca kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda karşısında Recep'i gördü, annesinin görmemesine özen göstererek kapıyı çekti.

"Ne oldu? Ben sana eve gelme demedim mi?"

"Valla baba, gelmezdim de çok iyi iş çıktı bize."

"Yok, gelmem ben işe falan."

"Oğlum, sen değil miydin daha geçen gün *borç içindeyiz, yemek alacak paramız yok*, diyen? Birisi var, hem çok basit hırsızlık yapmamızı istemiyor."

"Hırsızlığın basiti mi olur?" dedi Kerem dalga geçercesine.

“Öyle değil, bir eve girmemizi ve biraz dağıtıp çıkma-
mızı istiyorlar. Hem evde de kimse yokmuş, ufak tefek
bir şey bulursak onlar da hakkımızdır, o başka tabii,”
dedi Recep.

“Bu ne kadar saçma bir iş, ya gören birileri polis ça-
ğırırsa?”

“O kadar içeride kalmayacağız, merak etme. Kelle
başı elli bin veriyor, oğlum. Aptallık etme, adam özel-
likle seni istiyor. Adını duymuş birilerinden; tutturdu
Kerem olursa olur, olmazsa bu iş yatar diye,” dedi Recep.
Kerem şaşkıındı, neden özellikle kendisinin istendiğini
bilmiyordu ve anlam da veremiyordu. Ancak böyle bir
piyasada bile namının yürüdüğünü bilmek onu gurur-
landırmıştı.

“Anneme söz verdim, yapamam.”

“Annen için, bu kadar parayı bir arada bir daha zor
bulursun. Son kez... Bu da senin jübilen olsun,” dedi
imalı bir şekilde sırtırken. Kerem çaresizce arkadaşına
bakıyordu, gerçekten de verilecek olan ücret çok iyi bir
miktardı. Hem dediği gibi hiçbir şekilde işin içinde hır-
sızlık yoktu, sadece bir eve girip biraz ortalığı dağıtıp
çıkacaklardı.

“Tamam,” dedi Kerem çaresizce, kabul etmekten
başka şansı yoktu.

“Ne zaman gidiyoruz?” dediğinde Recep hızlıca ek-
ledi:

“Hemen.”

Kerem ayakkabılarını giydi ve Recep'i takip etmeye başladı. İçinde bir sıkıntı vardı, bu işi yapmak istemiyordu ancak bir yandan da bunu yapmaya mecburdu. Sıkınlıkla iç geçirdi, ne yapması gerektiği konusunda kafası çok karışık. Şimdiden boynundan beline doğru ter süzülüyor, vücudunun sıcaklığı ile terinin soğukluğu bir tezatlık oluşturunuyordu. Bir süre sonra evin önüne geldiklerinde derin bir iç çekti, bunu yapmaya hazır olmasa da başka şansı yoktu. Annesine yapmayacağı için söz vermesinden ve sözünü tutamayışından kaynaklı bir huzursuzluk içini kapladı ancak geri dönüşü olmayan bu yola girmişti.

“Haydi, başlayalım da çabuk bitsin,” dedi Kerem sıkınlıkla.

“Söz veriyorum, çok kısa sürecektir ve hiç acımayacak. Sen gir, ben burada etrafa bakıyorum, bir şey olursa seslenirim,” dedi Recep itici bir gülümseme takınarak, o da sadece kendi alacağı paranın derdindeydi. Kerem umursamadan yürümeye devam etti. Biraz sonra evin içine girmişti, evde kimse olmayacağını sanıyordu fakat banyodan gelen su sesini duyunca oldukça şaşırdı. Eli ayağı birbirine dolanmıştı, bu yaptığı ilk ev hırsızlığı değildi ama genellikle ev sahipleri ya tatilde olur ya da uyurlardı. Gündüz vakti ilk defa bir eve girmişti, bu yaptığıının ne kadar mantıksız olduğunun bir kere daha farkına vardı, bazı işler parayla yapılmayacak kadar saçmaydı ve Kerem de paranın gölgesinde kalıp bu işin saçmalığını düşünememişti.

Hızlıca evi dağıtmaya başladı, bir an önce işini bitirip balkon kapısından çıkmak istiyordu. Tam da o anda banyo kapısının sesini duyup heyecanlandı; kalbi can vermek üzere olan minik bir serçe gibi hızlı hızlı atıyor, tüm bedeni âdeta yanıyordu. Hızlıca bulunduğu yerden kaçmak istedi, yatak odasından salona yönelmek istediğinde karşısında orta yaşlarda bir kadın, bornozu ile duruyordu. Kadın korkuyla derin bir nefes aldı, ardından yutkundu ve *her şey bu kadar mı*, diye düşündü. Korktu, çok korktu ama karşısındaki adama gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Tam o anda düşündüğü tek bir şey vardı, o da uğruna her şeyi yapacağı kızı Toprak...

02 HAZİRAN 2019 | İZMİR

20.55

Toprak

Toprak heyecanlı bir şekilde yürüyordu, annesini mutlu edecek çok güzel bir haberi vardı ve aynı zamanda annesinin en sevdiği tatlıdan almıştı. Bu akşam güzel bir kutlama yapacaklardı. *Nihayet bitti bu sefillik*, diye düşündü. Cüzi bir maaşla işi almıştı ama önemli değildi, önemli olan annesini artık rahat ettirecek olmasıydı. Nihayet istedikleri hayata kavuşacakları için mutluydu fakat bir yandan da hüzünlüydü, böyle bir günde babasının da yanında olmasını çok isterdi. Derin bir iç çekti ve çantasından anahtarı çıkararak evin kapısını açtı.

“Melek Sultan! Ben geldim,” dedi Toprak. Işıklar kapalıydı, bildiği kadarıyla annesi bir yere gitmeyecekti. Daha sonra banyodan ışık geldiğini gördü, ceketini astıktan sonra elindeki tatlıyı buzdolabına koydu, üstündeki kıyafetleri çıkardı. Annesi henüz banyodan çıkmamıştı, kapıyı tıklattı.

“Anne,” diye seslendi. Ancak içeriden ses gelmiyordu, o an su sesinin de gelmediğini fark etti. Hemen banyonun kapısını açtı ve âdeta kalbine bir bıçak saplanmış gibi kalakaldı. Çığlık atmak istedi ancak sesi çıkmıyordu, şok geçiriyordu. Ağlamak istiyordu fakat

bir tepki veremiyordu. Hareket etmek istiyordu ancak olduğu yere çakılıp kalmıştı. Ayaklarından başlayan bir buz kütlesi bir anda beynine sıçramış ve tüm bedenini dondurmuştu. Bu anı göreceğine gözlerinin yerinden çıkmasını dilerdi çünkü tam karşısında, küvette, bakmaya doyamadığı annesinin cansız bedeni yatıyordu ve belli uzuvları parçalara ayrılmıştı, banyo âdeta *kan gölüne* dönmüştü.

“Anne!” diyebilirdi sadece, gücünü biraz toparlayabildikten sonra gözyaşları eşliğinde ağız dolusu bir çığlık attı. Kalbine bir değil, bin hançer saplanmış gibi hissediyordu. Aldığı nefesin o dakikadan itibaren boş olduğunun farkındaydı, yutkunmak istedi ama buna yeltecek gücünün bile olmadığını farkına vardı. Sadece sırtına binen büyük bir yükün nefes almasını zorlaştırdığını, kalbini acıttığını hissediyordu. Acıyla bağıırıyordu, gördüklerine inanamıyordu. Annesi ölemezdi. Onu bırakıp gitmezdi, gidemezdi. O, Toprak’ın biricik annesiydi ve *anneler ölmezdi...*

Ruhu sanki bedenini terk etmiş bir daha yerine hiç gelmeyecekmiş gibiydi. Annesiyle birlikte o da çok uzak diyarlara, adını bilmediği bir evrende kaybolup gidecekti. Nefes almanın ne anlamı vardı ki? Annesinin paramparça olmuş vücuduna korku dolu gözlerle bakıyordu, ona dokunmak istedi ama bunu göze alamayacak kadar da canı yanıyordu. Belki yaşıyordur umuduyla elini boynuna doğru götürdü ama nafıleydi. Kim bilir ne kadar acı çekmişti, nasıl bağıırmıştı. Hiç kimse duymamış mıydı annesinin yakarışlarını? O bu hâle gelene

kadar komşular neredeydi. Çığlık çığığa, avazının çıktığı kadar bağırmaya devam etti. Üstü başı kanlar içinde dış kapıya koştu ve binanın içinde yakarışlarını sürdürdü, birkaç saniye sonra tüm evlerin kapıları açılarak korku dolu gözlerle herkes başına toplandı. Komşular, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ancak Toprak konuşamayacak kadar kötüydü.

“Annem...” diyebilirdi sadece, ardından her şey karanlığa gömüldü ve gördüğü tüm yüzler birer birer silinmeye başladı.

15 HAZİRAN 2019 | İZMİR

Toprak, annesinin yokluğuna hâlâ alışamamıştı, zaten insan annesinin yokluğuna nasıl alışırdı ki? Ölümünü kabul edemiyordu, yüreğinde koskoca bir boşluk vardı ve ne olursa olsun o boşluk bir daha asla dolmayacaktı ama en acısı da bunu ona yapanlar hâlâ bulunamamıştı. Ne hikmetse binanın kameraları olaydan iki gün önce bozulmuştu. Polis sözde her şeyi araştırıyordu fakat henüz bir şey çıkmamış olması onu delirtiyordu. Ev, polisler tarafından kapatılmıştı. Bu yüzden eve giremiyordu, tahminlerine göre yaklaşık bir ay kadar mühürlü kalacaktı.

Toprak, güvendiği polis arkadaşıyla sürekli iletişim hâlindeydi. Bir şey çıkarsa mutlaka haber verecekti. Onun tek isteği, bu olayı adalete bırakmadan kendisi halletmektir; annesine bunu yapanı ya da yapanları bulup öldürmek istiyordu ve bunun için her şeyi göze almıştı. Toprak'ın telefonu çaldı, arayan bilinmeyen bir numaraydı.

“Efendim?” dedi ağlamaktan artık kısılan sesiyle.

“Toprak, ben Cengiz. Bir şey buldum, o yüzden seni farklı bir hattan arıyorum.”

“Ne buldun?”

“Sizin evin çaprazında bulunan bahçeli evde, çalılıkların arasına gizlenmiş bir kamera varmış. Meğev ev sahibi kadın, kendisi evde yokken kocasını gözetlemek için taktırmış. Tam da sizin binayı gören bir açıda. İki kişilermiş, biri etrafı gözetlemek için dışarıda beklemiş, diğeri de açık olan balkon kapısından girmiş. Görüntüyü gördüğümde kimseye söylemeden aldım. Ama sadece giriş kayıtları var. İçeride ne kadar kaldılar ne durumda geri çıktılar, bilmiyorum. Kamera o görüntülerden sonra bozuluyor, boş bir ekran çıkıyor. Her neyse, evinize giren kişinin kimliğini buldum, zaten daha önce de hırsızlıktan sabıkası olan birisi.”

“Kimmiş peki?”

“Kerem Öztürk, yirmi sekiz yaşında, daha önce hırsızlık ve adam yaralamadan sabıkası var.”

“Diğeri kimmiş peki?” dedi Toprak merakla.

“Onu bulamadım, zaten eve giren de o değıl, araştırıyorum ama diğev çocuğun elimde adresi var.”

“Tamam, polise bildirmeden bana ver adresi,” dedi Toprak sıkkın bir tavırla.

“Toprak, bu yaptığım duyulursa meslekten menedilirim, biliyorsun değıl mi?”

“Sen kimseye söylemezsen duyulmaz, Cengiz. Hem kendin söyledin *kaydı aldığımı kimse bilmiyor, ilk seni aradım*, diye. Rica ediyorum, bu işi bana bırak.”

“Tamam ama dikkatli ol, tamam mı? Saçma sapan bir şey yapmaya kalkma,” dedi Cengiz, başında bir çanta

dolusu parayla ve silahını alnına dayamış adama bakarken. Bunların hepsini bu adam söyletmişti ve bunu yapmaktan başka bir çaresi yoktu. Muhtemelen Toprak, arkasında karanlık kişilerin olduğunu bilmiyordu ancak bu işin sorumluları göz göre göre onu bu oyuna dahil etmek istiyordu.

“Tamam, merak etme, bir şey yapmayacağım. Bu iyiliğini unutmayacağım, teşekkür ederim,” dedi Toprak. Telefonu kapattıktan sonra hızlıca mesajlarına girdi, birkaç dakika sonra adamın tüm bilgileri elindeydi. Tam karşısında annesinin katilinin fotoğrafı duruyordu, öylece bakmaya devam ederken tıpkı annesinin öldürüldüğü gibi onun da öldüğünü hayal etti, başka türlü acısı asla dinmeyecekti.

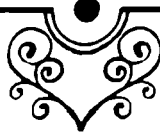
BÖLÜM ŞARKISI

Tom Rosenthal -*Lights Are On*

*"Uzaklara gılmek, geride kalan hatıraların
gölgesinde bir yalnızlıktır."*

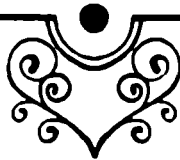

KATİL KALPLER

Şehri

KKŞ: İSTANBUL

Uçak inişe geçtiğinde Toprak derin bir nefes aldı, bunun için heyecanlıydı. Nihayet oyun başlıyordu, aylardır bu anın gelmesini bekliyordu ve o an gelmişti. Uçak pistte durduğunda kemerini çözüp yavaşça çıkışa yöneldi, insanların böyle yerlerde çok gereksiz bir çıkış trafiği oluşturduğunu düşünmeden edemedi. Beş dakikalık bir bekleyişin ardından önünde bekleyen kuru kalabalık dağıldığında uçaktan indi. Tam o esnada arkasında ufak bir sıra oluşmuştu ama umurunda değildi, bir kere de kalabalık yapan kişi olma hakkı vardı. Merdivenin başında durduğunda gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Şehrin havası âdeta cinayet kokuyordu, her gece yeni hikâyelere konu olan bu büyümlü şehir nihayet Toprak Safra ile tanışmıştı. Toprak, havaalanından çıkarken heyecanlanmaya başladı. Sabahın bu saatinde bile kalabalıktı. Nihayet amacına ulaşıyordu ve bunun için önünde kendisine verdiği üç ay vardı. Tam üç ayda bu işi bitirecek, yeni yılın ilk ışıklarında annesinin intikamını alacaktı.

“Haydi Toprak, arkadaşım bekliyor, bu taraftan,” dedi Kerem. O an Toprak, mecburi olarak düşüncelerinden sıyrılarak önünde koşar adım yürüyen katili, *kurbanını* takip etti.

“Arkadaşın bizi evine mi götürecekt?” dediğinde Kerem başıyla Toprak’ı onayladı. Toprak meraklı,

Kerem ise gergindi. Uzun süredir İstanbul'a gelmemiştir ve yanına aldığı kızıdan şüphe ediyordu. Doğru mu yapıyordu, emin değildi ama içinden bir ses bu kızın ona çok bela getireceği yönündeydi, yanılmayacağını biliyordu çünkü asla yanılmazdı.

Yaklaşık yirmi dakikalık bir yolculuğun ardından eve gelmişlerdi, bütün gün neredeyse hiç dinlenecek vakitleri olmamış ve fazlasıyla yorulmuşlardı, her ikisinin de derin bir uykuya ihtiyacı vardı. Toprak bir katil ile gecesini geçireceği için gergindi fakat buna alışması gerektiğini biliyordu. Bu, onun için sancılı bir yolculuk olsa da sonunda annesinin kanını yerde bırakmayacak ve amacına ulaşacaktı.

13.30

Yüzüne vuran güneş ışınlarının içini ısıttığını hissediyordu fakat o kadar yorgundu ki gözlerini açacak gücü bir türlü bulamıyordu. Sanki gözlerini açtığında yeniden cehennemine dönecekmiş gibi hissediyordu. Uykuda olduğu an onun en huzurlu anıydı. Yaşadığı tüm kötülükleri, acıları düşünmediği tek zamandı. Uzun zaman sonra kâbusları son bulmuştu, huzurlu bir uykuyu tadabiliyordu. Derin bir iç çekerek gözlerini açtı, penceresine vuran ışığın hemen ardında beliren, dalındaki yaprağı inatla sallanan ağaca baktı. Dışarıdaki rüzgâra öylesine direniyordu ki... Toprak bir an kendini o ağaç ile bağdaştırdı; tıpkı o da ağaç gibi rüzgârda

savrulmaktan kaçınıyor, ayakta durabilmek için direniyordu. *Sallanıyordu belki ama direndiği aşikârdı.*

“Başlayalım bakalım oyunumuza,” diye söylendi kendi kendine. Tam o esnada odasının kapısı birden açıldı. Toprak, ona sorulmadan odasına girilmesinden hoşlanmamıştı.

“Odama bir daha izinsiz girme,” diye çıkıştı karşısındaki adama.

“Kusura bakma, dalgınlığıma geldi. Saat epey geç oldu, kahvaltının hazır olduğunu söyleyecektim,” dedi Kerem masum bir tavırla.

“Kalkıyorum şimdi, yorgunluktan kafamı kaldıramamışım,” dedi Toprak. Kerem rahatlıktan faydalanarak içeri biraz daha girdi.

“Neden her şeye bu kadar tepkili cevaplar veriyorsun?” diye sordu Kerem.

“Annem öldü, ne kadar mutlu cevaplar verebilirim?” diyerek sorusuna soruyla karşılık verdi Toprak, peşinden küçümser bir bakış attı. Bunu belli etmek istemese de Kerem anlamıştı.

“Peki, seni sadece daha iyi tanımaya çalışıyordum, normalde böyle değilsin.”

“Vaktimiz var, daha iyi tanırsın ama bence çok heveslenme, çok da seveceğin bir tip değilim.”

“Onu anladık,” dedi Kerem gülerek odadan çıkarken. Toprak ise banyoya yöneldi, elini yüzünü yıkayıp hav-

luyla kuruladıktan sonra salona geçti, kahvaltı sofrası hazırды. Yaptığı omleti ve kahvaltılıkları masaya yerleştirdiğini gördüğünde annesi aklına gelmişti. O öldüğünden beri ilk kez kahvaltı yapacaktı. Hayat öyle garipti ki o kahvaltı, annesinin katilinin ellerinden olacaktı. Bir yola koyulmuşlardı ve bu yolun sonunda ne olacağını her ikisi de kestiremiyordu, kahvaltı sofrasında birbirlerine öylece baktıkları sürenin sonunda sessizliği Kerem bozdu.

“Anlattığım her şeyi iyi dinledin, değil mi? Biz seninle kardeşiz, adlarımız aynı ancak soyadlarımız artık Yılmaz. Annemizi yakın zamanda kaybettik, sen yüksek lisans yapmak için İstanbul’a geldin, ben de seni yalnız bırakmamak için buraya geldim ve iş arıyorum. Bir tanıdığımız ya da kalacak yerimiz yok,” dedi Kerem, Toprak’ın anlamasını umarak.

“Bir de babamızla görüşmüyoruz, biraz sorumsuz bir ebeveyn. Annemiz de amansız bir hastalığa yakalandı ve maalesef kurtaramadık,” diye devam ettirdi Toprak bilmiş bir tavırla çayından yudumlarken.

“Aferin, sandığımdan daha zeki çıktın,” dedi Kerem düşüncesini saklayamayarak, Toprak ise sessizce gülmeyi tercih etti. Sandığından daha fazla hatta onu tuzağa düşürebilecek kadar zekiydi. Bunu Kerem’in bilmesine gerek yoktu, olduğundan daha aptal gözükme işine gelirdi, böylelikle insanları daha kolay kandırabilirdi.

BİR SAAT SONRA

Toprak derin düşüncelere dalmışken Kerem ise heyecanlıydı. Annesinin gizemli hayatını bir an önce çözmek ve ailesiyle ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Zeliha, onun gerçek annesi olmasa da Kerem, onu her zaman annesi olarak kabul etmişti. Kerem'e sahip çıkmış, yıllarca ona annelik yapmıştı. Kerem yaşadıklarını hatırlayınca içten içe pişmanlık duydu, annesinin *yapma* dediği şeyleri yaptığı içindi bu pişmanlık. Milletin malında gözü yoktu, tek derdi annesinin rahat etmesini sağlamaktı, hayat ona hırsızlık yapmaktan başka bir seçenek sunmamıştı. Patronu Halil ne derse onu yapmak zorunda olduğunu biliyordu, annesi her ne kadar karşı çıksa da önünü kesememişti. Kerem ondan gizli hırsızlık yapmış ve eve bir şekilde para getirmeye çalışmıştı. Bu düşüncelerle boğuşurken derin bir iç çekti. *Annesi yeniden gelseydi o yaptıklarını asla yapmazdı.* Kendi kendine söz verdi, bundan sonra böyle bir şey yapmak yoktu. En son *bitti* dediğinde arkadaşının zorlamasıyla girdikleri evde zaten büyük bir felaket yaşanmıştı. Her şey için annesinden özür diledi düşüncelerini hissedeceğini umarak ve yemin etti ama bu öyle bir yemin değildi. Bu, *Nasuh tövbesiydi. Bir daha ne pahasına olursa olsun asla hırsızlık yapmayacaktı.*

“Ne düşünüyorsun?” dedi Toprak dikkatle Kerem'e bakarak. Yolculuk boyunca Kerem'in dalgınlığını izlemişti.

“Hiç...” dedi Kerem kaçamak bir ses tonuyla. “Bir şey düşünmüyorum.”

Toprak bu söylediğine inanmamıştı, bir şey düşündüğü yüzünden ve mimiklerinden çok belliydi. Acı çekiyor gibiydi, belki de katil olmasının getirdiği pişmanlığı düşünüyordu ancak üstelemedi, acılarının üzerine gitmeden yaşamaya karar vermişti. Mantıklı hareket etmek zorundaydı, duygularıyla hareket ederse yenik düşüp kimliğini ortaya çıkaracağını biliyordu.

“Peki, öyle olsun,” dedi Toprak. “Sanırım geldik, Asrın Holding burası.”

Kerem ve Toprak arabadan indiklerinde önlerinde duran heybetli binaya baktılar. Gerçekten de büyük bir kampüsü olan, üç binadan oluşan gösterişli bir yerdi. Binanın kapısında üç farklı ülkenin bayrağı asılıydı. Uluslararası takı koleksiyonları yapan bir firmaydı. Bünyesinde en ünlü taş tasarımcıları, pırlanta bilirkişileri çalışıyordu. Finansından tasarımına kadar herkesin çalışmak isteyeceği bir yerdi.

“Nihayet...” dedi Kerem binaya bakarken, ardından ekledi:

“Oyunumuz başlıyor.”

“Çoktan başladı,” diye mırıldandı Toprak kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla.

“Efendim?” dedi Kerem, Toprak’a dikkatle bakarken.

Toprak dikkatle Kerem’i süzüyordu; takım elbisesinin içinde, masmavi gözleriyle güvenlik kamerasın-

daki görüntülerine göre kusursuz gözüküyordu. *Bir katilin olamayacağı kadar kusursuzdu.* Mahkemelere çıkan takım elbiseli katilleri düşündü. İyi hâl indirimi diye bir şey vardı, değil mi? Onu bu binanın önünde, annesinin adaletini aradığı günü hayal etti ancak adaletin geldiği o gün, güneş Kerem'in sarıya çalan kumral saçlarına değil, mezar taşına vuracaktı.

“Bir şey söylemedim. Haydi girelim. Yapabilirsin, sana inanıyorum,” dedi Toprak yavaşça kapıya doğru yürürken.

“Teşekkür ederim, bana inandığın için,” dedi Kerem dostane bir tavırla. Toprak cevap vermeden yürümeye devam etti.

“Merhaba, biz iş görüşmesi için gelmiştik,” dedi Toprak cam duvarın arkasında, bilgisayar başında oturan gözlüklü kadına bakarak. Beyaz gömleği, toplu saçları ve özenli makyajından, her pozisyonundaki çalışanların giyimine önem verildiği anlaşılabiliyordu.

“Kiminle görüşecektiniz?” dedi kadın gözlerini bilgisayardan ayırmadan.

“Behram Asrınlı ile yakın koruma iş ilanı için görüşecektik,” dedi Kerem. Kadın bir anlığına gözlerini bilgisayardan ayırıp dikkatle Kerem'e baktı.

“Kimlik alabilir miyim? Bir de sadece siz görüşeceksiniz, hanımefendiyi lobide misafir edelim,” dedi kadın üstten bir bakış atarak.

“Başvuruma dönüş yapıldığında ailem ile gelmem gerektiğini, Behram Bey’in herkesle tanışmak istediğini söylediler.”

“Tamam o zaman, hanımefendinin de kimliğini alayım,” dediğinde Toprak ve Kerem birbirlerine bakarak sahte kimliklerini çıkardılar. Sahte kimlikleri yolculukta onlara hiçbir sorun çıkarmamıştı ama yine de tedirginlerdi. Kimliklerini kadına verdikten bir süre sonra kadın girişlerini yaparak onlara ziyaretçi kartı verdi, turnikeden geçerek asansöre bindiler.

Yaklaşık yirmi saniye gibi bir sürede altıncı kata çıkmışlardı, asansörün ne kadar hızlı olduğunu düşünmeden edemediler. Asansörden indiklerinde onları kart okutmalı bir kapı bekliyordu ve kapının sağ üst köşesinde *Yönetim* yazısı yer alıyordu. Kartı kapıya okutarak içeri girdiler, koridordaki yazıları takip ederek nihayet *Behram Asrınlı* yazan kapının önüne ulaştılar. Kapının hemen sağında bulunan cepte bir masa bulunuyordu ve orada sarışın, saçları özenle toplanmış; pembe, tüvit ceke-tiyle oturan kadın onlara gülümseyerek bakıyordu.

“Hoş geldiniz, Kerem Bey ve Toprak Hanım,” dediğinde Toprak şaşırdı, kullandıkları sistemle yukarı kimin çıktığını daha kendileri gitmeden öğrenmişti.

“Hoş bulduk,” dedi Kerem aynı şekilde gülümseyerek, Toprak ise kendini gülmek için zorluyordu.

“Buyurun lütfen, Behram Bey sizleri bekliyor,” dediğinde her ikisi de heyecanla kapıya yöneldiler ve içeri girdiler.

Girdikleri oda oldukça büyüktü, her köşesinin özenle dizildiği belli oluyordu ve ahşap ağırlıklıydı. Hemen sağ tarafta devasa büyüklükte bir masa ve masanın üzerinde *Behram Asrınlı* yazılı isimlik yer alıyordu. Odanın hemen solundaysa en az yirmi kişilik bir toplantı masası bulunuyordu, masanın üzerinde bir sürü kurabiye çeşidi ile poğaçalar duruyordu. Toprak istemedi de olsa annesinin arkadaşlarına gittiği günlerden bir anıyı hatırlamıştı. Düşüncelerden sıyrılıp kafasını çevirdiğinde sandalyesinde oturan, kır saçlı, ellili yaşlarında, iri yarı adam ile göz göze geldiler. Hemen yanında uzun boylu, iri yapılı, esmer tenli, taş çatlasa otuzlarında olan bir adam ayakta bekliyordu. Toprak her ikisine de bakarak içtenlikle gülümsedi ve Kerem'i takip ederek masaya doğru yöneldi. Adamın tam karşısındaki sandalyeye oturduğunda esmer olmasına rağmen gözlerinin yeşil olduğunu fark edince şaşırmıştı. İlk defa esmer ama yeşil gözlü birini görmüştü. Adam kır saçlıydı ancak daha genç ve diri duruyordu. Tıraşı o kadar özenliydi ki losyonunun kokusunu bu mesafeden bile alabiliyordu.

“Merhaba,” dedi Behram ortamdaki sessizliği bozarak. “Ben Behram Asrınlı.”

“Merhaba, efendim,” diye söze girdi Kerem hayranlıkla Behram'a bakarken. Bu adam karşısında Kerem'in âdeta nutku tutulmuştu.

“Kerem Öztürk...” dedi Behram elindeki kâğıda bakarken, aynı zamanda dikkatle Toprak'ı inceliyordu.

“Evet, efendim.”

“Hanımefendi eşiniz mi?” diye sordu Behram merakla. Geldiğinden beri Toprak’a merakla bakıyor, ardından Kerem’i inceliyordu.

“Hayır, efendim. Kendisi kardeşim, Toprak.”

“Merhaba, Toprak,” diyerek selam verdi Behram, Toprak’a dikkatle bakarken. “Anlat bakalım, neler yapıyorsun, ağabeyine bu işi verelim mi?”

“Öncelikle onu siz daha iyi bilirsiniz tabii ama kendisinin başaracağından şüphem yok Kerem birini koruma konusunda çok iyidir. Bana gelecek olursak, Ege Üniversitesi Moda Tasarımı ve Resim bölümü mezunuyum, Türkiye şartlarında atanamadığım için alanımda uzmanlaşmak için İstanbul’a yüksek lisans yapmaya geldim.”

“Normalde İzmir’de ailenizle mi yaşıyorsunuz?” diye sordu Toprak’a bakarken.

“Anne ve babamız yıllar önce ayrıldılar, babamızla görüşmüyoruz, annemizi de birkaç ay önce amansız bir hastalık yüzünden maalesef kaybettik. Kerem ile yaşıyoruz, ben yüksek lisansı kazanınca o da beni yalnız bırakmak istemediği için tüm düzenini bırakıp buralara kadar benimle geldi,” dedi Toprak kendinden emin bir tavırla, o kadar emindi ki bir an anlattığı hikâyeye kendisi bile inandı.

“Başınız sağ olsun, yani anladığım kadarıyla başka kimseniz yok,” dediğinde her ikisi de olumsuz anlamda başını salladı.

“Peki Kerem, daha önce güvenlik olarak çalışmışsın. Koruma ve güvenlik olmanın arasında büyük farklar var. İkisinde de silah taşıyorsun ancak birebir koruma olmak çok daha büyük sorumluluklar gerektirir.”

“Evet efendim, merak etmeyin, ben dikkatli biriyimdir. Hem sadece güvenlik olarak çalışsam da ileri düzeyde tekvando biliyorum,” dedi Kerem. Bunu söylemesine gerek var mıydı, kendisi de bilmiyordu ama laf ağızdan bir kere çıkmıştı.

“Güzel, yaşında daha genç, atik ve gözü açık olabilirsin.”

“Elimden gelenin daha fazlasını yapmak için hazırım,” dedi Kerem.

“Peki, tekrar kardeşine dönelim. Küçük hanım, siz yüksek lisansınızı ağabeyinize mi ödeteceksiniz?” dedi Behram sorgulayan ancak babacan bir tavırla.

“Şu an için evet. Ancak en kısa zamanda okulumu kabul edebilecek bir iş bulacağım, efendim,” dedi Toprak sevimli bir ses tonuyla.

“Benim de senin yaşlarında bir oğlum var, delikanlı. Eğer o kardeşi için böyle bir şey yapsaydı gurur duyardım,” dedi Behram, kısa bir anlığına duraksayıp ardından devam etti: “Okumak zor iştir, okuyana saygım büyüktür, ailesine sahip çıkanlara ise sonsuzdur. Koruma olarak aileleri seçiyorum çünkü bahçeme, evimin içine alıyorum, güven benim için esastır. Siz de pırıl pırıl iki gençsiniz, belli ki ihtiyacınız da var.”

Toprak ve Kerem birbirlerine bakarak gülümsediler. Acıklı hikâyeleri Behram'ı etkilediği için mutlulardı, her şey sorunsuz gidiyordu. Toprak sağ elini kaldırıp saçını kulağının arkasına atarken Behram'a gülümsedi.

“Sana bir teklifim var, Toprak,” dedi Behram. “Bu şirkette tasarım direktörümüzün yanında asistan olarak işe başla. Okulunun olduğu günlerde erken çıkarsın, böylece okul harcını kendin ödeyebilirsin,” dediğinde Toprak şaşkınlıkla gülümsedi, aynı şekilde Kerem de fazlasıyla şaşırmıştı.

“Nasıl yani, ciddi misiniz?” dedi Toprak heyecanla, böyle bir şeyi beklemiyordu. Adam sadece acıdı diye ona nasıl iş verebilirdi ki?

“Ciddiyim hatta şöyle ki benim evimde size uygun iki boş odam var. Müştemilat için başka bir aileyle anlaştım, sizin gibi gençleri de ortada bırakmak istemem; siz bir süre benim evimde misafir olun, ailemle tanışın, soframa oturun.” Söylediği her kelimedede ikisinin de şaşkınlıkları büyüyordu. *Daha beş dakika önce tanıştığı iki kişiye evini nasıl açabiliyor,* diye düşünmeden edemediler. Çaktırmadan birbirlerine baktılar ancak bu bakışlar bile hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Olmaz,” dedi Toprak sessizliğini bozarken. “Bizi tanımıyorsunuz, iş teklifiniz için teşekkür ederim, elimden geleni seve seve yaparım ancak evinizde kalma fikrine üzülerek *hayır* diyeceğiz. Ne biz sizi tanıyoruz ne de siz bizi.”

“Bakın çocuklar, ilk anda mantıksız geldiğinin farkındayım ancak sizden önce ben bu işi zaten başkasına verdim, sizin gibi hayatta kalmak için çabalayan iki genci de ortada bırakmak istemiyorum. Dolayısıyla bir süre sizi misafir etmek isterim. Hem ağabeyin yakın korumam olarak çalışacak, her zaman etrafımda olması benim de işime gelir,” dedi Behram babacan bir tavırla.

“Çok teşekkür ederiz.”

“O zaman siz evraklarınızı hazırlayın, yarın hem iş-başı yapın hem de eve yerleşin,” dediğinde her ikisi de ayağa kalktı ve Behram ile el sıkıştıktan sonra odadan çıktılar.

Behram Asrınlı’nın görkemli odasında sessizlik hâkimdi, Behram, dirseklerini masaya dayadı ve iki gencin az önce çıktığı kapıya uzun uzun baktı, bir süre sonra sessizliği sağ kolu olan Faruk bozdu.

“Efendim, işinize karışmak gibi olmasın ama hem kıza olmayan bir iş verdiniz hem de hiç tanımadığınız insanlara evinizde yaşamaları için teklif sundunuz. En azından müştemilatta kalsalardı, söylediğinizin aksine orası daha dolmadı,” dedi Faruk kafasında dans eden milyonlarca soru işaretinin arasından sıyrılarak.

“Biliyorum,” dedi Behram kapıya uzun uzun bakarken. “Madem buraya bizim için geldiler, iş yerimde beni izlemeleri yetmez, evimizin içine kadar alalım onları...” dedi ve derin bir nefes alarak sözüne devam etti: “Bir söz vardır, bilir misin Faruk? *Dostuna yakın ol ancak düşmanına daha yakın,*” dediğinde Behram’ın yeşil göz-

leri âdeta kapıyı delip geçecekmiş gibi bakıyordu, kimse onu kandıramazdı, kimse ona karşı oyunlar planlayamazdı, eğer oyun istiyorlarsa Behram Asrınlı'nın kurallarına göre oynanacaktı.

Toprak ve Kerem, Çengelköy'de, deniz kenarında bir kafede oturuyorlardı. Filtre kahvelerini içerken masaya derin bir sessizlik hâkimdi, uzunca bir süre ikisi de konuşmadılar hatta öyle ki dün Behram'ın yanından çıktıklarından beri iki çift kelime etmemişlerdi. Her ikisi de olan bitenin farkındaydı, nasıl bir tuzağa düştüklerini biliyorlardı. Toprak kahvesini yudumlarken karşındaki katilin de ava giderken avlandıklarının farkında olduğunu biliyordu. Yutkundu, her ne olursa olsun pes etmeyecekti. Oyun oynanacaksa katilin güvenini kazanmak için en iyi şekilde oynayacak ve bu işin sonunu bir şekilde getirecekti.

“Durduk yere kimse bizi evine almaz, biliyorsun değil mi?” diyerek Toprak masadaki sessizliği bozdu. Kerem düşünceli tavırlarından uzaklaşarak kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Biliyorum, eğer istersen devam etmek zorunda değilsin ama ben devam edeceğim.”

“Hayır,” diyerek Kerem'in elini dostça tuttu. Bu hareketinden dolayı midesi bulansa da katlanmak zorunda olduğunun farkındaydı. “Birlikte başladık, birlikte bitireceğiz,” dedi kendinden emin bir edayla.

“Haydi ama Toprak! Daha birbirimizi bir aydır tanıyoruz, adam hazırlıklı çıktı, sen de boşuna kendini riske atma.” Oyun içinde oyun oynayacaklardı ve bu kızın bunu başarabileceğinden emin değildi.

“Hayır dedim, zaten gitsem bile daha fazla batırmaktan başka bir şey yapmazsın,” dediğinde Kerem sessiz kalmakla yetindi. Toprak haklıydı, başladıkları bu oyunun bir sonu yoktu. Madem bu yola girmişlerdi, bir şekilde sonunu da getireceklerdi.

“Eğer kahveni içtiysen gidelim artık, bizi bekliyorlardır,” derken Kerem bir yandan da hesabı istedi. Gergindi, ne yapması gerektiğini bilmiyordu ancak bir şekilde bu durumu kabullenmeliydi.

Bir süre sonra Behram’ın onlara verdiği ev adresine gitmek üzere taksiye bindiler, bütün günleri yeni işleri için evrakları hazırlamakla geçmişti, aynı zamanda Toprak için başvurabileceği yeni okulların araştırmasını yapmışlardı. Günün sonunda ise bekledikleri o an gelmişti ve nihayet Asrınlı malikânesine doğru gidiyorlardı. Toprak ne ile karşılaşacağını çok merak ediyordu; kendini bir anda oyun üçgeninin ortasında bulmuş, bilinmez bir yolculuğa girmişti. Normal şartlarda eski Toprak olsa bu tür bir oyundan büyük endişe duyar, korkardı ancak artık onun da kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı ve bir şekilde bu durumu kabullenmek zorunda olduğunu biliyordu. Kurbanı ile çıktığı bu yolculukta istemeden de olsa aklını Asrınlı ailesinin büyük gizemi kaplamıştı.

Yaklaşık bir saatlik yolculuğun ardından, Üsküdar kıyılarında bulunan denize nazır bir yalının kapısında, ellerinde bavullarıyla bekliyorlardı. İşlek bir caddenin hemen köşesinde, heybetli bir kapının önünde beklerken kapının aniden açılmasıyla ikisi de şaşırdı. Daha önce hiç görmedikleri şekilde hafif eğimli patikanın arkasındaki beyaz panjurlarla süslenmiş devasa yalıya bakıyorlardı, o kadar gösterişli ve güzeldi ki burada bütün bu güzelliklerle yaşayan insanların bu tür dertlerinin olabileceğini hiç düşünmezlerdi. Paranın her zaman insana huzur ve mutluluk getireceğine inanırken kendilerini Türkiye'nin en zengin adamlarından birinin evinde, bir cinayet bilmecesinin içinde bulmalarına akıl sır erdiremiyorlardı.

Kerem ve Toprak gösterişli kapıdan geçerek bahçeye doğru yavaş adımlarla ilerlediler. Toprak evi incelerken çatı katının penceresindeki silüeti fark etti; genç, sarışın bir kadın öylece onlara bakıyordu. Toprak gözlerini kırptırdı ve gözlerini oradan ayırarak yürümeye devam etti ancak merakına yenik düşerek birkaç saniye sonra tekrar cama baktığında orada hiç kimse yoktu. Bir süre sonra evin kapısında Behram ve ailesinin onları beklediklerini fark ettiklerinde yüzlerine sahte bir gülümseme yerleştirdiler. Toprak yürürken etrafı incelemeyi duramıyordu, bahçe âdeta cenneti anımsatıyordu. *Sanki bu adam cennetten bir yer satın almıştı!* Biraz daha ilerlediklerinde geçiş yolundaki ağlayan kalpler çiçeklerini gördü ve şaşkınlığını gizleyemeden bağırdı. *Bu gerçekten imkânsızdı!*

“Nasıl olur? Ağlayan kalpler çiçeği,” dedi Toprak gözyaşlarını tutamayıp bir yandan da gülümserken, sanki annesi bu bahçede bir yerden onu selamlıyor gibiydi. “Bu çiçeği çok araştırdım, sadece Güney Kore’de yetişiyor.”

“Bu çiçeği biliyor musun?” diye sordu Behram eğilip çiçeği koklayan kızın yanına gelirken, Toprak ise kafa sallamakla yetindi.

“Evet, biliyorum, annem çok severdi, ona almak için çok araştırmıştım ama Türkiye’de yetiştirilmediğini okumuştum demek ki yanılmışım, gerçeği resimdekenden daha güzelmiş,” dedi gözyaşlarını silerken.

“Ben de çok severim, sırf bunun için Güney Kore’den tohum getirttim ve özel aşilar ile bahçemde açmasını sağladım,” dedi babacan bir ses tonuyla, ardından devam etti: “İsterseniz şimdi içeri geçelim, daha sonra bahçeyi size gezdiririm, hem belki bir ara sana nasıl yetiştirildiğini de gösteririm,” dedi Behram.

Toprak söylenilen komuta uyararak ayağa kalktı ve Behram’ı takip ederek ikinci bir gösterişli kapıdan içeri girdiler, dış kapı direkt olarak salona açılıyordu ve âdeta sarayları anımsatıyordu. Tavan çok yüksekti. Toprak ve Kerem bunun bir an gerçek olup olmadığını düşündüler, hayatlarında ilk kez böylesine gösterişli bir evde kalacaklardı. Behram önde yürürken, Kerem ve Toprak onu takip ediyordu. Hizmetliler, misafirlerin bavullarını yukarı çıkarırken sağ taraftaki masanın hazır olduğunu

gördüler ve koltukta oturan ev halkı onları görünce ayağa kalktı.

“İyi akşamlar, işte evimizin yeni üyeleri,” dedi Behram, Toprak ve Kerem’i gösterirken. Ardından ellili yaşlarında, esmer, siyah saçlı, son derece iyi giyimli ve bakımlı bir kadının yanına giderek elini yavaşça beline dokundurdu. “Toprak ve Kerem ailem ile tanışın, eşim Sultan,” dedi esmer kadını gösterirken.

“Bu kardeşim Zenan,” dedi otuzlu yaşlarındaki kadını gösterirken.

“Hanımlar, bu ikili de Toprak ve Kerem; bir süre bizimle kalacaklar,” dediğinde Sultan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, durumdan memnun olmadığı her hâlinden belli oluyordu.

“Ne demek burada kalacaklar?” dedi Sultan.

“Kerem benim özel korumam, dolayısıyla benimle kalması gerekiyor, Toprak ise onun kız kardeşi, yani onu da başka yere yollayacak hâlim yok,” derken Behram emir veren bir ses tonu takınmıştı.

“Müştemilatı hazırlatırız.”

“Hayır, bizimle yalıda kalacaklar.” Sultan’ın onunla inatlaşıyor olması hoşuna gitmemişti, istenmediklerinin farkında olan Toprak bu tehlikeli oyunu devam ettirmekte kararlıydı.

“Biz size hiç rahatsızlık vermeyelim, bizim yüzünüzden huzurunuz kaçmasın, müştemilatta kalırız.”

“Hayır kızım, otur lütfen,” dedi Behram. “Gördün mü Sultan, misafirlerimiz senin yüzünden ne düşündü? Her işe burnunuzu sokmayın,” dedi Behram kararlı bir ses tonuyla.

Toprak ve Kerem birbirine bakmakla yetindiler, bu evde huzursuz olacakları aşikârdı ama gerekli bilgileri öğrenmeleri için burada kalmak zorunda olduklarını biliyorlardı. Toprak ne olursa olsun yüzsüz gibi davranacağını biliyordu, Kerem’in güvenini kazanmak onun için önemliydi, bu yüzden onun oyunlarına yardımcı olacaktı ama tüm sorularının cevabını bulmaya yaklaştığında esas Toprak kendi intikamını alacaktı ve onu büyük bir hayal kırıklığına uğratarak etkisiz hâle getirecekti. *Kerem, annesine yaptığı kötülüğün bedelini en ağır şekilde ödeyecekti.*

Birkaç saat sonra yemekler yenmiş, çaylar içilmiş, sohbetler edilmişti. Sultan, gece boyu Toprak ve Kerem’in ailesini sorgulamıştı. Evinde bir yabancıyı istemediği ve bundan dolayı tedirgin olduğu çok belliydi ama Toprak içten içe ona hak veriyordu. Kendisi de bir yabancıyı evinde istemezdi. Nihayet odalarına yerleştiler, Toprak ve Kerem’in odası yan yanaydı. Toprak şanslıydı ki odası deniz manzaralıydı ve kocaman bir balkonu vardı, gerçi hemen hemen her odada balkon bulunuyordu ve balkondan bahçenin ardında kalan deniz görünüyordu. Gece olmasına rağmen yalının ışıklarıyla birlikte dalgaların dansı fark ediliyordu. Balkonun kapısını açtı ve deniz havasını ciğerlerine çekti. *Ah, bu koku ona çocukluğunu hatırlatıyordu!* Annesi ile küçükken komşula-

rının yazlığına gittiği tatilleri hatırladığında derince iç çekti, tekrar o anılara gitmek için her şeyden vazgeçerdi.

Nefes aldığı her dakika annesine olan özlemi katlanarak artıyordu ve bu acıya nasıl katlanabileceğini bilmiyordu. Saat gece yarısını geçtiğinde yalıya sessizlik hâkimdi, dalgaların sesi haricinde evde çıt bile çıkmıyordu, belli ki Kerem de uyumuştur çünkü bu saate kadar yanına gelmemişti. Gün boyu çok yorulmuşlardı, aslında Toprak'ın da uyuması iyi olurdu fakat merakına yenik düşerek evi kolağan etmeye karar verdi. Gündüz gözüyle bunu yapamazdı, her an Behram ve evdeki diğer insanlar onların tepesinde olurdu. Üzerine ince bir hırka alarak odasının kapısını açtı ve koridora baktı. Odası yatak odalarının olduğu katlardan birindeydi ama onun en çok merak ettiği yer bahçedeyken gözüne çarpan çatı katıydı. Orada bir kadın görmüştü ancak akşam tanıştığı insanlarına arasında sarışın, uzun saçlı bir kadın yoktu ve içinden bir ses o odaya gitmesi gerektiğini söylüyordu. Eğer sabah gördüğü kadın odada ve uyanıksa tuvaleti aradığına dair söyleyeceği yalanı bile kafasında kurgulamıştı.

Toprak hızlıca yukarı çıktı, bir üst kata çıktığında Behram ve ailesinin odalarının olduğu kata geldiği anlamıştı, çatı katına çıkan merdiveni takip ederek kapıya ulaştığında derin bir nefes aldı ve müthiş bir sessizlikle kapıyı açtı. Ay ışığının hafif yansımasının dolaştığı odada kimse yoktu, yatak son derece düzenliydi ve tüm eşyalar bembeyazdı. Hemen kapının yanındaki şifonyerin üzerinde duran çerçeveye baktı; sarışın, mavi

gözlü, ortalama yirmi beş yaşında, beline kadar uzun saçları olan, son derece güzel bir kadındı. Hemen yanında esmer bir adam duruyordu, sakalları olmamasına rağmen çene hattı son derece erkeksiydi. Bu kadının sabah gördüğü kadın olup olmadığını düşündü, daha dikkatli şekilde fotoğrafa baktığında o kadın olduğuna emin oldu. Odayı geziyordu, dolabı açtığında dolapta sarışın kadına ait kıyafetleri gördü. Dolabı kapattığı anda hemen solundaki kapıda birinin olduğunu fark etti ve korkuyla irkildi. Ona sinirle bakan oldukça uzun boylu adam tam da kapının yanında duruyordu.

“Ne yapıyorsun sen burada?” diye sordu ortalama bir ses tonuyla.

“Şey...” dedi Toprak. “Tuvaleti arıyordum. Sonra bu odaya gelince odanın güzelliği karşısında büyüledim, öyle bakıyordum.”

“Çık buradan!” dedi adam sinirle, ardından devam etti:

“Tuvaletler bir alt katta, ben sana göstereyim, babam seni burada görürse çok kızar.”

Toprak hiçbir şey söylemeden odadan çıkmak için adamın önüne koyuldu. Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, onu daha önce görmediğine emindi ancak sanki adam onun kim olduğunu biliyor gibiydi. Merdiveni tamamen indiklerinde göz göze geldiler, az önceki sinirli ses tonuna tezat olarak bebeksi yüz hatlarına sahipti, kollarının genişliği ve vücudunun orantılı yapısı sporla ilgilendiğini gösteriyordu. Tıpkı

yukarıda gördüğü fotoğraftaki adama benziyordu, aynı onun gibi hafif sakallıydı ancak çok erkeksi bir çene hattına sahipti.

“Kusura bakmayın,” dedi Toprak, derin bir nefes alıp sikkinlikle ellerini saçlarının arkasına götürdü, gerginken hep bu hareketi yapardı. “Özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok. Banyo burası.” Toprak daha fazla kabalık etmemek adına konuşmadan gidecekti ki arkasındaki adam onu durdurdu. “Bu arada, adım Burak. Behram’ın oğluyum.”

“Memnun oldum, ben de Toprak. Bu arada tekrar çok özür dilerim. İnanın ki bilerek yapmadım. Oda o kadar güzeldi ki bir an kendimi incelerken buldum,” dedi mahcup bir tavırla, Burak ise hâlinden memnun gözükmüyordu.

“Bu seferlik sorun değil ancak bir daha olmasın,” dedi Burak, konuşmayı çok seven biri olmadığı açıkça belli oluyordu, zira tüm cümlelerini kısa tutarak başından atarcasına konuşuyordu.

“Olmaz, iyi geceler,” dedi ancak merakına yenik düşerek arkasını dönüp giden Burak’ı bu sefer de o durdurdu. “Orası kimin odasıydı, çerçevede bir kız gördüm, kardeşiniz mi?”

“Hayır, o oda annemin odasıydı, çerçevede gördüğün kız da annemin gençliği, kız kardeşim yok,” dediğinde Toprak şaşırdı, Sultan esmer bir kadındı ancak fotoğraftaki kız bambaşka birine benziyordu.

“Sultan Hanım’ın gençliğinde sarışın olduğunu bilmiyordum,” dedi Toprak, bu cümle ağzından bir anda çıkmıştı ve saniyesinde pişman olmuştu, aklından geçen düşünceleri farkında olmadan dile dökmüştü.

“Hayır, benim annem Sultan değil. O babamın ikinci eşi, yukarıda resmini gördüğün kadın benim annem ve o öldü,” dediğinde Toprak olduğu yere kazık gibi çakılıp kaldı. Sabah camda gördüğü kadının resimdeki kadın olduğuna neredeyse emindi. Yutkundu, hiçbir şey belli etmemeye çalışsa da gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Konuşmak istiyordu ancak boğazı düğümlenmişti, nasıl bir yere düşmüştü böyle?

“Sorun değil,” dedi Burak kendisine üzülmediğini sanarak, ardından devam etti: “Annemin ölümüne çoktan alıştım, iyi geceler,” dedi ve Toprak’ın konuşmasına izin bile vermeden merdivenden çıkarak odasının yolunu tuttu.

Burak’ın Toprak’ı yakalamasının ardından yaklaşık iki saat geçmişti, neredeyse gece yarısı iki olmuştu ve yalıya sessizlik hâkimdi. Çatı katında ne olduğunu çok merak ediyordu. Acaba Toprak kafayı mı yiyordu? İki saattir her şeyi düşünmüştü ancak bir sonuca varamamıştı. Kendisini bir korku filminin içinde gibi hissediyordu ve ilk ölen olmaya niyeti yoktu. Odanın gizemini çözmek için delirse de bunun için sabretmesi gerektiğini biliyordu, onun için çok uzun bir gün olmuştu ve yatağına uzanarak derin bir nefes aldı. *Nasıl bir oyunun içine düşmüştü?* Belki de sabah gördüğü kadının resimdeki

kadınla bir alakası yoktu, zaten kadını sadece uzaktan görmüştü, belki de evde yaşayan başka biri veya bir hizmetçiydi ama daha denk gelememişlerdi. Düşünceleri zihninde dans ederken vücudu tüm bu yorgunluğu kaldıramadı ve gözleri usulca kapandı.

Hava oldukça soğuktu, karanlık çökmüştü ve içinde çok kötü bir his vardı. Uyandığında üşüdüğünü fark etti, gözü cama kaydığından perdenin camı delip geçecek derecede havalandığını gördü. Saçları rüzgârın şiddetiyle bir o tarafa bir bu tarafa savruluyordu. En son pencereyi açık bırakmadığına emindi, ne ara açılmıştı? Şimşek çakıyordu, bir aydınlanıp bir kararan odasının kapısını kapatmak için kalkmak istediğinde balkonda bir kadının oturduğunu gördü. Korkuyordu ama bu kadın tıpkı annesine benziyordu.

Yavaşça yere bastı, yer buz gibiydi, bir an ayaklarının bir buz kütlesine dönüştüğünü düşündü. Yutkundu ve ayaklanıp balkona çıktı, balkonda oturan gerçekten de annesiydi. Onu görünce ayağa kalkmak istedi ama kalamadı. Toprak annesini gördüğü için çok mutlu hissediyordu ama bir yandan da korkuyordu, sanki yolunda gitmeyen bir şeyler var gibiydi...

"Anne," dedi bir adım daha atarken.

"Yaklaşma," dedi annesi. Korkusu gözlerinden okunuyordu.

"Ama seni çok özledim anne, sadece bir kere sarılayım, ne olur."

“Ben de seni çok özledim, canım kızım ama bana sarılmamalıydın, sen buraya ait değilsin. Toprak kaç kendini kurtar, anneciğim.”

“Neden, anne?”

“Geliyorlar canım, tehlikedesin, kurtar kendini. Evine dön! Sen daha küçücüksün, onlara karşı kendini koruyamazsın,” dedi annesi.

Toprak nefes nefese uyandı, ne olduğunu anlamadan hızlıca yataktan kalktı. Güneşin sıcak ışıkları alnına vurmaya başladığında yavaşça gözlerini kırptırdı, nasıl bir rüya görmüştü öyle? Derin bir nefes aldı ve komodin üzerindeki sudan birkaç yudum aldı. Annesinin ölümünden sonra onu ilk kez rüyasında görmüştü, düşündü ama anlam veremedi. Buradan gidemezdi, söz vermişti, annesinin intikamını alacaktı.

Düşüncelerinden sıyrılarak bir anlam yüklememeye karar verdiğinde yatağından kalkıp hazırlanmaya başladı. Bugün ilk iş günüydü ve gerçekten güzel gözükmesi gerekiyordu. Yüksek bel, fuşya bir kumaş pantolon, üzerine aynı renkte ceket ve içine dantelli, askılı bir büstiyer giydi, büstiyeri takımına oranla daha açık tonlardaydı ve bu uyumu çok sevmiştii. Saçlarını, annesinin ona liseye başladığında aldığı saç maşasıyla hafif dalgalı yaparak buklelerini öne çıkardı. Sarıya çalan kumral saçları, güneş ışığında altın gibi parlıyordu. Annesi onu hep *altın saçlı kızım* diyerek severdi. Eğer annesi yaşasaydı İzmir’de ilk iş gününde bu takımı giymeyi planlıyordu ancak onun yerine siyahlara bürünüp anne-

sinin cenazesine gitmişti. Sürdüğü hafif koyu tonlu far ile gözlerinin yeşilini ortaya çıkardı, dudağına sürdüğü pastel tonlarda parlak ruj ise doğal bir görünüme sahip olmasını sağlamıştı. Gülümseyerek bugün için hazır olduğuna karar verdi ve odasından çıkarak salona yöneldi.

“Günaydın,” dedi herkese sevecen bir tavırla. Burak ve Kerem dikkatle Toprak’a baktılar. Bu bakışlara bir süre sonra Behram da eşlik etti.

“Günaydın Toprak, çok güzel gözüküyorsun,” dedi Behram babacan bir tavırla.

“Teşekkür ederim,” dedi masaya otururken. Masada bir kuş sütü eksikti. Hızlıca masada bulunanlardan yiyerek karnını doyurdu.

“Sultan Hanım yok sanırım,” dedi merakla, bu aralar fazla merakı başına iş açabilirdi. Tam o esnada Burak ile göz göze geldiler, bu bakışmanın altında sanki gizli bir uyarı var gibiydi.

“Kendini hâlsiz hissediyormuş, odasında dinleniyor,” dedi Behram gülümseyerek. Kerem ile Toprak göz göze geldiler, Toprak mümkün olduğunca onunla göz teması kurmamaya ve muhatap olmamaya çalışıyordu, bu yüzden bir süre sonra gözlerini kaçırarak çayından bir yudum aldı.

“Yediyseniz gidebiliriz, gençler,” dedi Behram. Komutuyla herkes ayağa kalkarak salonun kapısına doğru yöneldi.

Son derece lüks bir otomobil geldiğinde Kerem, Behram'a kapıyı açarak binmesi için bekledi. Diğer kapıdan binen Burak da arka koltuğa oturdu. Toprak bir gün çok zengin olup arka koltukta oturarak işe gitme ihtimalini düşündü ancak bundan hemen vazgeçti. Belki birkaç ay sonra ya hayatta olmayacak ya da hapiste olacaktı. *Patron Toprak Safra değil, katil Toprak Safra olacaktı.*

“Dün rahat edebildiniz mi, çocuklar?” dedi Behram meraklı bir ses tonuyla.

“Evet, efendim. Size ne kadar teşekkür etsek az,” dedi Kerem. Üzerine giydiği takım elbise lacivert tonlarındaydı ve saçları özenle taranmıştı. Bir an onun ne kadar yakışıklı gözüktüğünü düşündü ancak hemen bu düşüncesi için kendine kızdı.

“Toprak, okul işini hallettin mi?” diye sordu Behram ardından, bu tavrı sanki meraktan çok sorgular gibiydi.

“Evet, Behram Bey, dün birkaç okula başvuru yaptık, zannediyorum ki bir haftaya kadar sonuçlanır.”

“Haydi bakalım, inşallah senin için iyi olan olur,” dedi Behram, bu sefer ses tonu şefkat doluydu.

“Teşekkür ederim, Behram Bey,” demekle yetindi Toprak.

Yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolculuğun ardından devasa gösterişli bir yapıya sahip olan Asrın Holding'e gelmişlerdi. Turnikelerden geçerek Behram'ın hemen arkasından yürüyüp asansöre bindiler. Şirketteki herkes

yeni gelen ancak Behram'a son derece yakın olan bu ikiliye merakla bakıyordu, bir an ikisi de bunun ne kadar havalı olduğunu düşündü. Behram yukarı çıktıklarında Kerem'e kapıda beklemesini söyledi. Toprak, Burak ve Behram toplantı odasına girdiklerinde masanın etrafında oturan bir sürü insan onları bekliyordu. Masanın üzeri âdeta açık büfe kahvaltı gibiydi, birçok ikramlık çeşit yer alıyordu.

"Toprak Yılmaz, şirketimizin yeni tasarım asistanı. İleride iyi bir tasarımcı olması için onu eğiteceğiz," dedi Behram toplantı masasının etrafındaki yönetim kurulu üyelerine. Sekiz kişilik masada herkes pürdikkat onu izliyordu.

"Bu kadar tecrübesiz ve öz geçmişi boş biri şirketimizde nasıl asistan olur, Behram?" diye sordu turuncu saçlı kadın. Toprak korku dolu gözlerle kadına baktı, kadının ona karşı olan bakışları gerçekten korkunçtu ve Toprak gerilmişti. Sanki tiksiniyormuş gibi bakıyordu. *İşe yeni başlayan herkese böyle mi davranırdı?*

"Defne!" dedi Behram ve az önce hiçbir şey duymamış gibi devam etti: "Toprak seninle çalışacak, ona bildiğin her şeyi öğreteceğine eminim," dediğinde Defne şaşırmıştı. "Defne benim sağ kolum, aynı zamanda da tasarım direktörümüz. Bu şirketteki tüm işler benden sonra ona emanet, biraz tez canlıdır ama iyi anlaşırırsınız," dedi ve kimsenin konuşmasına izin vermeden sırayla masadakileri tanıtmayı devam etti.

Toprak, gözlerini Defne'den alamıyordu; o kadar güzel bir kadındı ki bakıra çalan turuncu saçları resmen parıl parıl parlıyordu, burnu özenle çizilmiş gibiydi, dudakları ise kusursuz denecek kadar güzeldi. Belki iyi bir başlangıç yapmamışlardı ama kadın da kendine göre haklı sayılırdı, Toprak hiçbir süreçten geçmeden bir anda ortaya çıkmıştı.

“Toprak, sen Defne'nin yanına otur. Toplantı bittiğinde sana ne yapman gerektiğini anlatacak,” dedi Behram.

Toprak ilk defa bir toplantı masasında bulunuyordu ve bunun için gerçekten heyecanlıydı. Annesinin bunları görmesini yüreğinin derinliklerinde diledi ancak bu asla gerçek olamayacak bir dilekti. İşine odaklanmaya karar verdiğinde herkesi tek tek inceledi, son derece özenle giyinmişlerdi ve masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarlarına dikkatle bakıyorlardı. Behram ise tamamen işe dönüp masanın başköşesine oturduğunda daha önce hiç görmediği kadar ciddi idi.

“Evet arkadaşlar, bildiğiniz gibi geçen ay mücevher satışlarımız düşmüştü ancak yaptığımız yeni reklam uygulaması sayesinde biraz olsun yükselişe geçmiş ve satışlarımızı kurtarmayı başarmıştık. Ancak ocak ayındaki ihaleye üç şirket katılacağından İtalya pazarının siparişlerini biz almalıyız. İtalya'nın en ünlü, en gösterişli mücevher markalarında koleksiyonlarımız yer almalı,” dedi Behram, masadakiler ise çıt çıkarmadan dinliyordu.

“Bu sessizlik beni değil, sizi korkutsun arkadaşlar. Bu masadaki herkes tüm işini gücünü bırakıp bana öneri sunumu hazırlayacak. Olur da o ihaleyi alamazsak, siz istifanızı verirken ben de sizin karşınızda tam olarak böyle susacağım,” dedi tehditkâr bir ses tonuyla. Şaka yapıyor gibi değildi, aksine masadakilere gözdağı veriyordu.

Burak ile Toprak göz göze geldiklerinde Burak sevecen bir tavırla ona gülümsedi, bu gülümseme, onun *rahatlamalısın* deme şekliydi. Toprak derin bir nefes aldı, Burak sakın bir şekilde gülümsedi ve arkasına yaslanarak sol elini çenesine götürerek hafifçe kaşıdı. *Toprak, bu hareketi oldukça seksi bulmuştu!*

Nihayet gergin dakikaların yaşandığı toplantı bittiğinde Toprak, Defne’yi takip ederek toplantı odasından çıktı ve Defne’nin odasına doğru yürümeye başladılar. Defne’nin odası çok güzeldi, neredeyse her yer beyazdı ve baktıkça insanın içi ferahlıyordu. Kapının hemen solunda bir masa daha vardı, üzerinde diğer insanların önünde duran bilgisayarlardan biri duruyordu, o masanın onun olduğunu anladığında heyecanlanmıştı. Oyun için de olsa böylesine büyük bir şirkette çalışıyor olmak onun için heyecan vericiydi.

“Evet, masana otur bakalım. İlk gün diye sana iş yaptırmayacağımı sanma sakın, senin için insan kaynaklarından iş istedim,” dediğinde Toprak şaşırdı.

“Behram Bey, araştırma yapın dediği için ona bakarım diyordum ama...” dediğinde Defne ağız dolusu bir kahkaha attı.

“Canım o senin için geçerli değil, Behram senin önerini dikkate almaz. Bırak da o işi biz bilenler yapalım, sen de sana verdiğim görevi bitir,” dedi masasına bir sürü sıra oluşturan mavi renkli dosyaları bırakırken. “Bu öz geçmiş dosyalarının tarih sıralarına göre dizilmesi gerekiyor. Bu görev senin, öğlene kadar vaktin var. Ben şimdi tasarım toplantısına gidiyorum, gelene kadar bitirmiş ol,” dedi ve odadan çıktı, o kadar çok dosya vardı ki Toprak bunun altından nasıl kalkacağını kara kara düşündü.

Sırayla tüm dosyaları düzenlemeye başladı, yaklaşık yirmi dakikanın sonunda karşısına çıkan dosyada takılıp kaldı. Dosyada son derece güzel, sarı saçlı bir kadının fotoğrafı vardı ve bu öz geçmişin sahibinin ismi Zeliha Asrınlı’ydı. Toprak şaşkınlıkla dosyayı çantasına koydu, bu kadın Kerem’i izlerken bir gün evine girdiği ve onu itip yere düşmesine neden olduğu, sonradan öldüğünü duyduğu kadındı. Bu kadın Kerem’in annesiydi. *Toprak, bu kadının katiliydi.* Toprak’ın bir an tüyleri ürperdi, acilen Kerem ile konuşması gerekiyordu. Hızlıca dosyaları topladıktan sonra öğle yemeği için çantasını alıp şirketin önüne çıktı, Kerem ile burada buluşmak için sözleşmişlerdi. Bir süre sonra Kerem geldiğinde arabaya bindi ve birlikte oradan uzaklaştılar. Kerem arabayı sağa çekerek merakla Toprak’a döndü.

“Ne oldu?” dedi Kerem meraklı bir çocuk edasıyla.

“Bir dosya buldum,” dedi Toprak elindeki dosyayı Kerem’e uzatırken. Ardından anlatmaya devam etti:

“Annen Zeliha önceden Behram’ın şirketinde çalışıyormuş, üstelik tüm koleksiyon süreçlerinden o sorumluymuş.”

“Nasıl olur?” diye sordu Kerem şaşkınlıkla.

“Olmuş işte.”

“O kadar sefil bir hayat yaşadık ki Toprak, bu kadın nasıl buralardan İzmir’e gelmiş olabilir?” dedi merakla. Toprak’ın Zeliha’ya olan ilgisi daha fazla artmıştı, katili olduğunu bildiği kadının geçmişinden sorumluymuş gibi hissediyordu.

“Tamam, illaki öğreniriz,” dedi Toprak durumu toparlamaya çalışırken. Gerilmişti, bu sürekli saçlarıyla oynamasından da belli oluyordu.

“Bilmiyorum, boyumuzdan büyük işlere bulaştık gibi,” dediğinde Kerem, Toprak derin bir nefes aldı, bu işi kesinlikle yarım bırakmayacaktı.

“Sakin ol, Kerem. Ortaya çıkan her yeni şeyde böyle yapacaksan işimiz var seninle!”

“Toprak, bilmiyorum. İçimde kötü bir his var, her şey karışacakmış gibi geliyor.”

“Ha-ha!” dedi Toprak, ardından devam etti: “Benim içimde de son derece güzel şeyler olacağına dair bir his var,” dedi dalga geçercesine bir tavırla. Bu kadar yak-

laşıp, annesinin katiline bu kadar yakın olup birdenbire elinden kayıp gitmesine izin veremezdi. Bu çocuktan annesinin intikamını almak için yemin etmişti ve sonuna kadar gidecekti, bu uğurda hangi bedeli ödemesi gerekiyorsa hepsini ödeyecekti.

“Neyse, gidelim, bizi ararlar şimdi,” dedi Kerem. Toprak cevap vermeden arkasına yaslandı, onu ilgilendirmese de bu ailede olan olaylar çok ilgisini çekmişti ve gerçekten meraklı bir kızdı, tüm soruların cevaplarını bulmadan rahat edemeyecekti. *Aradığı cevaplar Burak'ta olabilirdi.* Bir süre sonra şirkete geri döndüklerinde Toprak odasına, Kerem ise Behram'ın yanına yöneldi. Defne aradığını bulmuşçasına sevinçle Toprak'ı karşıladı.

“Ah Toprak, ben de seni arıyordum,” dediğinde Toprak gözlerini devirdi, bu kadın biraz tuhaftı ama gülümsemek zorunda olduğunu biliyordu.

“Buyurun, Defne Hanım.”

“Şimdi sana bir görev vereceğim, bu da senin asistanlığının ilk gününde senin için çok önemli bir iş olacak. Biliyorsun, iki ay deneme süren var,” dediğinde sesindeki tınının tehditkâr olduğu çok belliydi. Sesindeki tehditkâr tınıyı gizleme gereği bile duymadı. Toprak dikkatle dinlemekteydi, bu kadının konuşma şeklinden hiç hoşlanmadığını düşündü.

“Evet, Defne Hanım,” demekle yetindi, başka zaman olsa çoktan karşılık verirdi ancak şu an durum farklıydı.

“Dolayısıyla senden sabah Behram’ın toplantıda bahsettiği gibi bir çalışma istiyorum,” dediğinde Toprak şaşırdı.

“Tabii ama sabah beni dikkate almayacağını söylemiştiniz.” Gerçekten bu kadının derdi neydi? Toprak’ın kafası onun yanındayken karışıyordu.

“Ah, tabii ki seni dikkate almaz ama beni alır, bu yüzden bana mücevher olarak üretebileceğimiz taş fikirlerini bulup bir kompozisyon oluşturmanı istiyorum. Ancak bu araştırmayı yaptığını kimse bilmeyecek, ben sunacağım. Bakalım ukala olduğun kadar zeki misin? Anlamışsındır, maksat seni denemek, küçük hanım,” dedi kendinden çok emin bir tavırla. Yaptığının ne kadar alçakça olduğunu düşünen Toprak gerilse de yutkunarak durumu kabullenmeye niyetlendi.

“Tamam, Defne Hanım,” dedi. Her zaman böyle olmaz mıydı zaten? En tepedeki en alttakini ezer, emeklerini çalardı. Daha ilk iş gününde Toprak da bu talihsiz *en alt tabaka* ekibine katılmıştı.

Yaklaşık bir saattir kalemle başını kaşıyarak düşünüyordu; odanın her bir santimetresini ezberlemiş, tavan-daki şekilleri bir şeylere bile benzetmişti ancak aklına bir türlü farklı mücevher tasarımları gelmiyordu. Sonuçta İtalyan Mücevher Tasarımcısı Agatino Capella’nın tasarımlarından daha ilginç bir şey bekliyorlardı ya da onun ilgisini çekecek şeyler... Ancak mücevherler ile alakası olmayan birisi olarak araştırmalarından bile bir şey çıkaramamıştı, bu işin altından kalkamayacağını en ba-

şından beri biliyordu. Sonuçta aklına “Aşk Mektubu” ya da “Beyaz Zeytin Ağacı” gibi tasarımlar gelmeyeceğini biliyordu. *Tanrım, kendimi tam bir ahmak gibi hissediyorum*, diye geçirdi aklından.

“İlk iş günün seni fazlasıyla zorladı sanırım, şu surlara bak,” dedi kapıda durup bir süredir Toprak’ı izleyen Burak. Toprak hızlıca toparlandı, bu şekilde görülmek istemezdi, sonuçta o da bu şirketin sahiplerinden biriydi.

“Aslında hayır, *evet*. Kesinlikle çok zorlanıyorum.” daha cümlesini tamamlamadan pes etmişti.

“Hangi konuda? Sana yardımcı olabilirim, yani eğer istersen,” dedi Burak masaya ilerleyip Toprak’ın yanına otururken.

“Hayır, hayır, bunu anlatamam,” dedi Toprak, eğer anlatırsa bu Defne’nin kulağına giderdi ve hiç iyi şeyler olmazdı. Sonuçta o görüp görebileceği en kaprisli ve zor kadınlardan biriydi.

“Söyle,” dedi Burak ısrarcı bir tavırla. Toprak her ne kadar dirense de ısrarlarına devam edeceğinin farkındaydı.

“Defne Hanım biraz değişik bir kadın, ilk günden bana araştırmam için mücevher tasarımlarını gösterdi ve bunlardan bir fikir ortaya çıkarmamı istedi ama ne yazık ki benim herhangi bir fikrim yok,” dedi Toprak sıklıkla, elleri yine saçlarındaydı.

“Defne’nin değişik olduğu konusunda katılıyorum ama zamanla seveceğine eminim,” dedi Burak, ardından devam etti:

“Ancak sana yeni bir fikir bulmak konusunda yardım edebilirim, tek bir şart ile.”

“Ever! Kesinlikle kabul ediyorum, nedir?” dedi Toprak gülümseyerek, bu sıcak tavırları insanın içini ısıtan cinstendi ve Burak’ın çok hoşuna gitmişti.

“Eğer seni yemeğe götürmeme izin verirsen neden olmasın?” Toprak bir an düşündü ancak bu evdeki olayları bir nebze de olsa anlayabilmesine yardımcı olabileceğinin farkındaydı, diğer yandan ise Kerem bu duruma çok kızabilirdi.

“Gidelim ama ağabeyim?”

“Merak etme, onlar babamla birlikte çıktılar bile,” dediğinde Toprak biraz rahatlamıştı, Kerem genellikle sorgulayıcı, Toprak’ın ondan habersiz hareket etmesini istemeyen biriydi. Toprak ise tam tersine dünden bu yana yaşadığı hiçbir şeyi Kerem’e anlatmamıştı, tam olarak anlayana kadar da anlatmayı düşünmüyordu.

“Tamam, kabul ama önce eve gidip üzerimi değiştirsem?”

“Bir titiz daha! Tamam, kabul ediyorum,” diyerek onayladı Burak sevecen bir ses tonuyla.

“Sen de mi öylesin?” dedi Toprak merakla.

“Hayır, kesinlikle ben değilim ama babam öyle,” dediğinde ikisi bir ağızdan güldüler.

Arabaya bindiklerinde Toprak çaktırmadan etrafı inceledi, bu kadar lüks bir arabaya ilk defa bindiği için geldiği duruma bir anlığına şaşırdı. Annesinin yanında olmasını çok istediğini düşünmeden edemedi, bu kadar büyük bir şirkette olduğunu görmek onu çok mutlu edebilirdi.

“Kendinden bahsetsene, Toprak,” dedi Burak gözünü yoldan ayırmadan.

“Bahsedecek bir şeyim yok ki. İzmirli, sıradan bir kızım işte.”

“Sıradan olmak...” dedi Burak. “Dünyanın en güzel şeyidir muhtemelen,” dediğinde Toprak gözlerini devirdi.

“Sen öyle san! Sıradan olsan bu lüks hayatın, paran, saygınlığın olmayacaktı. Hayat o zaman daha zor, inan bana.”

“Sana katılmıyorum,” dedi Burak. “Bence bunların hiçbiri huzuru satın alamaz, sıradan birisi olup gözlerden uzak şekilde sadece anne ve babamla çok mutlu olmayı dilerdim. Sana bakınca gözlerinin arkasında bir ışıltı görüyorum, o ışıltı çok az insanda vardır, olmasını çok isterdim ama ne yazık ki bende yok,” dedi Burak. Ses tonundaki hüznün, kalbinin en derinlerinde olduğunu biliyordu.

“Senin de baban yanında, hem Sultan Hanım ve Behram Bey çok iyi insanlar,” dediğinde Burak sesli bir şekilde güldü. Annesinden sonra gözlerinin parıldadığını hiç zannetmiyordu ama Burak onu gören ilk kişi olmuştu.

“Evet ama yine de öz annem gibi değil,” dedi Burak yola bakmaya devam ederken.

“Haklısın, peki annen, ona ne oldu?” diye sordu merakla.

“Annemi çok küçükken kaybettim, babam da bir süre sonra Sultan anne ile evlendi.”

“Başın sağ olsun,” dedi Toprak, annesi ölen herkesin acısını yüreğinin derinlerinde hissedebiliyordu ancak bu durum kafasını karıştırmıştı.

“Anladım. Kusura bakma, haddim olmadan çok fazla soru sordum,” dediğinde Burak kafasını salladı.

“Otuz yaşında koskoca adamım, bu tür şeylere canımı sıkmayı bıraktım Toprak istediğini sorabilirsin, sonuçta birbirimizi tanıyoruz,” dediğinde Toprak gülümsedi.

“O zaman, merak ettiğim bir şey sormak istiyorum.”

“Sor bakalım,” dedi Burak, aynı zamanda dikkatli bir şekilde yolu takip ediyordu, İstanbul gibi bir yerde yolculuk yapmak oldukça zordu ve sürücülerin pürdikkat olmaları gerekiyordu. Burak ise son derece dikkatli ve deneyimli bir sürücü gibiydi.

“Defne Hanım bana düzenlemem için daha önce şirkette çalışan insanların dosyalarını verdi, o dosyanın içerisinde Zeliha Asrınlı diye bir kadın vardı, şu an Defne Hanım’ın olduğu pozisyondaymış, aileden biri mi?” dedi Toprak merakla, *nihayet konuyu açmıştı!*

“Zeliha Asrınlı...” Tekrar ettiği isim bir an duraksamasına sebep olmuştu. “Evet, annem oluyor.”

Bu duyacağını düşündüğü en son şey olabilirdi, şaşkınlığını gizleyemeden öylece kalmıştı, gerçekten yüzü kızarmıştı ve yalnızca yutkunabildi. Bu nasıl oluyordu?

“Annen mi?”

“Evet, öz annem ama otuz yaşında da olsam o kadından bahsetmek istemiyorum. Hem eve geldik, on dakika sonra burada buluşalım,” dedi Burak, gerildiği yüz hatlarından belli oluyordu.

Toprak şaşkıındı, bunu duymayı beklemiyordu. Şimdi işler iyice birbirine girmişti, büyük bir çıkmaza girdiğinin farkındaydı ancak bunu çözecekti. Bu ailenin her bir ferdi için detaylı bir şekilde tanınması gerekiyordu, Kerem’in güvenini kazanmak için bunu yapmaya mecburdu. Bu konuda ona yardımcı olabilecek kişi ise Burak’tan başkası değildi, onun da güvenini kazanmak zorundaydı. Üzerine giyeceği kıyafetlere karar vermesi gerekirken gardırobun önünde düşüncelere dalıp gitti. Bu eve edeceği ihaneti düşündü, henüz iki gündür tanınmasına rağmen Burak’ı sevmeye başlamıştı. Kendisi gibi annesini kaybetmiş biriyle oynamayı doğru bulmasa da yaptığı vicdan muhasebesini bir kenara bırakarak in-

rikamını düşündü, sonuçta bunların hepsi oyundu ve gerçek benliğini er ya da geç rafa kaldırması gerektiğinin farkındaydı. *Hiçbir şey onun intikamından daha önemli olamazdı, olmamalıydı.*

Nihayet beynini kemiren düşüncelerinden kurtulduğunda üzerine rahat bir yüksek bel kot pantolon ile askılı bluz giydi, saçlarını elleriyle düzeltip hızlıca odasından çıktı. Bu yemekte bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Öğrendiği her yeni bilgi sadece kafasını karıştırıyor, onu bir yere götürmüyordu. Yemekten döndüğünde de çatı katındaki gizemi mutlaka çözecekti, odayı biraz daha kurcalamalıydı. Bahçeye indiğinde Burak'ın yanında Kerem ve Behram'ı görünce ifadesi gerildi, Kerem'i görmek onu tedirgin etmişti. Burak ile yemeğe çıkacağını bilmesini istemiyordu. Nasıl bir açıklama yapacağını sonra düşünmeye karar verdiğinde derin bir nefes alarak yanlarına doğru gidiyordu ki yanlışlıkla ağlayan kalpler çiçeğinin üzerine bastı, eğilip onu düzeltmek isterken aklına harika bir fikir gelmişti.

“Tabii ya!” diye bağırdı Toprak heyecanla, o kadar heyecanlanmıştı ki ses tonunu kontrol edemediğinin farkında değildi. Behram, Kerem ve Burak bir şey olduğunu sanarak koşar adım Toprak'ın yanına gittiler.

“Ne oldu kızım, iyi misin?” dedi Behram merakla.

“Ağlayan kalpler!” dedi Toprak büyümek için çaba-
layan fideye bakarken, ardından devam etti:

“Behram Bey, yeni bir tasarım istiyordunuz. Ağlayan kalpler işte! Birbirine âşık olan ama asla kavuşamayan ağlayan kalpler ya da aşkını taşıyan kalpler, aşkını özleyen kalpler... Bir sürü kompozisyon oluşturabiliriz.”

Behram, Toprak'ın bu önerisi karşısında şaşırmıştı, değişik ancak güzel bir fikirdi. Söz konusu pazarlama sektörleri olduğunda bu fikir tutulabilirdi, sonuçta *acı aşk* her zaman herkes tarafından çok sevilirdi...

“Evet,” dedi mutlulukla. Bu fikir hoşuna gitmişti, aradığı şey aslında burnunun dibindeydi.

“Bu harika bir fikir, Toprak!” dedi Burak, Toprak'a gururla bakarken. Toprak içtenlikle gülümserken gözlerini Kerem'den alamıyordu, bu fikri onun da beğenmiş olmasını umuyordu. Kerem ise aynı mutlulukla gülümseyerek Toprak'a karşılık verdi. İlk defa sözler olmadan, gözleriyle konuşabilmişlerdi. Kerem'in kalbi, karşısındaki yeşil gözlü kadının gülümsemesiyle ısınmaya başlasa da Toprak gülümsemeyi bir anda bırakarak yüzüne ciddi bir ifade takındı ve gözlerini Kerem'den kaçırdı. *Annesinin katiline gülümsediği için kendinden nefret ediyordu.* Her ne kadar bir oyun oynamaya yemin etse de buna alışmanın onu fazlasıyla zorlayacağını az önce anlamıştı.

“Bunu yarın Defne'ye sunalım,” dedi ve es vermeden, “Sahi, siz bir yere mi gidiyorsunuz?” diye konuşmaya devam etti.

“Biz yemeğe gidiyorduk, birilerinin ilk günü yoğun geçmiş de,” dedi Toprak'a bakıp gülümseyen Burak.

“Öyle mi?” dedi Behram yüzüne sıcak bir gülümseme yerleştirirken. “Eğer sizin için uygun olursa biz de gelelim mi?”

“Çok seviniriz,” dedi Toprak hızlıca, sanki bu cevabı vermesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. “Siz de bize katılın lütfen.”

“Tamam o zaman, benim arabayla gidelim, sizi harika bir yere götüreceğim,” dedi Behram.

Hep birlikte arabaya bindiler, Toprak ilk defa İstanbul’a gelmişti ve bu rüya şehir amacı ne olursa olsun onu büyülüyor, fark etmeden kendine âşık ediyordu. Liseye ilk başladığında bir İstanbul gezisi olmuştu ancak annesi izin vermediği için gelememişti, Toprak cam kenarında otururken Boğaz Köprüsü’nden denize vuran ışıklara hayranlıkla baktı, o kadar büyüleyiciydi ve sonsuz güzelliğe sahipti ki... Dudaklarını ısırırken buldu kendini, kafasını yeniden arabanın içindekilere çevirdiğinde yan koltukta oturan Kerem ona hayranlıkla bakıyordu, bu bakışlar onu istediği yola doğru götürse de gerçek benliği buna katlanamıyordu.

“Ailenizden bahsetsenize biraz çocuklar, sizi daha yakından tanıyalım,” dedi Behram bir anda arabadaki sessizliği bozarken, neyse ki bu soruların hepsine çok önceden kendilerini hazırlamışlardı.

“Daha önce de anlattığımız gibi babamızla görüşmüyoruz. Bizi annemiz büyüttüğü için baba tarafıyla hiçbir bağlantımız kalmadı. Annemizle beraber çok ufak ama tatlı bir hayat yaşadık, kimseye de ihtiyaç duymadık,”

dedi Toprak. Anlattıklarının arkasında kendi annesiyle olan anıları gizliydi, annesi Melek ile küçük ama tatlı bir hayat yaşamışlardı, yıllarca bir baba eksikliğine ya da bir akrabaya ihtiyaç duymamıştı. *Annesi, onun her şeyi olmuştu.*

“Doğru, anneler her şeydir,” dedi Behram.

“Babalar da her şeydir,” dedi Burak babasına gururla bakarken, Behram oğlunun sözleri karşısında gülümsedi ancak gözlerinde saklamaya çalıştığı bariz acı kendini gösteriyordu.

“Aileden ayrı büyümek nedir, çok iyi bilirim çocuklar. Beni de bir ağabey, baba, amca, artık nasıl konumlandırmak isterseniz iş yeri dışında öyle görebilirsiniz,” dedi Behram dikiz aynasından Toprak ve Kerem’e bakarken.

“Çok teşekkür ederiz, Behram Bey. Sizin yaptığınızı hiç kimse yapmazdı,” dedi Kerem minnet dolu ve sorgular bir tavırla.

“Normalde ben de yapmazdım ancak kardeşi için çırpınan birini eli boş göndermek istemedim. Eğer ben size bu işi başkasına verdiğimi ve evin dolduğunu söyleseydim belki hâlâ iş arıyor olurdun.”

“Gerçekten, hâlâ nasıl bu kadar iyi insanlar nefes alabiliyor, şaşıyorum doğrusu,” dedi Toprak. Behram, oyunlarını anladığı için mi yoksa gerçekten iyi bir insan olduğu için mi onlara sahip çıkmıştı, kafası karışmıştı. Koşullar her ne olursa olsun, bu durumdan faydalanmayı seçti.

“Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı,” dedi Behram gülümseyerek.

“Babam, konu gençler ya da çocuklar olduğunda çok hassaslaşıyor, bu ilk değil,” dedi Burak hafif bir ses tonuyla gülerken.

“İşte, geldik,” dedi Behram konuyu anında değiştirip otoparka doğru sürerken. “Burası İstanbul’un en güzel yerlerinden biridir.”

“Tam olarak neredeyiz?” diye sordu Toprak merakla, arabanın içinden bile aşağıdaki manzara sonsuz bir güzelliğe sahipti ve o böylesine güzel bir manzarayı hayatında ilk defa görüyordu.

“Çamlıca Tepesi,” diyerek yanıtladı Burak.

“Gerçekten mi? Bizi bu kadar harika bir yere getirdiğiniz için çok teşekkür ederiz.”

“Gece bir bitsin, öyle teşekkür edersin,” dedi Behram kemerini çıkarırken, ardından hep birlikte arabadan indiler.

Toprak meşhur Boğaz manzarasına bakarak derin bir iç çekti, ışıklarla donatılmış harika şehir manzarasının altında yatan gizem dolu hikâyeleri düşünüyordu. Köprüye bakarken onun birçok ölüme, sevince, mutluluğa, gözyaşına şahit olduğunu geçirdi aklından, ah bir dili olsa da konuşsaydı! Belki İstanbul’un gerçek yüzünü, katilleri o anlatırdı... Girdikleri restoran son derece lüks, ahşap tavanlı ve upuzun camları olan bir yerdi. Masaya oturduklarında Kerem’in suratı oldukça

asıktı, dokunsan ağlayacak gibiydi. Toprak sevgi dolu gülümsemeyle kolunu hafifçe sıvazladı, bu *yanındayım* demekti. *Ya da en azından Kerem öyle sanacaktı.*

“Evet, ne yiyoruz?” dedi Toprak, belli ki çok acıkmıştı.

“Buranın en meşhur menüsü balık ve rakıdır,” dedi Burak.

“Toprak rakı içmez,” dedi Kerem hızlıca, bir de onun sarhoş olup ağzından yanlış bir şey kaçırma ihtimaline göz yumamazdı.

“Öyle mi, neden?” diye sordu Burak merakla.

“Sağlığıma dikkat ediyorum. O zaman ben çipura alayım, yanına da kola. Hem kolamla da sizin kafanıza yetişip eşlik ederim,” dediğinde hepsi bir ağızdan güldü. Bu dörtlü yeni tanışıyor olmalarına rağmen birbirlerine çok alışmışlar ve hemen kaynaşmışlardı *ya da onlar öyle sanıyordu.*

Toprak yemeğini söyledikten sonra başını yeniden manzaraya çevirdi, karşısındaki eşsiz güzelliğe bakmaktan kendini alıkoyamıyordu. Annesini düşündü; gençlik yıllarını İstanbul’da geçirmiş, daha sonra evlenerek İzmir’e gelmişti. Toprak üniversiteyi İstanbul’da okumak istemiş ancak annesi bunu her zaman sert bir dille reddetmişti. Annesi yaşasaydı, babası ile ayrılmamış olsalardı şu an bu masada onlarla oturuyor olabilirdi ve belki de bu kahkahalar onlara ait olurdu. Babasını düşündü, ne de çok sevmişti annesini... Ancak aynı his-

leri annesinin taşımadığını biliyordu, bu yüzden Toprak ilkokula başladığında ayrılmışlardı. Küçüklüğünde bazı şeylerin farkında değildi ancak büyüdüğünde anlamıştı annesinin babasına âşık olmadığını. Çok isterdi... Annesinin babasına çok âşık olmasını ve hep mutlu olmalarını isterdi, belki de ayrılmasalardı annesi hâlâ yaşıyor olabilirdi. Yutkundu, bu söylediğinin olması imkânsızdı. Annesinin öğütlerinden biri yankılandı kulağında, sanki annesi yanı başında ona fısıldıyordu. *“Birine âşık olmadan sakın evlenme, canım kızım. Âşık olursan da avucunun içinden kayıp gitmesine izin verme, olur mu?”*

Toprak bu ihtimali çoktan kaybetmişti, bir daha asla âşık olabilecek bir hayatı olmayacaktı. Bir süre sonra omzunda bir ağırlık hissetti, gözlerini kırıştırdı ve onu dürtten Kerem’e baktı.

“Efendim?” dedi Toprak sikkın bir tavırla.

“Daldın gittin, iyi misin?” dedi Kerem merakla. İstanbul’a bir oyunun peşinden sürüklenerek beraber gelmişlerdi ama neredeyse hiç iletişim kuramamışlardı, sürekli dalgın bu kız kimdi, nasıl biriydi, hiçbir fikri yoktu.

“Evet, iyiyim. Manzara çok güzel, dalmışım,” dedi Toprak sıcak bir gülümsemeyle.

“Gerçekten büyüleyici,” dedi Burak. Toprak’a bakarak gülümsüyordu, aynı şekilde Toprak da ona karşılık verirken bu durumun Kerem’in hiç hoşuna gitmediği surat ifadesinden belli oluyordu.

“Evet çocuklar, birbirimizi daha yakından tanımaya ne dersiniz? Madem artık aynı evde yaşıyoruz, söyleyin bakalım memnun kaldınız mı her şeyden?”

“Evet gerçekten çok mahcubuz, Behram Bey,” dedi Kerem, Toprak ise başıyla onu onaylıyordu.

“Gerçekten size ne kadar teşekkür etsek az,” dedi Toprak sevecen bir tavrıyla.

“Eğer anneniz yaşıyor olsaydı, eminim sizinle gurur duyardı. Tabii bende ona teşekkür etmek isterdim, pırlanta gibi evlatlar yetiştirmiş,” dedi Behram, Toprak gü-lümsüyordu ancak gözleri doldu, annesi konusunda çok hassastı ve Behram onun bam teline dokunmuştu.

“Kusura bakma, seni üzmemek istemedim,” dedi Behram mahcubiyetle, karşısındaki bu ikili ile ilgili kafasında milyonlarca soru işareti vardı. Onların kim olduğunu biliyordu ancak hangi amaçla burada olduklarını hâlâ anlayamamıştı, anlamak içinse onlara yakın olmaktan başka bir çaresi yoktu.

“Sadece duygulandım, annemi çok özlüyorum. Eğer o beni böyle iş sahibi, güçlü görseydi çok sevinirdi ve eminim ki size de çok teşekkür ederdi,” dedi Toprak mahcubiyetini yeniden göstererek.

“Anneniz sizi bir yerlerden izliyor Toprak, inan ki anneler çocuklarını hep izler ama çocukları onları gö-remez,” dedi Behram. Burak bu sözler karşısında sesli güldü.

“Babam, annem için mızımlızlandığımda bana da hep bunu söylerdi ama babacığım, maalesef Toprak çocuk değil, büyüdük artık.”

Toprak gözyaşlarının arasında gülümsedi, hıçkırarak ağlamak istese de bu masada oturan hiç kimsenin kolay bir yaşamı yoktu. *Tuhaf olsa da annesinin katilinin bile...* Derin bir nefes aldı ve odaklandı. Bu akşam odak noktası kendisi değil, sırlarını çözmeye çalıştığı Zeliha olmuştu. Eğer Zeliha gerçekten Burak’ın annesiye biricik oğlu, annesinin katiliyle aynı masada oturuyordu ve Toprak, bu durumdan dolayı çok rahatsız hissediyordu.

ÜÇ SAAT SONRA

Sancılı geçen yemeğin ardından nihayet eve gelmişlerdi. Toprak eve girdiği ilk dakikadan itibaren gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı, özellikle evin hanımı Sultan ondan hiç hoşlanmamıştı ve Toprak bunun farkındaydı. Nedenini bilmiyordu ancak bu kadın bir şekilde kendisinden nefret ediyordu, şu an düşünecek başka dertleri vardı. Bu kadına daha sonra kafasını yoracaktı, üzerini hızlıca değiştirdikten sonra ağabeyi rolü oynayan Kerem’in odasının yolunu tuttu. Onunla konuşması ve bir kritik yapmaları lazımdı. Toprak nihayet odanın önüne geldiğinde önce etrafa bakındı, ardından kapıyı iki kere tıklattı, cevap gelmesini beklemeden odaya girdi. Kerem gece lambasının loş ışığı eşliğinde

yatağına uzanmış, ellerini başının arkasına yaslamış, öylece tavana bakıyordu. Toprak'ın geldiğini kısa bir süre sonra fark edince yerinde doğrularak yatağına oturdu ve derin bir iç çekti.

“İyi misin?” dedi Toprak fısıldarcasına. Her ne kadar onunla aynı odada olmaya tahammül edemese de bu oyun için katlanmak zorundaydı. Ayrıca kendisi de tıpkı onun kadar suçluydu.

“İyiyim, düşünüyorum sadece,” dedi Kerem yatakta doğrulurken.

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedi Kerem'in yanın otururken.

“Gönder gelsin,” dedi Kerem gülerek.

“Zeliha, aslında onun öz oğlu Burak'mış.” duydukları karşısında Kerem'in gözleri fal taşı gibi açıldı, duyduklarına inanmak istemiyordu.

“Saçmalama!” dedi Kerem sinirden ses tonunu yükseltirken. Toprak, kimse duymasın diye Kerem'in ağzını kapattığında diğer eliyle de *sessiz ol* işareti yapıyordu. Bunu yaparken kendini kötü hissetmişti.

“Bugün senden sonra Burak'ın biraz ağzını aradım belki bir şeyler öğrenirim diye, o söyledi. Burak'ın onun oğlu olduğunu duymak beni bile bu kadar şaşırttıysa...”

“Duyduğum her yeni şeyde annemi aslında hiç tanımadığımı fark ediyorum.”

“Sen şimdi Burak ile kardeş mi oluyorsun?” dedi Toprak merakla. Kerem, Zeliha’nın oğlu olduğuna göre kardeş olmalılardı.

“Hayır, ben öz oğlu değilim, annemin manevi çocuğuyum,” dedi Kerem hikâyesini anlatmak için uzaklara dalıp giderken.

Düzenleme

Ny.ozlem

20 OCAK 1999 | İZMİR

“Soğuk bir geceydi, el ve ayak parmaklarımı hissetmemeye başlamıştım. O an küçükken anlatılan Kibritçi Kız hikâyesini anımsadım, tıpkı Kibritçi Kız gibi çaresizce bir köşede öleceğimi düşünürken onu gördüm. Simsiyah saçları, beyaz teni ve koyu renk gözleriyle önümde eğilerek başımı okşadı. “*Çok üşümüştün, karnın da acıkmıştır,*” dediğinde üşümenin verdiği bitkinlikle sadece başımı salladım, gerçekten de çok fazla acıkmıştım. Bana ilerideki marketten bir ekmek ve yanma da ufak bir çikolata aldı, o zamanlar küçük kutularda krem çikolata satılırdı ve ekmeğe sürüp yerdik. “*Haydi, seni evine götürelim,*” dediğinde tuttuğu elimi çekerek geriye gittim. Artık bir evim yoktu, babam yeni karısı yüzünden bana bakamadıklarını bahane edip beni çocuk yurduna vermişti ve öleceğimi de bilsem o azap yuvasına geri dönemezdim. “*Evim yok,*” dediğimde ellerimi sıkıca tuttu ve öptü. “*O zaman seni biraz ısıtalım, benimle gelmek ister misin?*” dedi o harika gülümsemesini ortaya koyarak, o an korkmuştum ama sokakta kalıp ölmektense ya da yurda dönmektense onunla gitmek mantıklı gelmişti. Çocuk aklımla kabul ettim ve onun yaşadığı yere gittim, kaldığı tek odalı ev bana bir barakayı anımsatmıştı. Dokuz yaşımdaydım, kimsenin beni bulmasını istemiyordum ve belki sokakta kalsaydım o

gece polisler beni bulacak, gitmek istemediğim o eve ya da yurda yeniden göndereceklerdi. Fakat hayat gariptir ki İzmir’de olmama rağmen bir gün bile polislerin beni aradığını görmemiştim, her neyse... Boynunda bir kolye vardı ve *Zeliha* yazıyordu. Ona gülümseyerek, “*Adın çok güzelmiş,*” dedim. O an biraz tereddüt etse de gülümsedi ve bana adımı, ailemi sordu, “*Annem yok,*” dediğim o andan itibaren, “*Bana anne diyebilirsin,*” dedi ve ben onu o günden sonra annem, ailem, her şeyim bildim.”

Toprak’ın gözleri dolmuştu. Kerem sancılı bir çocukluk dönemi geçirmiş, zorlu günler atlatmıştı. *Belki de Zeliha ölümü hak etmemişti.*

“Seni sahiplenmesi, belki de oğlunun acısını az da olsa dindirmek istemesindendir.”

“Belki de. Ama hep, ‘*Gün gelecek, onlar beni bulmadan büyük sözümü tutacağım,*’ derdi. Hiçbir zaman ne demek istediğini anlayamadım, sadece birilerinden kaçtığını ve birisini bulmak istediğini biliyordum. Çok tuhaf, onun Behram’ın kardeşi olduğunu zannediyordum, mektubunda ağabeyini bulmamı istemişti,” dedi Kerem. Toprak elini tuttu ve ona güven vermeye çalışarak gülümsedi, zor olduğunu biliyordu ancak bunu yapması gerekiyordu.

“Bu işte bir terslik var ama ne olduğunu bilmiyorum. Sen sıkma canını, şirkette daha çok işimize yarayan bilgiler bulacağım, söz,” dedi Toprak güven veren gözlerle bakarken.

Kerem gözlerini Toprak'ın üzerine dikerek dikkatle ona bakmaya başladı, o kadar farklı bakıyordu ki Toprak neredeyse ona âşık olduğunu düşünecekti. Kerem gülümsedi ve Toprak'a biraz daha yaklaştı, Toprak'ın düşündüğü tek şey ise Kerem'in yakından ne kadar da güzel olduğuydu. Yüz hatları o kadar çekiciydi ki! *Bu düşüncesi için bir kere daha kendinden nefret etti.*

“Benim yüzümden uğraştıklarına bak,” dedi Kerem, bunu söylerken gözleri dolmaya başlamıştı. Toprak ellerini boynuna dolayarak ona sarıldı, Kerem de ona aynı şekilde karşılık verince Toprak, hoşlanmasa da zaferine ulaşacağı yolda bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

“Bundan sonra senden başka kimsem yok, birbirimize muhtacız. Hem sen de bana yardım edeceksin, anlaşmamız böyle,” dedi Toprak, bunu ara ara dillendirmesi gerektiğini düşünüyordu.

“Benim için Burak'a yakın olmanı istemiyorum, o çocuk sana çok farklı bakıyor. Ondan uzak dur, kendine âşık etmeye çalışma,” dediğinde Toprak hızla geri çekildi ve kaşlarını havaya kaldırarak gülümsedi.

“Ağabey, beni kıskandı mı yoksa?” dedi imalı bir tavırla gülerken.

“Kıskanmadım elbette. Ancak ağabeyin olsam o çocuktan uzak durman için her şeyi yapardım.”

“Yapmasan iyi olur, o bizim işimize yarayacak, hem onu kendime âşık etmeye çalışmıyorum, sadece ger-

çekten iyi bir insan,” dedi ve ayağa kalktı. “Ben uyusam iyi olur, yarın muhteşem bir gün olacakmış gibi hissediyorum.”

“Bundan sonra ben de şirkette olacağım, eğitimde öğrendiklerim yeterli olduğu için artık Behram Bey kısmına geçtik. Tabii, yine de başrolümüz sensin, onların daha çok içinde olacaksın. O yüzden büyük görev sana düşüyor.”

“Merak etme. Hem bence Behram bizden şüphelenmiyor, babacan olduğu için bunları yaptı gibi geliyor.”

“Onu zamanla göreceğiz, artık ben de sahalardayım,” dedi Kerem.

Kerem’in daha sık yanında olacağını düşünmek Toprak’ı rahatlatmıştı, onun varlığı oyunları gereği iyi geliyordu ve bu durumun işini kolaylaştıracağından oldukça emindi. Kerem, ona farklı şeyler hatırlatıyordu. İçinde ona karşı büyük bir kızgınlık olsa da diğer bir yanı onu seviyordu ve içindeki ses, onun aslında iyi biri olduğunu söylüyordu. Toprak buna inanmak istese de asla inanamayacağını biliyordu, zaten inanmaması gerekiyordu. *Kalbinin derinliklerinden gelen bu ses yüzünden de kendinden nefret etti.* Hiçbir şey söylemeden yataktan kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

“İyi geceler, çimen göz,” dedi Kerem, Toprak sessiz kaldı, hiçbir şey söylemeden odanın kapısından çıkıp gitti.

Odasına geldiğinde derin bir nefes aldı ve biraz hava alma isteğiyle balkona yöneldi, balkonlu bir odası olması güzel bir durumdu. Gözleri bahçenin loş ışığına kaydığında geçen gece gördüğü rüyayı hatırlayarak bahçeye baktı. Burada kendini huzura bulanmış, annesinin yanındaymış gibi hissediyordu. Eşi bulunmayan o muhteşem çiçekler, ona annesini hatırlatıyordu. Burayı o kadar çok sevmeye başlamıştı ki bu insanlara nasıl ihanet edip intikam alacaktı, bilmiyordu. Köşeye sıkışmış bir fare gibi hissediyordu, sanki bir kaplan gelip onu köşeye kısırmış ve yemeye hazırlanıyordu.

Az önce Kerem ile olanları düşündü, ilk defa onunla bu kadar yakınlaşmışlardı. Hızlıca odasına dönerek banyoya gitti ve sıcak suyu açarak ellerini yıkamaya başladı, tırnaklarıyla avuç içini resmen kazıyordu. Az önce annesinin katilinin bedenine elleri değmişti, akan su gitgide daha da ısınırken derisini yüzecekmişçesine yıkamaya devam ediyordu. Elleri artık kızarmaya, derisi soyulmaya başladığında lavabodan tutunarak güç aldı. Katlanamıyordu. Kerem'in gözlerine her baktığında yüreği yanıyor, ona olan nefreti gitgide büyüyordu. Bir süre kendini sakinleştirmeye çalışıp ellerini kuruladı ve odasına geçmek için koridora yöneldi ancak üst kattan gelen hıçkırık sesiyle duraksadı, kaşlarını çatarak merdivenden çıktı ve merakla sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Basamakları çıktığında sesin Burak'ın odasından geldiğini, kapısının ise aralık olduğunu gördü. Burak sırtı dönük bir şekilde odasındaki koltukta oturmuş, elinde tuttuğu çerçeveye bakıyor ve içkisinden usulca

yudum alırken ağlıyordu. Toprak bir süre olduğu yerde bekledikten sonra dayanamayarak içeri girdi ve sessizce Burak'ın yanına oturdu.

“Onu özölüyorsun,” dedi Toprak çerçeveedeki fotoğrafa bakarken. Genç bir kadın, kucağında bebekle hastane odasında poz veriyordu, muhtemelen Burak ve annesine ait bir fotoğraftı.

“Ona kızgınım, o beni bırakıp gitti. Bugün bana *başın sağ olsun*, dedin sana bir şey diyemedim. *Annem mezara girmeden, ben onu kalbime gömdüm*, diyemedim. *Annem bir adam için beni terk etti*, diyemedim...”

“Onu suçlama, o senin annen. Belki seni terk etmek istememiştir, nereden biliyorsun?”

“Biliyorum, bu evdeki herkes biliyor! Ne yaptım ben ona, Toprak? Daha beş yaşımıdaymışım, neden beni bırakıp gitti?” dediğinde Toprak da ağlamaya başladı. Geçmişte neler olduğunu, bu durumun nasıl buraya geldiğini çok merak ediyordu. Eğer zamanında annesi Burak'ı bırakmasaydı, belki de Kerem ile hiç tanışmayacaklardı ve şu an annesi yaşıyor olacaktı... Belki şu an hem Burak hem de Toprak anneleriyle olacaktardı.

Burak daha çok ağlarken başını Toprak'ın omzuna koydu ve hıçkırıklarını serbest bıraktı, ilk defa bir erkek omzunda ağlıyordu. *Acı çekiyordu*. Zeliha'nın ve Burak'ın bunu hak etmediğini düşünürken âdeta içi acıyordu. *Keşke her şey daha farklı olsaydı da bu kadar pişmanlık duymasaydı*. Ellerini boynuna dolayarak onu sakinleştirmeye çalıştı, annesizlik acısını anlarsa da ço-

cukluk anılarının alınmasını anlayamazdı. Çünkü onun annesi, meleği her dakika yanındaydı ve hiçbir zaman onu yalnız bırakmamıştı, zor zamanlarında bile elini hep omzunda hissetmiş, varlığıyla huzur bulmuştu ancak Burak, bundan yıllarca mahrum kalmıştı. Zeliha'nın o boşluğunu doldurduğu şanslı çocuk ise Kerem olmuştu. *Zeliha acısını biraz olsun Kerem ile dindirmişti.*

“Eminim ki annen de seni çok seviyor ve özlüyordur,” dedi Toprak, o an Burak kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Hem mutlu olmuş hem de heyecanlanmıştı. Karşısında duran bu genç kadın onu herkesten daha iyi anlıyor ve ona çok iyi geliyordu. Onunla olmak, konuşmak Burak’a çok iyi hissettiriyordu. Burak, Toprak’a sarılarak bir an olsun acısını dindirmek istedi. Toprak şaşırsa da gülümseyerek ona sarıldı. İçinde, annesi için ağlayan savunmasız adama karşı istemsizce şefkat birikmişti. *Gerçekten kokusu çok güzel ve tanıdıktı.*

“Biliyor musun, onu tanımayı çok isterdim. İlk kez âşık olduğumda ona anlatmak, ilk kalp kırıklığımı onunla paylaşmak, askere giderken beni bekleyen bir annem olduğunu bilmek... İnan bana, bunları bir dakika dahi olsa yaşamak için tüm ömrümü feda edebilirim.”

“Anne bu, Burak. Gerekirse ömrünün her saniyesini yanında geçir, yine de doyulmuyor. Annem yok, bilmediğim bir şehirdeyim... Üşüyorum, biliyor musun? Annem gittiğinden beri üşüyorum çünkü biliyorum ki

artık üzerimi örtecek kimsem yok,” dedi Toprak gözyaşları art arda akarken.

“Sen de haklısın, ben varlığını bilmediğim bir şeyin özlemini duyuyorum, sen ise birçok anının olduğu anneni özlüyorsun, senin yaşadığın daha zor.”

“Annesizliğin her türlü zor. Baba da öyle, benim annem ile babam ayrıldı ama babam bana her zaman mesafeliydi, senede bir defa anca görüşürdük. En son annemin cenazesinde gördüm. Sonra nasılım, ne yapıyorum, hiç sormadı. Kerem’den başka kimsem yok.”

“Ben varım, seninleyim artık. Normalde babam asla eve birini almaz ama belli ki ağabeyini ve seni çok sevmiş. Bizi de artık bir aileniz olarak kabul edebilirsiniz.”

“Teşekkür ederiz. Gerçekten çok iyisiniz, bunu kimse yapmazdı,” dedi Toprak vicdan azabı yakasına yapışırken. Bir katil yüzünden masum bir aileye ihanet edecekti.

“Biz iyice sulu göz olduk,” diyerek gözlerini sildi Burak, ardından devam etti:

“İyi ki geldin, eğer sen gelmeseydin belki de ben bu kadar huzurlu hissetmeyecektim.” Toprak başını öne eğdi, bu kadar iyi bir insanın vebaline girmek canını acıtıyordu. *Annen öldü, katili benim*, demek istedi ancak sadece yutkunmakla yetindi. Onun iyi birisi olduğunu bile bile bunu yapmak, masum bir bebeği öldürmekten farksızdı. Ne olduğunu bilmiyordu ama Burak’a her baktığında içinde anlayamadığı bir sızı oluşuyordu.

“Neden ağlıyorsun, kötü bir şey mi dedim?” diye sorduğunda başını reddedercesine iki yana salladı.

“Hayır, aksine o kadar iyisin ki...” derken Burak’ın gözlerine bakmaya korkuyordu. “Sanırım annemi özledim.”

“Anneler özlenmez mi? Nefes aldığım her dakika yüreğim parçalanıyor. *Keşke* diyorum, *keşke onunla daha çok vakit geçirme imkânım olsaydı.*”

“Hayat *keşke* demek için çok kısa,” dedi Toprak, ayağa kalkıp kapıya yöneldi. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Toprak, odasına gitmek için kapıdan çıktığında gözü çatı katına çıkan merdivene takıldı ve gördüğü manzara ile irkildi. Sapsarı saçları beline kadar uzanan, beyaz bir elbise giymiş genç kadının mavi gözleri âdeta delip geçecekmişçesine Toprak’a bakıyordu. Toprak olduğu yerde çakılıp kaldı, kadın bir süre sonra gözlerini ondan ayırarak üst kata çıktı. Toprak’ın neredeyse tüm vücudu titriyordu, yutkundu ve kadının peşinden gitmeye karar verdi. *Artık bununla, katili olduğu kadının hayaletiyle yüzleşmesi gerekiyordu.* Derin nefesler alırken kimsenin duymayacağı kadar sessiz adımlarla yavaşça merdivenden çıktı, çatı katındaki gizemli odaya girdiğinde az önce gördüğü kadından eser yoktu. Oda bomboştı, Toprak yavaş adımlarla odanın içine biraz daha girdiğinde ay ışığının aydınlattığı odaya baktı, bir zamanlar burada bir kadının yaşadığını düşündü. Uyuduğunu, saçlarını taradığını, makyaj yaptığı ve hatta belki sevdiği adamla

burada seviştiğini... Ne olmuştu da bu kadının hayatı bir anda altüst olmuştu? Etrafa bakarken yutkundu, odada sessiz adımlarla ilerleyerek katili olduğu kadının bir zamanlar yaşadığı odayı dikkatlice süzüyordu.

Odanın karanlığı ve sessizliği onu korkutuyordu, yalnız olmadığını hissedebiliyordu, sanki birisi onu izliyor gibiydi. Tam ensesinde bir nefes hissettiğinde irkilerek arkasına baktı, ani hareketiyle ayağının altındaki tahtalardan biri oynadığında ayak uçlarından bir kan kütlesinin hızla beynine sıçradığını hissetti. Elleri titrerken korkuyla odaya baktı, hâlâ odada yalnızdı. Ayağının altındaki gıcırtı yinelendiğinde eğildi ve kilimi kaldırarak tahtaya baktı, karanlık olmasından dolayı net göremese de eliyle incelediğinde tahtanın oraya ait olmadığını anladı. Yerinden çıkarmak istedi ancak sıkışmıştı, biraz daha zorladığında tahta yerinden çıktı ve karşısındaki manzarayı görünce bir kere daha şaşırdı çünkü burası gizli bir bölmeydi ve bu bölmede bir sandık gizliydi. Hızlıca küçük boyutlardaki sandığı çıkararak tahtayı yerine koydu. Koşar adım odadan çıktı. Merdivende birkaç saniye durup bekledi, hiçbir ses gelmediğine emin olduğunda minik ama hızlı adımlarla odasının yolunu tuttu.

Odasına geldiğinde sandığı kurcaladı, oldukça koyu renkli ve küçük boyutlu bir sandıktı, açmak istedi ancak kilitliydi. Kilidi bir şekilde açmayı düşündüğünde uykusuzluktan gözlerinin acıdığını fark etti. Hem bu saatte açmak için uğraşırsa evdeki diğer insanlar sesi duyabilirdi, bu yüzden uygun bir zamanda sandığın çaresine

bakmaya karar verdi. Kimsenin bulamayacağına emin olduğu bir yere, odasındaki dolabın arkasında duran bavulunun içine koydu. Burada güvende olacağına emindi, birinin bulmasına imkân yoktu. Er ya da geç bu sandığın içinde ne olduğunu bulacaktı. Belki haddi değildi ama bu kadının hayatını daha çok merak eder hâle gelmişti. Onu öldürmek ya da canını yakmak istememişti, sadece oğlunun yaptıklarını yüzüne vuracaktı. Aralarında bir arbede yaşanmasaydı Toprak'ın da eli kana bulanmayacaktı. İçindeki merak duygusunu bir türlü bastıramıyordu, Zeliha'nın hayaletinin iki yakasında olduğunu biliyordu ve bununla yüzleşmek için hazırды.

BÖLÜM ŞARKISI

**Kodaline - *Everything Works
Out in the End***

"Yalanlarımız ortaya çıkmadıkça, hepimiz dürüstüz."

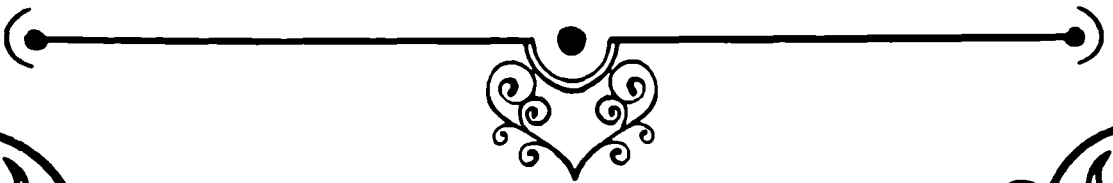

KATİL KALPLER

Şehri

ZELİHA'NIN GÜNLÜĞÜ

07:30

Güneş gözlerine vururken huzursuzca kıpırdandı. Hissettiği sıcaklık içini ısıtsa da gözlerini acıtmıştı, bugün hiç işe gitmek istemiyordu, kesinlikle dinlenmeye ihtiyacı vardı. Dün gece fazlasıyla yorulmuş, bitkin düşmüştü. Yataktan kalkarak dolabına yöneldi ve ruhunu yansıtacak en karamsar kıyafetleri giydi, saçını hızlıca atkuyruğu yaptı. En özensiz gününde bile güzel gözükebilecek kadar alımlıydı. Beyaz ışıltılı farı göz kapaklarına sürdü, kenarlarına koyu renk far sürerek gözlerinin yeşilini ortaya çıkardı. Derin bir nefes alıp salona gitmek için odasından çıktı, az sonra bürünmek istemediği bir kimliğe bürünecek ve yine olmaktan nefret ettiği Toprak olacaktı.

“Günaydın,” dedi kahvaltı masasında oturan ailenin yanına giderken.

“Günaydın, Toprak. Bugün çok işimiz var, haydi çıkalım, ağabeyin yolda sana bir şeyler alır,” dediğinde başını sallayarak Behram’ı onayladı ve onu takip etmeye başladı. Masadakiler Toprak ile konuşmamıştı, zaten Burak da masada değildi. İstemsizce nerede olduğunu düşünmeden edemedi ancak bugün düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı, onun en yoğun günlerinden

birini yaşayacaktı çünkü yeni proje için taş seçimi yapması gerekiyordu.

Yaklaşık yirmi beş dakikalık bir yolculuğun ardından nihayet iş yerine vardıklarında kabanını çıkararak toplantı masasında Behram'ın sağ tarafına oturdu, çizimi Toprak yapmayacaktı belki ancak hayran kalınan bu fikir ondan çıkmıştı ve *Defne buna çok kızacaktı*.

“Evet, bugünden sonra Toprak benim asistanım olarak devam edecek, öncelikle bunu duyurmuş olayım. Ayrıca yeni mücevher tasarımı için bize harika bir fikir getirdi,” dedi Behram, Toprak gülümsemekle yetindi. *Onu övmesi hoşuna gidiyordu*.

“Ne yani, şimdi yeni yetme bir kızın fikriyle mi yola çıkacağız?” dedi Defne sanki durumdan şikâyetçiymiş gibi.

“Evet, üstelik bu yolda bize eşlik edecek efsane çiçek ağlayan kalpler,” dedi Toprak imalı bir şekilde Defneye bakarken. “Düşündüm de ağlayan kalplerden harika bir mücevher yaratabiliriz, araştırmalarım göre de şu ana kadar böyle bir fikir ortaya atılmamış.”

“Peki, bu çiçeklerin yapımında ne taşı kullanacağız, Bayan Çokbilmiş?” dedi Defne imalı bir tavırla.

“Onu da düşündüm,” dedi elindeki kâğıtları gösterirken. “Tanzanit, benitoyit, kırmızı zümrüt, İskender taşı ve pembe yıldız elmas gibi taşları kullanabiliriz, hem farklı renklerde seçenekler de olur.”

“Bunlar maliyeti çok yüksek taşlar, ilgi göreceğini ancak bir yeni yetme düşünebilirdi zaten!” dedi Defne, Toprak’ı ezmeye çalışırcasına. Toprak, bu konulara yeterince hâkim olmadığı için cevap veremeyerek başını öne eğdi. *Bu kadından nefret ediyorum*, diye geçirdi içinden. Defne gerçekten de onu zorluyordu.

“Maliyeti ne olursa olsun yeni çalışmamız bu olacak, bence fikir harika. Ayrıca çok yakından tanıdığımız firmalar var, onlarla iletişime geçelim, belki üretimi için bize destek olurlar,” diyerek yanıt veren Behram oldu. Toprak zaferle gülümserken Defne bu durumdan hiç hoşnut değildi, bunu kimsenin yanına bırakmayacak kadar hırslanmıştı. Normalde de hırslı bir kadındı, kimsenin kendisinden önüne geçmesine ve ilgi odağı olmasına tahammül edemezdi. Sessizce eğildi ve kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldadı:

“Önüme taş koymayı daha sonra göreceksin, küçük yılan.”

“Görelim!” dedi ona sert bir tavırla. Gözü o kadar kararmıştı ki kimseden korkmuyordu ve korkmazdı da.

Toprak bir süredir hiçbir şey yapmadan oturduğu masadan kalktı, kapıyı herkesin duyabileceği kadar sertçe çarptı ve koridorda yürümeye başladı, yürürken Defne’nin ona yaptığı hadsizliği düşünüyordu. Evet, bu kadın ondan fazlasıyla güçlüydü ancak kendini ezdirmeye niyetli değildi. Defne’nin odasının önüne geldiğinde kapıyı dahi çalmadan odaya girdi.

“Ne yapıyorsun sen?” dedi Defne hışımla. Bu durum hoşuna gitmemiştir, zaten Toprak da bunu amaçlıyordu.

“Bana insanların içinde o şekilde bağırıp hakaretler saydıramazsınız, Defne Hanım, lütfen dikkat edin.”

Defne kahkaha attı ve arkasına yaslanarak eline aldığı kalemi döndürmeye başladı. Bakışları aşağılayıcı ve küçümserdi. *Genellikle herkese böyle bakardı.*

“Ben nasıl istersem öyle davranırım, ayrıca sen bana hesap soramazsın,” dedi meydan okurcasına.

“*Sen değil siz*, öncelikle bunu kavrayın. İkinci olarak bunu Behram Bey’e taşımak istemem.”

“Behram, ağabeyine ve sana acıyıp evine aldı diye, seni yardımcısı yaptı diye her şeye *tamam* diyeceğini mi sanıyorsun?” dedi Defne alaycı tavrını sürdürerek.

“Hayır ama bugün itibariyle kendisinin asistanıyım ve onunla sunum hazırlayacağım. Dolayısıyla sizin bulamadığınız o tasarımı ben bulduğum için *tamam* diyebilir.”

“Ah, canım Toprak, ne de yenisin buralarda... Arkanı iyi kolla, maazallah biri çelme takıp yere düşürmesin seni. İşim var, şimdi çıkabilirsin.”

“Eğer bu tasarımın sunumunu size verseydim benden iyisi olmazdı ama merak etmeyin, arkamı kollamayı iyi bilirim, kolay düşmem.”

Toprak sinirlenmişti, odanın kapısını sertçe kapatarak yürümeye başladı. Birisinin bu kadına haddini

bildirmesi gerekiyordu, fazlasıyla egoist ve küçümserdi, onun bu tavırları herkesin kendisinden nefret etmesine neden oluyordu. Toprak, biraz sonra Behram'ın odasının önüne geldiğinde birine tüm gücüyle bağırdığını duydu. Kimsenin onu göremeyeceği şekilde durup konuşmaları dinledi.

“Eğer Zeliş ile ilgili bir gelişme bulamazsınız kendinizi öldü bilin, Memur Bey!” Kaşlarını çatarak onları daha iyi duymaya çalıştı.

“Bu şekilde bir tehdit savurmayın lütfen.”

“Senden mi korkacağım! Bütün pis işlerimi sana yaptırdım, polis olarak o zaman sesin çıkmadı da şimdi neden çıkıyor? Yıllar oldu, hakkında bildiğimiz tek şey kesin olarak Ege Bölgesi'nde olduğu...”

“Nüfus kayıtlarında çıkmıyor, Behram Bey. Dolayısıyla hakkında herhangi bir gelişmeyi takip edemiyoruz.”

“Siz nasıl dedektifsiniz, ben anlamadım ki zaten! Bu kadını bul! Yıllarca aradım taradım ama bulamadım. Artık durmak istemiyorum, bu konu önemli!”

Toprak yutkundu, Behram neden ısrarla Zeliha'yı bulmak istiyordu? Tedirgin olmuştu çünkü yıllardır arayıp bulamıyorsa bu kadın izini çok iyi kaybettirmiş demekti.

“Behram Bey... Biz artık onun ölmüş olabileceğini düşünüyoruz, kimsesizler mezarlığına gömüldüyse zaten bulmamız imkânsız olur.”

“Hayır canım, ne münasebet! Ölmemiştir, yaşıyordur...” dedi Behram sesi titrerken. Bu ses tonu acı, umut ve aşk doluydu. Biliyordu çünkü yalnızca çok seven, çok özleyen birinin ses tonu böyle çatallaşırdı. Dudaklarını birbirine bastırdı, kendini son derece suçlu hissediyordu. Belki de Toprak, son derece masum bir kadının ölümüne sebep olmuştu. Bir katil yüzünden onu öz evladından ayırmıştı. Toprak düşünmeden edemiyordu; *o da bir katildi.*

BİRKAÇ SAAT SONRA ASRINLI MALİKÂNESİ

Toprak’ın bir şeyler düşünmesi gerekiyordu.

Bir an önce atak yapıp bu işi halletmesi, annesinin katilini öldürmesi gerekiyordu. Herkes hak ettiği cezayı almalıydı. Bu tehlikeli adam, Zeliha’nın peşinde düşüyse Toprak’ın yakalanma ihtimali an meselesiydi. Fakat ne yapıp edecek, asla yakalanmayacaktı. Gerekirse ortaya çıkan delilleri yok edecekti. Derin bir nefes aldı, komodinin üzerinde duran saç tokasını alıp saçını topladı ve yataktan kalkarak koridora çıktı. Ev bu akşam oldukça sakin, ağabeyi rolü oynayan Kerem’i ise henüz görmemişti, onu görmeye tahammülü olmasa da nerede olduğunu da içten içe merak ediyordu.

Mutfaktan bir sürahi ve bardak alarak odasına döndü. Açmaya çalıştığı ancak açamadığı kutu aklına gelince mutfaktan çıkmadan eşofmanının arasına bir bıçak iliş-tirdi. Odaya geldiğinde kapısını kilitledi ve sandığın kilidini bıçakla açmayı denedi, olmayınca bir tel toka alarak onunla denedi. *Bingo!* Bu sefer şansı yaver git-mişti ki kutunun kilidi açıldı. İçinde bir defter ve bir sürü fotoğraf vardı. Defteri eline aldı, ilk sayfasını açtı. *Zeliş'in* günlüğü, benden habersiz okuyana hakkımı helal etmem!" yazıyordu. Şaşkınlıkla günlüğün ilk say-fasını açtı.

02 TEMMUZ 1991

Sevgili günlük;

Ah, çok klasik bir başlangıç değil mi? Herkes sana bu şekilde hitap ediyor, sıkılmadın mı? Hayır, ben olsam sıkılırdım da. Her neyse, sen yeni dert ortağımsın çünkü senden ve Behram'dan başka güvenebileceğim kimse kalmadı, her derdimi ona anlatamayacağıma göre sen tek sır-daşım olacaksın.

Ben Zeliha ama sevdiklerim bana Zeliş der. Şu an yirmi yaşındayım, hayatımın aşkıyla yeni evlendim. Her şey güzel olacak diye düşünürken daha cicim aylarımda sorunlarla boğuşmaya başladım. Bir hastalığım olduğunu öğrendim, çocuğum olmayabilirmiş. Herkes o kadar üs-tüme geliyor ki! Çocuğun olmazsa Behram seni boşar bile diyorlar. Bunu duymak ne kadar acı, bilir misin? Behram bazen bana surat yapıyor, o kadar çok canım yanıyor ki...

Ama Allah büyük. Kim bilir, belki günün birinde benim de çocuğum olur, o zaman bana bunları söyleyen herkes söyledikleri o kötü sözleri yutarlar.

Seni seviyorum, yeni arkadaşım. Her ne kadar dilsiz olsan da yarama en güzel merhemsin.

Zeliha

Göz kapaklarına ağırlık çökmüştü, derin bir nefes aldı ve günlüğü kapattı. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Öldürdüğü kadının günlüğü ellerinin arasındaydı, ilk sayfasını okumasıyla kalbine oturan ağırlık artmıştı, artık bu kadın hayatta değildi. *Toprak yüzünden.* Derin ve kesik kesik nefes alıp vermeye başladığında sakinleşmesi gerektiğini biliyordu. Bu, suçluluk psikolojisinden başka bir şey değildi, Toprak kendini sakinleştirmeye çalışıyordu; “*O kadın hak etti, hak etti, hak etti, sakin ol Toprak, sakin.*” Onun oğlu annesini öldürmüştü ve dolayısıyla iç dünyasına girdiği bu kadın, Zeliha da masum değildi.

Gecenin kasveti üzerine çökmüş gibi hissediyordu, aklına bir anda bugün hiç görmediği Kerem takıldı, nedense sürekli onu görmek istiyordu. Onu düşündüğü zaman kendini gülmekten alıkoyamıyordu, belki Burak’ı etkilemeye çalışıyordu ancak içinde ona karşı daha farklı hisler vardı, Burak sadece oyununun bir parçasıydı. Tam da o esnada odasının kapısı çalındı ve içeri Kerem girdi, Toprak heyecanlansa da bunu belli etmedi.

Onu görmek Toprak'a tarifsiz bir mutluluk veriyordu. *Bunun yanlış olduğunu bilmesine rağmen.*

"Kerem Bey, yüzünüzü gören cennetlik," dedi imalı bir ses tonuyla.

"İşlerim yoğun. Bugün Behram'ın pis işleri ile uğraştım," dedi, Toprak'ın yanına oturdu, ardından devam etti. "Hayırdır? Canın sıkkın gibi."

"Bir an önce buradan gitmek istiyorum."

"Bende öyle, burası ruhumu daraltıyor. Sen yeni bir şeyler bulabildin mi?"

Evet, bulmuştum. Ama bunu ona söylemeye kesinlikle niyeti yoktu.

"Hayır, bulamadım. Ben daha arka planda kalıyorum sanırım."

"Ben yeni şeyler öğrendim, onları anlatmak için geldim aslında," derken çenesini kaşıdı, *acaba ona söylemeli miydi?*

"Ne öğrendin ki?"

"Bugün Behram'ın dedektif ile görüşmesinden sonra depo gibi bir yere gittik, Behram'ın yaşlarında başka bir adamı alıkoymuşlardı. Behram adamı bayağı dövdü, sıkıştırdı, sonra öğrendim ki adamın Zeliha annem ile bağlantısı varmış. Ölümle tehdit etti ama adam konuşmadı. O adam ile bir şekilde iletişime geçmeliyiz çünkü o, Zeliha annemi seviyormuş."

“Ciddi misin? Yani işin içine bir de aşk girdi,” dedi Toprak.

“Evet.”

Gülümseyerek yerinden kalktı, Zeliha kesinlikle umurunda değildi. Sadece bir an önce annesinin intikamını alıp gitmek, Kerem’i hayatından çıkarmak istiyordu; onun yok olup gidişini izlemek istiyordu. Kerem sakince Toprak’ın elinden tutunca heyecanlanmıştı, yutkunarak elini çekmek istedi ancak o kadar sıkı tutmuştu ki bu mümkün olmadı. *İntikam için annesinin katili ile arasını iyi mi tutmalıydı?*

“Kerem...” dedi sessizce, kalp atışlarının hızlandığının net bir şekilde farkındaydı.

“Toprak, teşekkür ederim,” dedi yavaşça ayağa kalkarken, onun gözlerine bakmaya cesareti yoktu. Yutkunarak gözlerini dikti.

“Ne için?”

“Benimle geldin, anneni yeni kaybetmiş olmana rağmen hiç düşünmedin.”

“Çünkü almam gereken bir intikam var ve *alacağım*,” dediğinde Kerem ona sarıldı, Toprak o kadar şaşkındı ki öylece kalakaldı. Kerem’in masum sarılması ona iyi şeyler hissettirmiyordu, hafifçe itmek istese de gücü yetmemişti.

“Kerem, beni bırak.”

“Sen mükemmel bir insansın, keşke daha farklı bir şekilde tanışsaydık.”

“Kerem, beni bırakır mısın?” dediğinde komutunu dinleyerek hafifçe geri çekildi.

“Yanlış zamanda, yanlış yerde tanıştık, Toprak,” dedi Kerem sessizce. Toprak onun gözlerine bakamıyordu, derin bir nefes aldı ve geri çekildi.

“Uyuyabilir miyim?”

“Tabii, daha sonra görüşürüz,” dedi Kerem tatlı gülümsemesini yüzüne yerleştirip odadan çıkarken. Evet, Kerem yanlış bir insandı, yanlış yerde ve çok yanlış bir zaman diliminde tanışmışlardı. Eğer annesinin katili olmasaydı belki her şey daha farklı olurdu, eğer annesinin katili olmasaydı onun iyi bir insan olduğuna kendini inandırabilirdi. Derin bir nefes aldı, günlüğü yeniden eline alarak okumaya başladı. Zeliha’nın sırlarını bir an önce öğrenmek istiyordu, onu daha yakından tanımak istiyordu...

14 KASIM 1991

Sevgili günlük;

Bugün çok güzel bir gün. Biliyorum, sana sadece bir kere yazdım ve öylece bıraktım ama telafi edecek bir haber ile geldim. Hamileyim! Evet, bir çocuğum olacak, neyse ki tedaviye gerek kalmadan bir çocuk sahibi olabileceğim.

Behram havalara uçtu, gerçekten bana bakışları bile değişti. Zaten beni sevdiğini biliyordum ama insan yine de tuhaf oluyor işte! Az önce bir kutlama yaptık, aslında gönül isterdi ki Behram ile baş başa olalım ama ne yazık ki bu umduğum gibi olmadı...

Defne buradaydı, oldukça eski arkadaşım ama bazen yanıdayken çok huzursuz hissediyorum. Kendisi yıllardır hırslarının peşinden giden, kimsenin kendisinden daha iyi olmasını istemeyen biri, hep böyleydi... Bu yüzden ben de Behram'ın şirketinde çalışacağım, boşuna okumadım sonuçta, değil mi? Bazen Behram'a bakışlarından rahatsız oluyorum, ona mutlaka güveniyorum ancak Defne işte! Kendini her zaman yükseklerde görüyor ancak henüz Zeliha'nın işkolik yönünü görmedi. Hodri meydan!

Toprak okuduklarının karşısında istemsizce gülümsemi, Zeliha'nın zamanında Behram'a çok âşık olduğunu bilmek onu gülümsetmişti. Defne'nin hırslarını tıpkı Zeliha gibi Toprak da sevmiyordu. Merakla diğer sayfaya geçti.

03 OCAK 1991

Sevgili günlük;

İşe başladım, bebeğim neredeyse iki aylık oldu. Sana sık sık yazamıyorum diye seni unuttuğumu sanma sakın, hâlâ tek dert ortağım sensin! Bugün çok kötü bir şeye şahit

oldum. Kayınvalidem, Behram'a çocuk doğunca yeni biriyle evlenmek isteyip istemediğini sordu. Bir erkeğin ne kadar çok eşi olursa, o erkeğin gücü o kadar ortada olurmuş. Duyunca bir an bebeğimi düşüreceğimi sandım. Bir kadın, sevdiği adamı başka kadınlarla nasıl paylaşabilir ki? Bunu düşündükçe tüylerim diken diken oluyor, kendimden geçiyorum.

Neyse ki benim canım sevgilim, beni sevdiğini ve asla böyle bir şeyin olmayacağını söyledi. O an içime su serpildi, nasıl mutlu olduğumu anlatamam. Behram çok iyi bir eş, harika bir adam. İleride bebeğim, babası ve ben çok mutlu olacağız. Her türlü zorluğa göğüs gereceğiz. Ve tabii, bu yolda bana eşlik edecek bir kişi daha var. Can dostum, güvendiğim tek insan: Zelal.

Aynı zamanda benim görümcem, bebeğimin de halası.

Zeliha

Toprak merakla kaşlarını çattı, daha önce hiç adını duymadığı bu kadın, Zelal kimdi? Tam o esnada kapı birkaç kez tıklatıldı, Toprak hızlıca günlüğü yatağın içine saklayarak oturur pozisyona geldi.

“Girin,” dediğinde içeri Behram girdi, Toprak şaşırsa da belli etmemeye çalışıyordu. “Behram Bey,” dedi saygıyla, bu adam korkunç birisi olsa da kesinlikle insan kendini saygı duymak zorunda hissediyordu.

“Sen iyi misin Toprak, kıpkırmızı olmuşsun,” dedi Behram merakla odanın içine biraz daha girerken.

“Evet, gayet iyiyim, oda sıcak ya ondandır.”

“Bak, eğer bir derdin varsa dinlerim. Beni bir dost olarak görebilirsin,” dediğinde gülümsedi. *Arkasından çevirdiğim işleri duysa yine aynı şeyleri söyleyebilir miydi,* diye geçirdi içinden.

“Çok düşüncelisiniz, teşekkür ederim ancak bir derdim yok. Sadece sizden bir şey için izin isteyecektim.”

“Tabii, söyle lütfen.”

“Haftaya cumartesi İzmir’e gitmem gerekiyor, halletmem gereken bazı işlerim var.”

“Tamam, söyleyelim Cengiz’e, sana hemen uçak bileti alsın,” dediğinde gülümsedi, bu kadar hızlı bir yanıt beklemiyordu.

“Gerçekten mi? Çok teşekkür ederim, zaten sadece bir gün kalıp döneceğim. Evimizi satılığa çıkarmıştık da alıcı çıktı,” dedi Toprak hızlıca. *Annesinin ve Toprak’ın anılarının dolup taşıdığı o evi satıyordu.*

“Kerem de gelsin o zaman.”

“Gerek yok, ben kendim gideceğim, o burada kalacak, öyle anlaştık.”

“Peki o zaman tatlı kız, bu ihtiyar adam yatacak. Sana iyi geceler demek için gelmiştim.”

“İyi geceler, Behram Bey.”

Behram gider gitmez Toprak, endişeli bir tavırla yatağa uzandı ve düşünmeye başladı. Bu adam neden onu düşünüyormuş gibi davranıyordu, gerçekten bu kadar kısa zamanda sevmiş olabilir miydi? Bu ev, bu insanlar... Korkutucu gelse de bir parçası burada olması gerektiğini ve güvende olduğunu söylüyordu. Gözyaşları yanaklarından usulca süzülüp giderken annesini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.

Onun yokluğu ne kadar olmuştu artık saymayı bırakmış, tanıyamadığı biri hâline dönüşmüştü. Artık aynalar ona yabancı geliyordu ve baktığı yüzün kendisine ait olmadığına çok emindi, evet tanıdık bir simaydı ama gözleri, olduğu Toprak gibi bakmıyordu artık ve bakmayacaktı da. Eğer annesi ölmeseydi, belki de bu akşam sıcak duşunu almış, karşılıklı kahvelerini yudumladıktan sonra ertesi gün işe gitmek için yatağında yatıyor olacaktı. En canını yakansa, annesinin diğer odada nefes aldığını bilecekti. Annesinin kokusu burnunu sızlatırken, simasını bazen anımsamakta zorluk çekiyordu. Sanki beyninden birisi annesiyle olan tüm anılarını söküp almak istiyor gibiydi, o her ne kadar dirense de bazı detayları unutmaya başladığının farkındaydı. Hayır, o annesini unutamazdı. Çünkü annesi onun biricik meleğiydi ve burada, bu evde onun için savaş veriyordu. Galip gelmek zorundaydı, başka bir şansı yoktu, bu yolda ya öldürecekti ya da ölecek...

“Sana yemin olsun anne, intikamını alacağım.” diye fısıldadı Toprak. “Sonunda onunla olmam gerekse bile...”

Yattığı yerden doğruldu ve Zeliha'nın günlüğünü tekrar eline aldı. Nedense bu günlüğü okumak ona büyük zevk veriyordu. Günlük rutinlerinden bahsettiği sayfaları hızlıca geçerek Burak'ın doğumuna yakın olan günlere geldi.

10 TEMMUZ 1992

Selam günlük,

Sana güzel haberler ile geldim. Oğlumun adı Burak olacak, doğmasına bir aydan daha az kaldı! Ah, nasıl heyecanlıyım, anlatamam... Bir an önce onu kucağıma alıp kokusunu ciğerlerime çekmek istiyorum. Behram ile aşkımızın ilk meyvesi olacak... O kadar mutluyum ki şu sıralar moralimi Defne bile bozamıyor. Tabii, arada gelip beni yine sinirlendiriyor, Behram'a kur yapıyor ama al-dırış etmiyorum çünkü biliyorum ki bana sırılsıklam âşık bir kocam var. Onu o kadar seviyorum ki... Kelimelere dökemeyecek kadar çok, o benim hayatımın anlamı. Çocuğumun babası ve tek aşkım. Bugün oğluma Zelal halası ile çok güzel şeyler aldık, o benim can dostum. Bu sekiz aylık süreçte en çok o yanımda oldu, beni koruyup kolladı. Beni hep motive ediyor, ileride bu evin bahçesinde koşturacak olan çocuklarımızın hayalini kurup mutluluğu kendimize çağırıyoruz. Unutma ki mutluluğu çağırmazsan asla sana gelmez, yanından geçip gider ama ruhun duymaz. İşte, bu yüzden her zaman evrenden sonsuz bir mutluluk istemeyi unutma! Ayrıca oğlum doğsun, fotoğrafını ilk seninle paylaşacağım, söz!"

“İzmir’e gidiyormuşsun?” dedi odaya hızlıca giren Kerem. Toprak sinirle gözlerini devirdi, odasına bu şekilde girilmesini istemediğini yüzlerce kez söylemişti ama Kerem yine aynı Kerem’di.

“Evet, ancak sana yüz kere dedim odama böyle girme diye!”

“Behram’dan neden öğreniyorum?” dedi Kerem sinirle. Toprak umursamaz bir tavır sergilemeye devam etti.

“Geçen hafta gitmek için ondan izin aldım. Geç kalıyorum, görüşürüz,” dedi Toprak ve odadan çıktı, alt kata indiğinde Behram’ın eşi Sultan salonda oturuyordu, ona samimiyetsiz bir gülücük atarak dış kapıya yöneldi. Tam çıkacaktı ki Behram’ın eşi Sultan seslenince olduğu yerde âdeta çakılıp kaldı.

“Toprak.” Ona samimiyetsiz ama inandırıcı bir şekilde gülümsedi.

“Buyurun.”

“Bak kızım, buralar öyle senin geldiğin yere benzemez,” dediğinde kaşlarını çatı.

“Anlamadım, efendim.”

“Hâl ve hareketlerin diyorum. Ağabeyin kızmıyor mu sana, burada sadece misafir olduğunu unutma. Daha geleli birkaç hafta oldu ama ne Behram’ın ne de Burak’ın yanından bir an olsun ayrılmıyorsun. Bahçede oturmalar falan... Ben bile kocamın odasına girerken baş eğiyorum. Eğer bu evde yaşayacaksan belirli kurallara uyman gerekiyor. Biraz edep!” dedi Sultan suratına yerleştirdiği nemrut ifadeyle.

“Çok pardon, ne edepsizliğimi gördünüz?” dedi Toprak kaşlarını çatarken, bu muameleden hoşlanmamıştı.

“Burası İzmir değil, annenin evi hiç değil!” dediğinde Toprak’ın gözleri istemsizce dolmuştu ama sinirleri de tepeye fırlamıştı, bu kadın soğuk olduğu kadar hadsizdi de.

“Burası Behram Bey’in evi! O isterse gideriz, siz benimle böyle konuşamazsınız. Hele ki annem ile ilgili tek bir kelime edecek olursanız... Sizi gerçekten mahvederim!” dedi ve kapıyı sertçe çarparak dışarı çıktı. Arkasından birinin tıpkı kendisi gibi koşar adım yürüdüğünü hissedebiliyordu, bir süre sonra da biri kolunu tuttu ve ona dönmesini sağladı. Kendi etrafında yarım tur döndüğünde bileğini güçlkle sıkan kişinin Burak olduğunu görünce daha fazla sinirledi.

“Nereye böyle öfkeyle?” dedi Burak merakla.

“Burak Bey, gerçekten gerginim. İzmir’e gidiyorum.”

“İzmir’e mi? Neden?” dedi Burak anlamaya çalışırken.

“Annemin evini satılığa çıkardım da o yüzden gidiyorum,” dedi Toprak, suratına bakmamaya gayret gösteriyordu.

“O zaman seni havaalanına bırakayım.”

“Hayır, kendim giderim.”

“*Bırakabilir miyim demedim, bin arabaya,*” dedi ve Toprak’ın elindeki çantayı alarak arabaya doğru yöneldi. Ona fikrini dahi sormamıştı. Bazen bu oyundan gerçekten de çok sıkılıyordu. *Annemi ben öldürdüm, Kerem de bir suçlu ve size oyun oynuyoruz, bazı gerçekleri öğrenip hatta belki babanı da hapse attırıp gideceğiz,* demek istiyordu ama bu mümkün olabilecek bir şey değildi.

“Sultan anneme aldırma, o alışkın olmadığı için tuhaf karşıladı,” dedi Burak yumuşak bir ses tonuyla.

“Sorun değil, sadece anneme laf söyletmem. Hem haklı da... Ben dönünce elimizde bir miktar para olacak, o zaman bir ev tutarız,” dedi Toprak. Elbette blöf yapıyordu, kendini haklı göstermek için mağduru oynaması gerekiyordu. O, gideceğim ayağı yapacaktı ve Burak da gitmelerine izin vermeyecekti, aslında bu kadar basitti!

“Tabii ki gitmeyeceksiniz.” *İşte, BİNGO!*

“Sizi yeterince rahatsız ettik,” dedi Toprak inadından hemen sıyrılmayarak.

“Öyle söyleme, sen gelince eve neşe geldi. Ağabeyin de iyi ama biraz değişik,” diyerek gülümsedi. Kerem ile yıldızları asla barışmamıştı, aslında bu durum biraz da olsa hoşuna gidiyordu.

“Öyledir ama aslında özünde kötü biri değil,” dedi Toprak esprili bir tavırla gülerken.

“İllaki ama bazen onu kıskanıyorum,” dediğinde Toprak duyduklarına anlam veremeyerek Burak’a baktı.

“Bir kız kardeşim olsun isterdim ve o buna sahip, sen çok iyi bir kızsın. Eminim ki o da ne kadar şanslı olduğunun farkındadır. Sen bizim evdeyken, dolaptan çikolata alıp merdiveni yavaş yavaş çıktığında bile minik kız kardeşim evde dolanıyormuş gibi hissediyorum.” Toprak onu etkilemeye çalışıyordu, o ise Toprak’ı kardeşi olarak görüyordu.

“Bir kardeşin olsun isterdin yani...”

“Evet ama ne yazık ki yok. Tek çocuğum.”

“Babanın diğer eşi peki?”

“Ondan çocuk yapmadı ki! Sultan annemin zaten çocuğu olmuyor. Hem babam, annemden sonra hiçbir kadına âşık olamamış,” dediğinde Toprak dudaklarını birbirine bastırdı, içindeki suçluluk duygusu her dakika artıyordu.

“Peki... Kuzenin de mi yok?”

“Hayır.”

“Amcan ya da dayın?”

“Annemin tarafından kimseyi tanımıyorum ama bir halam vardı.”

“Öyle mi, adı neydi?” dedi merakla.

“Zelal,” dediğinde heyecanlanmıştı, aradığı sorunun cevabı onda gizliydi. Çaktırmadan irdelemesi gerekiyordu. Biraz düşündü, sonra cevap verdi:

“O nereden peki, yani hiç tanışmadığım için soruyorum.”

“Bilmem, o da annemden sonra kaçmış ama sebebini bilmiyorum.”

“Nasıl yani? O gidince aramadınız mı peki, hiç mi merak etmediniz?” dedi Toprak, gitgide heyecanı artırıyordu.

“Ben küçüktüm zaten ama izini kaybettirmiş. Bir süre sonra da orada kendine bir yaşam kurmuş; evlenmiş, çocuğu olmuş,” dedi Burak umursamaz bir tavırla.

“Peki, halan kaçıp gittiyse nereden öğrendiniz ki bunu?” dedi Toprak merakla, bu evlenen ve çocuğu olan kadının kim olduğunu çok merak ediyordu.

“Konuşmasak olur mu? Geldik zaten, daha sonra kafamı toparlayıp anlatırım.”

“Tamam, kusura bakma, haddim olmayan sorular sordum,” dedi Toprak hızlıca, ardından ekledi:

“Görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz.”

Arabadan gülümseyerek inip havaalanına girdi. İzmir'e dönmek onu üzse de bir yandan mutlu ediyordu. Annesinin mezarına gitme, toprağını koklama düşüncesi bile onu heyecanlandırıyordu.

“Sana geliyorum, anne,” dedi sessizce. Toprak her zamankinden daha heyecanlı ama üzgündü. İçindeki küçük çocuk annesine kavuşacağı için heyecanlı olsa da kalbinde tarif edemeyeceği derin bir hüzün vardı.

BİRKAÇ SAAT SONRA

İZMİR | ADNAN MENDERES HAVALİMANI

11:25

Yeniden İzmir’de olmak... Toprak için değişik ama güzel bir duyguydu, derin bir nefes aldı. Bu şehrin kokusunu içine çekmeyi bile özlemişti. Her şeyi özlemişti; anılarını, çocukluğunu, kanayan ilk diz yarasını ve en çok da annesini... İçindeki ateş, acı asla dinmeyecekti. Ama az kalmıştı, intikamına o kadar yaklaşmıştı ki annesinin katilini kısı kıvrak ortaya çıkarmasına çok az kalmıştı. Behram’ın evinde kalıyor olması ise ona bayağı bir şey katmıştı. *Katil kim miydi?*

Gülümsedi. Bunu kendine itiraf edemeyecek, etmek istemeyecek kadar korkaktı.

Telefonunu çantasından çıkardı ve alıcı adamın numarasını tuşladı. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

“İyi günler, ben Toprak Safra, Alsancak’ta almak istediğiniz evin sahibiyim, numaranızı emlakçıdan aldım.”

Karşı taraftan kısa süre sonra ses geldi.

“Evet, Toprak Hanım. Sanırım İstanbul’a gitmişsiniz.”

“Evet ama şu an İzmir’deyim. Bugün konuşup anlaşsak mı? Ben eve geçiyorum.”

“Tamam hanımefendi, orada görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi ve telefonu kapattı. Annesinin evini satmak istemezdi ama paraya ihtiyacı vardı. Evi tüm eşyalarıyla beraber satacaktı, belki acısı böylelikle az da olsa dinerdi.

Taksiden inerek eve doğru yürümeye başladı, kendini kötü hissetmeye başlamıştı çünkü gözlerinde annesi ile olan anıları canlanıyordu, eve adım atarken küçük Toprak bisikletiyle bir o tarafa bir bu tarafa mutlulukla gidiyordu. Toprak bir adım daha attı, şimdi de annesi küçük Toprak’ın dört tekerlekli bisikletten kurtuluşunu gururla izliyordu. Sokakta canlanan anıları onunla eve kadar gelirken gözyaşlarını tutamayarak anahtarı çevirdi ve annesinin öldürüldüğü eve girdi. Sanki zeminde hâlâ annesinin kanı duruyor gibiydi. Salona baktı, şimdi de ilk dişinin çıkışını hatırladı, gözyaşlarının arasından gülmüsedı, annesi dişini çekerken ne de çok korkmuştu... Odasının kapısına geldiğinde ise uyuyan Toprak vardı karşısında, annesi onu uyandırmaya çalışıyordu; kokusuyla uyanması için elindeki menemen tavasını burnuna yaklaştırıyordu. Ah! Ne de çok özlemişti annesinin yemeklerinin kokusunu... Yataktan kalkın Toprak mutfağa doğru koştu ve annesinin yanaklarından öperek masaya oturdu. Mutfaka girdi, masada oturan annesine dokunmak istedi ancak gördüğü her şey bir anda cam kırıkları gibi etrafa saçıldı.

Derin bir nefes aldı, güçlü olması gerekiyordu çünkü annesi hâlâ yaşıyor olsaydı, kesinlikle güçlü bir kadın olmasını isterdi.

Sakin ol, Toprak, dedi kendi kendine.

Annesinin odasına girip dolabının kapağını açtı, eşyaları hâlâ aynı yerde duruyordu. Bir bavul aldı ve eşyalarını o bavulun içerisine doldurmaya başladı. Annesi eşyalarının ihtiyaç sahiplerine gitmesini isterdi ki Toprak da aynen öyle yapacaktı. Bütün eşyalarını boşalttığı anda tam dolabı kapatacakken dolabın arkasındaki sunta dikkatini çekti. O sunta oraya sonradan eklenmişti, merakla suntayı öne doğru çektiğinde gizli bir bölme gördü ve bölmede bir sandık vardı. Anlamsızca sandığa baktığı sürenin sonunda onu yerinden çıkardı, açmak istedi ancak sandık kilitliydi, üstelik üç yerden. Anahtarı için etrafa bakındı ancak hiçbir şey bulamadı, aramaya devam ederken çalan telefonu bir anda her şeyi durdurdu. Arayan Kerem'di. Gülümsedi ve telefonunu açtı.

“Efendim?” dedi Toprak soğuk bir ses tonuyla.

“Nasılsın, Toprak?”

“İyiyim Kerem, sen nasılsın?”

“İyiyim ben de, vardın mı İzmir’e?”

“Evet, şu an evi alacak adamı bekliyorum. Yarın dönecektim ama sanırım akşama kadar işim bitecek.”

“Erken döneceksin yani?”

“Evet, bir şey mi oldu?”

“Hayır, hayır, sadece sevindim,” dediğinde Toprak gülümsedi. Kerem onu özlemişti. O esnada kapı çaldı.

“Hey, kapı çalıyor, adam geldi. Seni sonra ararım, görüşürüz,” dedi ve hiçbir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapatarak kapıya doğru koşar adım yürüdü. *Kerem onu özlemişti, annesinin katili onu özlemişti ve Toprak buna tahammül edemiyordu...*

Toprak hızlıca kapıyı açtı. Üzgündü, karşısındaki adama acıyla gülümserken düşünmeden edemedi; çocukluğunu satıyordu, büyüdüğü evi satıyordu, en önemlisi *annesi ile anılarını* satıyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi Toprak misafirperver davranmaya çalışırken. Adam ile karısı gülümseyerek içeri girdiler. Tatlı bir aileye benziyorlardı.

“Hoş bulduk.”

Kadın evi dikkatle süzdü, ardından kocasına baktı ve karnını okşadı. *Hamileydi*. Kadın ile kocası odaları gezirken Toprak nefes almakta zorlandığını hissediyordu.

“Tamam,” dedi kadın. “Ben bu evi çok beğendim. Bebeğimizi büyütmek için sıcak, sevgi dolu bir ev. Hem balkona da bayıldım! Oraya ne güzel çiçekler ekilir...” dedi ve gülümsedi. Toprak gözyaşlarının arasında kadının gülümsemesine karşılık verdi.

“Evet, annem de çok güzel çiçekler ekerdi oraya.”

“Darısı bize artık inşallah,” dediğinde Toprak sadece başını sallamakla yetindi. Ardından adam araya girdi:

“Anlaştığımız gibi iki yüz yirmi beş bin, değil mi?”

“Evet.”

“Valla böyle bir yerde bu kadar ucuza ev almak çok iyi oldu bizim için malum bebek de olunca masraflar hep ikiye katlanıyor.”

“Doğrudur,” dedi Toprak. “Tapu işlemleri için arkadaşşıma vekalet verdim, onunla halledersiniz, evin eşyalarını da yaklaşık bir hafta içerisinde depo görevlileri gelip alacaklar.”

“Tamam, Toprak Hanım,” dedi adam. Kadın o kadar içten gülümsüyordu ki bu evde büyüdüğü gibi o da çocuğunu büyütmek için can atıyordu. *Çocukluk anılarını da bir yabancı satın almıştı.*

“O zaman hayırlı olsun, iyi günler,” dedi ve adam ile kadını uğurladı.

Evin yeni sahipleri gittiğinde tekrar yatak odasına yöneldi ve yatağın üzerine oturarak sandığı biraz daha kurcaladı, kilit paslanmıştı ve o kadar sağlamdı ki ancak bir anahtarcı bunu açabilirdi. Bu işi İstanbul’da halletmeyi düşündüğünden şimdilik sandıkla uğraşmayı bıraktı. Gözyaşlarını sildi, güçsüz bir kız olmadığını biliyordu, aksine o kadar güçlüydü ki sırtında taşıdığı yükler ona çok ağır gelecek cinstendi. İstanbul’a gidip yapması gerekeni yapacaktı. *Annesinin intikamını alacaktı, Nasuh tövbesi etmişti.* Hızlıca toparlandı ve sadece annesinin

sandığını alarak anahtarı komşuya bıraktı. Annesine gitmek, ona kavuşmak istiyordu. Belki bir daha gele-meyecekti, bir daha annesinin mezarının toprağına dokunamayacaktı.

Oturduğu mahalleye, anılarına veda edercesine yürümeye devam etti. Annesinin mezarı, evlerine yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Etrafına, insanlara bakmadan yürümeye devam etti. Kimse ile göz göze gelmek istemiyor, sadece annesi ile vedalaşmak istiyordu.

Yürüdü, orta hızdaki adımlarını bozmadan, etrafına bile bakmadan yürüyordu. Mezarlığa yaklaştıkça göğsündeki sancıyı hissetmeye başlamıştı, her bir adımında sancının şiddeti artıyor gibiydi. Ayakları oradan koşarak kaçmak istese de kalbi annesini görmek için can atıyordu. Rüzgâr, âdeta saçlarını delip geçerken sağ eliyle akan gözyaşlarını sildi, derin bir nefes aldı ve karşılaşmaktan korktuğu o acı gerçek ile bir kere daha yüzleşti. Annesinin adı mezar taşının üzerinde yazıyordu, evet; bir kâbus olmasını dilediği o gerçek bütünüyle karşısında duruyordu. Annesinin adını bir kere daha okuduğunda kaşlarını çattı ve olduğu yerde diz çökerek birkaç dakika kendine gelmeye çalıştı, biraz sonra mezara yaklaştı ve usulca diz çökerek annesinin mezar taşını okşadı.

“Anne,” diye mırıldandı, sesi ağladığı için kalınlaşmış ve çatallı çıkıyordu. “Ben geldim, biricik kızın.”

Mezar taşından bir ses gelmesini umarak öylece birkaç saniye baktı. Sadece bakmakla yetiniyordu çünkü iste-

diği cevap ona gelmemiştir ve gelmeyecekti de. Usulca mezara boylu boyuna uzandı ve annesinin toprağına sarılarak gözyaşlarının toprağına karışmasına izin verdi. Şu an bile annesinin kokusunu duyabiliyor, onun varlığını hissedebiliyordu. Ne kadar acıydı, annesine böylesine sımsıkı sarılmak isterken ellerinin arasından annesinden kalan toprak yığınının başka bir şey yoktu. Kalbi acıyor, yaşadığı acının herhangi bir tarifi yoktu. Bir çocuk, babası olmadan bir yere kadar yapabiliirdi ancak annesizlik bambaşka bir duyguydu. Yerini bir babanın, ablanın dolduramayacağı kocaman bir boşluktu.

“Seni çok özledim anne.”

Konuşmaya devam etti ancak, hâlâ bir ses yoktu. Kalbine oturan ağırlık, git gide kendini göstermeye başlamıştı. Yutkundu, derinden bir feryatla:

“Neden beni bırakıp gittin? Neden beni yalnız bıraktın. Ben sensiz yapamıyorum anne, nefes alamıyorum.” diye ekledi hıçkırarak.

Bir çocuğun öksüz kalması kadar acı verici bir şey daha olamazdı, annesi gittiğinden beri içindeki bütün yaşama sevincini kaybetmiş, ruhundaki o çocuk ölmüştü. Kaç yaşına gelirse gelsin, o hâlâ annesinin minik bebeğiydi ve çok büyüdüğünü düşünse dahi her nefes alıp verişinde annesine ihtiyacı olacağını biliyordu, çünkü bunu en acı şekilde deneyimlemişti.

“Ben çok kötü şeyler yaptım anne, senin için çok kötü şeyler yaptım. Bana kızma olur mu? Çünkü ben hepsini senin için yapıyorum, sana bunu yapanlar be-

delini ödeyecekler,” dedi daha fazla ağlamaya başlarken. “Ah annem!” diye bağırmadan edemedi.

“Beni senden kopardılar annem, söz veriyorum hepsi bedelini ödeyecek.”

Toprak, avucunda çamurlaşan toprağı avucunda sımsıkı tutarak yere bir yumruk attı. İçindeki acı, annesinin mezarını görmesiyle daha da artmıştı. Hiçbir şeyle mücadele edemeyeceğini düşünüyor, başladığı yere geldiğinin farkındaydı. Üstü başı çamur olmuştu ama umurunda bile değildi. Tek derdi bunu yapanlardan hesabını sormaktı ve soracaktı da. Yavaşça uzandığı mezardan kalktı ve annesinin mezarı üzerindeki otları temizledi. Yağmur şiddetini arttırdığında dizlerini göğsüne doğru çekerek, ellerini alnıyla buruşturarak aylardır yapamadığını yapıyordu: avazının çıktığı kadar bağırarak ağlamak. Bu onun son haykırılarıydı, çünkü annesinin intikamını alana kadar bir daha böyle olmayacağına dair kendine bir söz vermişti. Annesi için kendi canından vazgeçen bir kadından daha korkutucu hiçbir şey olmazdı, Toprak yaşadığı her şeyin hesabını soracak bütün bedelleri ödetecekti. Mezar taşından kalktı ve annesinin isminin yazdığı mezar taşına son bir kez baktı, mezar taşındaki her bir harfi beynine iyice kazımişti, çünkü aylar sonra hedefine ulaştığında tıpkı bu mezar taşı gibi o katilin adı yazacaktı. Derin bir nefes aldı ve intikamını alacağı şehre, *katil kalpler şehrine* gideceği havaalanına yürümeye başladı

İSTANBUL | 18:30

Toprak elinde minik bavulu ile havaalanında sakın sakın yürüyordu, ne de çabuk bırakmıştı acılarla dolu İzmir'i. Daha büyük acılarını taşıdığı, katili koynunda uyuttuğu şehre gelmişti. Bu durumdan huzursuz olsa da kararlıydı, bu yolda her şey mübahtı. Karar vermişti, bir yandan öldürdüğü kadının sırrını çözmeye çalışırken diğer yandan annesinin intikamını alacaktı. Kerem'e âşıkmiş gibi davranacaktı ve hiç ummadığı bir anda tam da sırtından bıçaklayacaktı. Bu intikam, ona çok ağır bir bedel olarak dönecekti ancak kendini buna çoktan hazırlamıştı.

Sakin sakın yürümeye devam ederken karşısına Kerem'in çıkması onu çok şaşırtmıştı, bir anda ne hissedeceğine karar veremedi kaşlarını çatarken buldu kendini.

"Senin ne işin var burada?"

"Sana sürpriz yaptım," dedi Kerem gülümseyerek, ancak Toprak'ın üstünü başını dikkatle incelediğinde bir an duraksadı. Toprak es vermeden devam etti.

"Nereden biliyordun bu saatte geleceğimi?"

"Tek tek İzmir uçuşlarına baktım ve seninle buluştuğumuz noktadan havaalanına tahmini geliş süreni

düşünerek ne zaman bineceğini buldum ve beklemeye başladım.”

“Maşallah,” dedi Toprak şaşkınlığını gizleyemeyerek, ardından devam etti:

“Bir de kızlara *ajan gibiler* dersiniz.”

“Bizde böyle güzelim, seversen,” dedi Kerem elindeki çantayı alırken. Toprak can çekişse de belli etmeden gülümsedi, bu gülümseme tehlike çanlarının çaldığına işaretti.

“Severim,” dedi Kerem’in gözlerine imalı bir şekilde bakarken. Uzunca bir süre bakıştılar, her ikisinin de kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu. Kerem’in heyecandan, Toprak’ın ise intikam arzusundan... Toprak dalıp gittiği bal rengi gözlerden gözlerini ayırarak saçını kulağının arkasına itti, ondan ne kadar nefret ettiğini asla belli etmemesi gerekiyordu ancak gerilmişti.

“Gidelim mi?” diye sordu Toprak sıklıkla.

“Olur, gidelim. Ancak bana açıklaman gereken bir şey var,” dediğinde Toprak kaşlarını çattı.

“Bu üstünün başının hâli ne böyle? Üstelik gözlerinde davul gibi olmuş,” dediğinde Toprak gözlerini devirdi.

“Anlatmak istemiyorum.”

“Anlatacaksın.”

“Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim!” dedi Toprak yürümeye devam ederken. Kerem var gücüyle kolundan tutarak onu durdurdu.

“Sana anlatacaksın diyorsam anlatacaksın. Biri bir şey mi yaptı?”

“Bırak kolumu!” diye bağırdı Toprak, kolunu çekmeye çalışsa da karşısındaki adama gücü yetmiyordu. “Canımı acıtiyorsun, yeter!”

“Toprak, canını yakmak için bu şekilde tutmadım özür dilerim. Eğer biri sana bir şey yaptıysa...”

“Hayır, kimse bana bir şey yapmadı, yapamaz da. Annemin mezarına gittim ve daha fazla soru sorma,” dedi tekrar ağlamaya başlayıp olduğu yerde diz çökerken. Kerem can havliyle Toprak’ın kolundan tutarak sendelemesini engelledi. Ne yapacağını şaşırmıştı çünkü Toprak kendini birden yere bırakmıştı.

“Tamam, sormayacağım. Lütfen ağlama...” dedi Toprak’ın başını göğsüne yaslariken.

Toprak daha fazla ağlamaya başladığında onun alnından öptü, ona iyi gelmek istiyordu, onu korumak istiyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Toprak, *annesinin katilinin* ona dokunmasına katlanamasa da karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu. Kerem’in ona dokunduğu her an kendisinden daha fazla nefret ediyordu ve her şeyin iyi olacağına dair inancını kaybediyordu.

“Tamam güzelim, sakinleş. Söz veriyorum seni asla bırakmayacağım,” dediğinde Toprak’ın kulaklarında o ses bir kere daha çınladı. *Güzelim*, demişti. *Seni asla bırakmayacağım* kulaklarında ses bir kere daha yankılandığında ağlaması durmuştu, tek bir noktaya gözlerini

sabitlemiş öylece bakıyordu. Bir süre sonra gözyaşlarını sildi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi ayağa dikildi.

Canı çok yanıyordu, belki bu oyun sandığından daha fazla ağırlık olmuştu ama pes etmeyecekti. Gidebildiği kadar gidecek, iğrençleşebildiği kadar iğrençleşecekti ama eninde sonunda istediğini alan yine o olacaktı. Gü-lümsedi ve Kerem'e sadece bakmakla yetindi, Kerem ise ortalıktaki o tuhaf havayı dağıtmanın peşindeydi, beline hafifçe dokunduğunda Toprak irkilse de bunu belli etmemişti.

"Ne yaptın bakalım, hallettin mi işlerini?" dedi ve arabaya binmek için yöneldi.

"Evet, artık çok paramız var, yani evden ayrılmak için blöf yapabiliriz."

"Neden ki?"

"Çünkü akıllım, sadece bir süreliğine demiştik. Evde kalmaya devam edeceğiz, merak etme. Sadece avlarımıza yem atıp geri çekeceğiz," dedi Toprak.

"Böylelikle onların ısrarıyla evde kalmış olacağız," dedi Kerem, Toprak'ın zekâsına günden güne daha fazla hayran kalıyordu.

"Aynen öyle," dedi Toprak sinsice gülümserken, birilerinin canını yakmaya çok hazırdı ve bundan büyük bir zevk alacağından da şüphesi yoktu.

"Peki, benim annemin sırlarını çözdükten sonra ne yapacağız?" dedi Kerem merakla.

“Şimdi şöyle, bizim bu evdeki amacımız Zeliha ile ilgili yeni bilgilere ulaşmak ancak evde o kadar çok gizem var ki her gün yeni bir şey öğreniyoruz. Önce bu sırları çözmemiz lazım, bu sırada da Burak ve Behram’ı zaten yakından tanıyor olacağız. Onların güvenini kazanacak, sonra da onları sırtından vuracağız,” dedi kendinden emin tavırlarla annesinin katiline bakarken.

“Peki, sonra biz ne olacağız?”

“Sen, annemin katilini bulmamda bana yardım edeceksin, işimiz bittiğinde ise... Onu o zaman düşünürüz.”

“Kendinden, düşüncelerinden ser verip sır vermiyorsun yine!” dedi Kerem sitemle. Toprak yüzüne doğru haykırmak istese de dişlerini sıkarak susmayı tercih etti. Kerem’in ne istediğini çok iyi biliyordu, onun da zamanı gelecekti ancak şimdi sırası değildi. Kerem’e istediğini verecek ve sonra onu tam kalbinin ortasından hançerleyecekti.

“Zaman diyorum Kerem, sadece zaman. İkimize de iyi gelecek tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum,” dedi Toprak, Kerem’in suratına dahi bakmadan.

“Sen öyle diyorsan öyledir. Göreceğiz bakalım küçük hanım! İçimden bir ses canımı çok yakacağını söylüyor ama insan canının yanacağını bilerek yine de ateşe gider, değil mi?”

“Bilmem, gider mi?” dedi Toprak.

“Eğer sonunda sen varsan ben giderim,” dedi Kerem, bir yola bir Toprak’a bakıyordu, ikili gülümsedi ve bir-

birlerine kaçamak bakışlar attılar. Kerem'in hisleri saf ve tamamen gerçekti ancak Toprak büyük bir oyunun peşindeydi, *sonunu getiremeyeceği tehlikeli bir oyunun...*

"Yanacağını bile bile mi?" dedi annesinin katiline göz süzerek. Kerem arabayı sağa çekti ve gözlerini Toprak'ın gözlerine çevirdi. Toprak'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızlı atıyordu, bir an bayılacağını zannetti.

"Yanacağımı bile bile..." diye ekledi Kerem. Bakışları birbirlerine kilitlendiğinde birkaç dakika boyunca öyle durdular, nihayet ışık kırmızıdan yeşile döndüğünde Toprak bakışlarının yönünü değiştirdi.

"Gidelim mi artık?" dedi gülümseyerek. Kerem başıyla onayladı ve arabayı sürmeye devam etti.

"Bence ayrı eve çıkmalıyız," dedi Kerem.

"Bence çıkmamalıyız, öncelikle neden burada olduğumuzu unutmayalım," dedi Toprak, aslında haklıydı, Kerem bir an ortamın büyüüne kapılmıştı.

"Haklısın, insan senin karşında her şeyi unutuyor."

"Demek öyle," dedi Toprak gülümserken. Samimi gülüşünün altında derin bir intikam ateşi yatıyordu, Kerem ise bundan bihaberdi.

Bir süre sonra eve vardıklarında saat epey ilerlemişti. Yalının ışıkları yanıyordu, belli ki herkes odasına çekilmişti. Denizdeki dalgalar gitgide büyüyor, sonra âdeta kıyıya tepki gösterircesine vuruyordu. Öyle bir vuruyordu ki su dalgaları kıyı ile buluştuğunda büyük bir karmaşa ortaya çıkıyordu. *Hem güzel hem de korkunç bir*

karmaşa. Havalar yavaş yavaş soğumaya başlamıştı, bu eve geleli sadece birkaç hafta olmuştu, sürekli Behram ve Burak ile vakit geçiriyordu. Bir oyunun içerisinde olduklarını bilse de kalbinin bir köşesinde onları sevmek için yer ayırmıştı, istese de buna engel olamıyordu.

Arabadan inip kapıyı çaldıklarında Behram ve Burak onları gülümseyerek karşıladılar.

“Hoş geldiniz,” dedi Behram babacan bir tavırla, bu iki çocuğu gerçekten de çok sevmişti. Toprak ve Kerem çok düzgün, akıllı çocuklardı. Behram her zaman kalabalık olmayı seviyordu, bu ev onlar geldikten sonra daha da neşe dolmuştu sanki, birbirlerine çok alışmışlardı.

“Hoş bulduk, Behram Bey,” dedi Toprak.

“Hoş bulduk, efendim,” diye ekledi Kerem elindeki bavulla içeri girerken.

Toprak, omuz çantasını yere bırakarak salona yöneldi ve boş koltuklardan birine oturdu. Behram ve Burak hemen karşısında merakla onu izliyordu, Kerem ise hızlıca sahte kardeşinin yanına oturuverdi.

“Efendim, biz sizinle bir şey konuşacağız,” dedi Toprak.

“Konuşalım bakalım evlat, ne oldu?” diye sordu Behram merakla.

“Biliyorsunuz, bugün annemizin evini sattık,” dediğinde Burak gözlerini devirdi, devamında ne geleceğini çok iyi biliyordu.

“Hayır Toprak, sabah ne konuştuk biz?” dedi Burak, sesinden gerginliği belli oluyordu.

“Hayır, gerçekten Burak Bey, size rahatsızlık veriyoruz,” dedi Toprak, ardından Kerem araya girerek devam etti:

“Evet efendim, bize sahip çıktığınız için çok teşekkür ederiz, ailemiz gibi oldunuz ama ne biz size huzursuzluk verelim ne de biz huzursuz olalım. Zaten iş yerinde hep birlikteyiz, en iyisi biz gidelim. Ben yine gelip kapınızda görevimi yaparım, işim bitince evimize giderim.”

“Çocuklar, sizi anlıyorum, sabah yaşadığınız olaydan dolayı böyle söylüyorsunuz. Normalde çalışanlarımı evime almak gibi bir huyum da yoktur ama siz iki kardeşin hayat mücadelesine yardım etmeye çalışıyorum. Hem Kerem sen cesurluğunla, Toprak sen de zekânla iki haftada bize çok şey kattınız. Ayrıca teessüf ederim, beni de bir babanız kabul edin, çabanızı görüyorum ama anne yadigârınızı satıp burada geçinemezsiniz. Şöyle bir anlaşma yapalım; siz güzel paralar kazanana kadar biz sizi misafir edelim, zaten senin bu evde olmana ihtiyaç var, Kerem, dolayısıyla kardeşin de burada kalmalı. Lütfen artık bu konuyu kapatalım çocuklar, sizi hiçbir yere göndermiyorum.”

“Ama efendim...” dedi Toprak. Behram eliyle onu durdurunca konuşması yarım kaldı.

“*Ama* falan yok Toprak, haydi siz güzelce dinlenin, yarın çok işimiz var. Bir daha da duymayacağım, kimse

bir yere gitmiyor,” dediğinde ikisi de susmak zorunda kalmıştı.

Her ikisi de bıyık altından gülümsüyordu, bu bir çeşit güven kazanma oyunuydu. Asıl amaçları gitmek değil, aksine kalmaktı. Behram neden onları bu kadar seviyordu, bilmiyorlardı ancak bu kesinlikle işlerine geliyordu ve durumu kolaylaştırıyordu. Toprak çantasını alarak odasına doğru yürümeye başladı, merdivenin başında Sultan’ı fark edince onları dinlediğini anlamıştı. Bu kadına bir yandan üzülen, diğer yandan da nefret ediyordu; neredeyse tüm planları bu kadın yüzünden iptal olacaktı. Toprak gülümseyerek yanından geçti, bu gülümseme bir zafer gülümsemesiydi, âdeta *gitmedim* dercesine gülüyordu. Sultan bu kızdan hiç hazzetmiyordu ve bu duygusunda haksız olmadığını da farkındaydı.

Toprak odasına geldiğinde çantasından, annesine ait olduğunu düşündüğü sandığı çıkardı ve bir tel toka yardımıyla açmaya çalıştı ancak bu sandık, Zeliha’nın sandığı gibi kolay açılmayacağı benziyordu. Bir şekilde açacaktı ancak şu an bununla uğraşacak durumda değildi, oldukça yorulmuştu ve dinlenmesi gerekiyordu. Bu yüzden sandığı kimsenin görmemesi için yatağının altına sakladı, içinde ne olduğunu çok merak etse de uyku isteği bunun önüne geçiyordu. Her uçak yolculuğundan sonra böyle hissediyordu, şiddetli bir baş ağrısı ve uyuma isteğiyle gelen migren tüm gününü esir alıyordu.

Toprak, günü düşündü bugün İzmir'e tekrar dönmek canını çok acıtmıştı, annesiyle yıllarını geçirdiği evi bir başkasına satıyor olmak onu mahvetmişti. *Çünkü sadece evini değil, annesiyle anılarını da satmıştı.* Gözünden akan yaşlara engel olamıyordu, annesiyle geçirdiği günleri, annesinin huzur veren kokusunu öyle çok özlemişti ki... Sadece birkaç ayda tanıyamadığı bir kişiye dönüşmüştü; hayata ışık saçan, neşeli Toprak'ın yerine gözünü intikam bürümüş, soğuk, tepkisiz ve her şeye karşı isteksiz Toprak gelmişti. Aynaya baktığında bir yabancıya bakıyormuş gibi hissediyordu; ne düşüneceğini, nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Çünkü Toprak, annesiyle birlikte *kalbini* de gömmüştü.

Nasuh tövbesi etmişti, bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, annesinin intikamını almadan gülmeyecekti, annesinin katilini öldürmeden nefes almayacaktı. İstanbul'a geleli neredeyse bir ay oluyordu ve yavaş yavaş Kerem'in güvenini de ilgisini de kazanmaya başlamıştı. Bir adım daha ileri gidecek, bunun daha fazlasını yapacaktı, annesinin intikamını almak için her yolu deneyecekti. *Gerekirse intikamı için âşık rolü bile oynayacaktı.* Yutkundu, Kerem'in bir katil olduğunu bilmese iyi bir insan olduğuna inanabilirdi fakat o çok tehlikeli bir katildi ve kimliğini çok iyi gizliyordu.

Kapısı iki kere tıklatıldığında derin düşüncelerine veda ederek gözlerini sildi ve saçlarını düzeltti, kimsenin onu güçsüz görmesini istemiyordu.

“Girin lütfen,” dedi tatlı bir ses tonuyla. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve içeriye Kerem girdi, Toprak bundan memnun olmasa da yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

“Nasılsın diye bakmaya geldim,” dedi Kerem yavaşça yatağa otururken.

“İyiyim, neden bakılmaya ihtiyacım olduğunu düşündün ki?” dedi Toprak hazırcevaplıkla. Her zaman her şeye verecek bir cevabı vardı. Bu, yıllardır değişmeyen tek özelliği idi.

“Bugün seni havaalanından aldığımdan beri durgunsun, normalde hep tepkisiz ve duygusuz gözüküyorsun ama bugün başka, iyi değilsin,” dediğinde Toprak şaşkınlığını gizleyemedi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve derin bir nefes aldı.

“Bilmiyorum, yorulduğum için olabilir.”

“Bana yalan söylemene gerek yok Toprak, anneni özlediğini biliyorum. İzmir’e gittiğin zaman annenin olmadığını görmenin canını acıttığını biliyorum çünkü senin yerinde olsam ben de böyle hissederdim,” dedi Kerem anlayışlı bir tavırla, o kadar masum bakıyordu ki Toprak bir an onun masum bakışlarına inanmak istedi. *Kimin kızı olduğunu bilse yine aynı tepkiyi verir miydi acaba,* diye düşünmeden edemedi.

“Ben iyiyim, Kerem. Evet, durgunum, tepkisizim ve sinir bozucu bakıyorum. Bunların hepsinin farkındayım ama inan ki nasıl yaşadığıma hâlâ şaşıyorum, hayatta

yaşamak için tek sebebim olan kişi şu an toprağın altında, üstelik henüz katili bile yakalanmadı... Evet, bugün gittiğim için çok üzüldüm, annemin mezarını ziyaret etmeye bile cesaret edemedim. O yüzü bulamadım kendimde, anneme onun tabutunu öperken intikamını alacağıma dair bir söz verdim ve hâlâ aynı yerdeyim,” dedi Toprak.

Kerem, tepkisiz bir şekilde Toprak’a bakmakla yetindi. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, onu bu hayatta en iyi anlayacak kişi biliyordu çünkü kendisi de aynı durumdaydı. Henüz bir adım bile ilerleyememişlerdi, tam aksine her şey daha da karmaşık bir hâl almaya başlamıştı ve kafasında daha büyük bir soru işareti vardı.

“İstersen yollarımızı ayırabiliriz, Toprak. Seni daha fazla yanımda tutmak istemem çünkü burada hiçbir şey öğrenemedik. Haklısın, annenin katilinin peşine düşmek senin en büyük hakkın.”

“Hayır, Kerem! Biz birlikte bir yola çıktık ve bu yolu da birlikte bitireceğiz.” Nasıl gidebilirdi ki? Annesinin katili yanı başındaydı.

“Gerçekten mi?” dedi Kerem şaşkınlıkla, aynı zamanda gülümsüyordu. Bunu duymayı beklemediği aşikârdı aksini söylese de Toprak olmadan başaramayacağını biliyordu ve garip bir şekilde henüz bir aydır tanıdığı bu kıza daha önce hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu.

“Evet, gerçekten. Hem ben burayı çok sevdim, bir oyunun içerisindeyiz ama sahte de olsa bu hayatı, buradaki insanları çok sevdim,” dediğinde Kerem şaşırdı.

“Nasıl sevdin, anlamadım ama... Klasik kız duygusallığı herhâlde!” dediğinde Toprak güldü.

“Canım, yalnız dikkat et de klasik kızımız seni repetaklak etmesin,” dediğinde her ikisi de bir ağızdan güldü.

Kerem Toprak’ın gülerken ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedi, güldüğü zaman yanağında çıkan gamzesi onu o kadar çekici kılıyordu ki bu gülümseme karşısında her erkeğin son derece etkileneceğinin farkındaydı. Gözleri bir kalemle çizilmiş gibi kusursuz bir yeşile sahip, kirpikleri ise takmaymış gibi uzundu. Hayatında daha önce görmediği güzelliğe sahip bu kadının gülen yüzünün ardında sakladığı karanlık tarafı düşündü. Onu tanıdığı ilk günden beri tam anlamıyla mutlu olduğunu görmemişti, ne zaman gülse sanki bu yasakmış gibi hemen suratını değiştiriyor ve somurtmaya devam ediyordu. Kerem ise karşısındaki bu minik, gizemli kadının kim olduğunu daha çok merak etmekten kendini alıkoyamıyordu.

“Gülünce çok güzel oluyorsun,” dediğinde, Toprak tahmin ettiği gibi gülmeyi bıraktı ve suçluluk duygusuyla yutkundu. Kerem devam etti:

“Gülmek sana yasak değil, Toprak. Gülmekten korkma sakın.”

“Ben...” dedi Toprak ve kısa bir duraksamanın ardından devam etti: “Annemin intikamını aldığım gün gerçekten güleceğim, söz,” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Zevkle izliyor olacağım,” dediğinde Toprak sadece gülmekle yetindi, Kerem’in son nefesini verişini izlerken gerçekten zaferle gülecekti...

“İnşallah izlersin.”

“Seninle buraya geldiğimizden beri birlikte vakit geçirmek için çok zamanımız olmadı, bir sonraki hafta sonu adaya mı gitsek?”

“Hangi adaya?” diye sordu Toprak heyecanla.

“Büyükada. Daha önce defalarca gittim ve gerçekten çok seveceğine eminim, üstelik bu zamanlarda orası çok güzel oluyor. Gezeriz, piknik yaparız.”

“Gerçekten mi? Çok isterim! Ama nasıl izin alacağız Behram’dan?” dedi Toprak merakla.

“Behram’dan hafta sonu izin almak zorunda değiliz, küçük hanım ama âdet yerini bulsun yine de bir sorarız.”

“Doğru söylüyorsun, tamam o zaman. Harika olacak!” Kısacık da olsa Kerem’e sarıldı, bu Toprak için bir oyundan ibaret olsa da Kerem için gerçeğin ta kendisiydi.

“Ben gideyim artık, iyi geceler,” dedi Kerem.

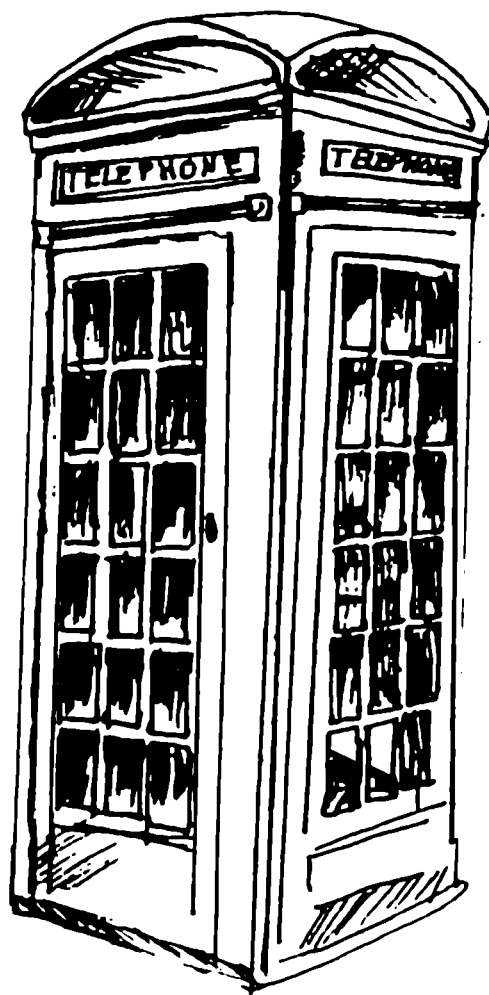
“İyi geceler,” dedi Toprak da sıcak bir gülümsemeyle Kerem’e bakarken.

Kerem kapıyı kapatıp odadan çıktığında gözlerini devirdi, ona iyi davranmak zorunda kalmasına katlanamıyordu. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu fakat yüzüne her baktığında annesini neden öldürdüğünü sormak, merakını gidermek istiyordu. Henüz annesinin katili ile ilgili hiçbir şey öğrenememişti, bir sır perdesinden ibaretti. Ondan uzak durmak istese de bunu yaptığı sürece amacına ulaşamayacağını biliyordu, bu yüzden ona yakın olmak zorundaydı, her ne kadar bunu yapmak istemese de... Gerekirse onu kendine âşık edecekti ve kendinden her geçen gün biraz daha nefret etmesini sağlayan oyunun bir parçası hâline gelecekti. Annesini öldüren elleri tutacak, annesinin katilini nefesinde hissedecekti, belki bunları yaparken her gün ölecekti ama yine de yapacaktı, yapmak zorundaydı...

Toprak için oldukça uzun bir gün olmuştu ve ertesi güne huzurla uyanması için güzel bir uyku çekmek zorunda olduğunu biliyordu. Ancak intikam arzusu artık uykularını bile esir almıştı, her gece aynı şeyi düşünmekten uyuyamıyordu, uyuduğu zamanlarda ise kâbuslar görüyordu. Her şeye rağmen ışığı kapatıp yatağına yattı ve kendini kâbuslu bir gecenin daha kollarına bıraktı.

KATİL KALPLER

Şehri

LONDRA

Toprak, gözlerini açtığı anda keyifle gülümsedi. Uzun bir süre sonra ilk defa bu kadar huzur dolu bir uyku uyumuştı. Yatakta olduğu yerde doğrularak, ellerini havaya kaldırarak esnedi. Kafasını cama doğru çevirdiğinde, âdeta midesinde kelekler uçuşuyormuş gibi hissediyordu. Hava çok güzeldi ve artık İstanbul'u sevmeye başlamıştı. İstanbul, değişik bir şehirdi, yaşayanların neredeyse hepsi nefret ediyor ama yine de vazgeçemiyorlardı. İzmir'in yerini elbette hiçbir şey tutamazdı ancak bu şehri de sevmeye başladığı kesindi. Yataktan kalkarak hızlıca giyindi ve hafif bir makyaj yaptı. Ekoseli pileli mini bir etek üzerine giydi kısa cekete baktığında gülümsedi, kombinini çok sevmişti saçlarını da hafif dalgalı bırakarak yarım at kuyruğu yaparak topladı ve birkaç tutam saçını önden çıkarttı. Çantasını da alarak odadan çıktı ve salona yöneldiğinde tüm ev halkının kış bahçesinde kahve içtiğini gördüğünde kahvaltıyı kaçırdığını anlamıştı, hızlıca onların da yanına giderek gülümsedi.

“Herkes günaydın.”

“Günaydın Toprak,” dedi Behram kahvesinden bir yudum alarak.

“Toprak Hanım, kahveniz nasıl olsun,” dedi evin kahyası, Toprak tüm samimiyetiyle gülümseyerek koltuğa nazikçe oturdu.

“Sade olsun, teşekkür ederim Nazan abla.”

“Bende Kerem'e sizin için planladığım iş seyahatini anlatıyordum,” dedi Behram, Toprak şaşkın bakışlarının

arasından merakla gülümsedi. İş gezisi de nereden çıkmıştı?

“Anlamadım efendim, biz ve iş gezisi...” diye gülerек eklediğinde Behram oturduğu yerden hafif bir kahkaha attı.

“Cümleye ortadan girdiğim için kafanın karışması normal...” dedi kahvesinden bir yudum alırken. “Şöyle: normalde bu tür seyahatlere Defne gidiyor ancak onu da Uzakdoğu’ya göndereceğim bu sebeple yapılacak yeni koleksiyon için yıllardır Londra’da çalıştığımız bir şirket var ve taşların pazarlığına oturmamız gerekiyor. Bu hafta bütün ekip tedarik araştırmasında olacak. Defne ve Burak Yeni Zelanda’ya, Ahmet ve Duygu Çin’e, siz de Londra’ya gideceksiniz. Senin yanına ekipten verebileceğim biri olmadığı için yanında ağabeyini göndereceğim. Tek başına gitmeni istemiyorum en azından Kerem sana göz kulak olur.”

“Behram Bey, çok iyi düşünmüşsünüz ancak ben böyle işlerden anlamam ki en azından deneyimli biriyle gitsek olmaz mı?” dediğinde Behram kafasını salladı.

“Deneyimsiz dediğin sen, bu projenin nereden baksan sahibi sayılır. Hem ben senden müthiş bir performans beklemiyorum ki... Eğer bir işe başlayacaksan içinde kendin bir sorumluluk üstlenmezsen ve bir okyanusun içinde yalnız başına kurtulmayı beceremezsen bu işte değil hiçbir işte başarılı olamazsın. Senin için bir gelişim, dönüşüm süreci gibi düşün. Kendi cam tava-

nını kırmaktan asla korkma Toprak,” dediğinde Toprak gülümsedi.

“Umarım yüzünüzü kara çıkarmam efendim.”

“Sana güveniyorum, hem ağabeyinle Londra’yı gezmiş olursunuz.”

“Teşekkür ederim. Ne zaman gideceğiz peki?”

“Hemen yarın gece gideceksiniz,” dediğinde Toprak afalladı.

“İkimizin de vizesi yok nasıl olacak?”

“İngiltere Konsolosu yakından tanıdığım biri. Bugün Kerem ile randevunuz var, size hemen vize ayarlayacak,” dediğinde Toprak şaşırda da belli etmedi. Bu çok büyük bir hareketti ve gerçekten bu kadar üstünlük beklemiyordu.

“Tamam efendim,” dedi Kerem’e bakarak. Kerem ona bakarak gülümsedi ve hiçbir şey olmamış gibi kafasını çevirdi.

“Herkes kahvesini bitirdiyse artık şirkete geçebiliriz, ben Burak ile gideceğim siz Kerem ile direkt randevunuza gidebilirsiniz,” dediğinde Toprak başını salladı.

“İşimiz biter bitmez şirkete geliriz Behram Bey,” dedi Kerem. Behram babacan bir tavırla Kerem’in omzuna hafifçe vurarak kafasını salladığında Toprak öylece bakıyordu. İkisinin samimiyeti son zamanlarda gözünden kaçmıyordu, evet Kerem yakın korumasıydı ancak ara-

larındaki ilişki çalışan patron ilişkisinin dışına çıktığı belliydi.

Behram ve Burak önden çıkıp gittiler, Toprak kahvesinden kalan son yudumu da alarak oturduğu yerden kalktı ve çantasını alarak Kerem'i takip etti.

“Küs müyüz?” diye sormaktan kendini alıkoyamamıştı.

“Hayır, ne münasebet,” dedi Kerem. Bu sefer pas vermeyen tarak Kerem'di ve bu hâli Toprak'ın hiç olmadığı kadar canını sıkıyordu.

“Bilmem, şu saat oldu henüz konuşmadık o yüzden,” dediğinde Kerem gözlerini devirerek Toprak'a baktı.

“Artık bana davrandığın gibi davranmaya karar verdim,” dediğinde Toprak şaşırıldı.

“Nasıl yani?”

“Yani artık senin gibi toksik biri olacağım,” dediğinde Toprak olduğu yerde durdu ve kaşlarını çatı.

“Sen şu an beni ne ile itham ettiğinin farkında mısın?” durumu hazmedememişti.

“Farkındayım Toprak, hem ben sana hiçbir şey yapmadım neden bu kadar büyütüyorsun?” dediğinde Toprak derin bir iç çekti.

“Bana toksik dedin, benim annem öldü farkında mısın?” dediğinde Kerem kahkaha attı.

“Farkındayım...” Birkaç saniye sonra devam etti:

“Benimde annem öldü ama sürekli bu durumu kullanmıyorum. Elbette yaşadığın, yaşadığımız şey çok üzücü ancak hayat devam ediyor ve biz hedeflerimizin peşindeyiz. Her gün sızlanarak bu zaferi elde edemeyiz.”

“Senin hedeflerinin peşindeyiz.” diye bastırdı Toprak.

“Buraya kendi isteğinle geldin, eğer memnun değilsen gidebilirsin,” dediğinde Toprak’ın aklı âdeta başından gitmişti. Kerem, neredeyse ilk defa ona karşı bir cephede duruyordu. Bu hareketlerine anlam veremese de neden olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Saçmalama Kerem! Seni bırakmayacağımı biliyorsun,” dedi arabaya binerken.

“Bilmiyorum Toprak, bir öylesin bir böyle. Artık bu hâllerin canımı sıkıyor. Beni seviyor musun yoksa benden nefret mi ediyorsun anlamıyorum.”

“Kerem...” dedi Toprak. “Elbette seni seviyorum, bu da nereden çıktı?” dediğinde Kerem kafasını salladı.

“O zaman neden her fırsatta bana bir hiçmişim gibi davranıyorsun. Anlıyorum, burada tam bir gözde hâline geldin ama ne için geldiğimizi unutma.”

“Sen benim Behram ve Burak ile olan yakınlığımı mı kıskandın? Hem sende Behram ile yakınsın.”

“Behram ile yakın olmana bir şey demiyorum. Adam zaten babacan biri ve bize sahip çıkıyor ama Burak... Gereksiz samimiyet kurmanızı istemiyorum,” dediğinde Toprak hafifçe güldü.

“Burak, gerçekten iyi birisi ama ona asla o gözle bakmıyorum. Evet aramız gayet iyi ama bunun bir sebebi var o da bu aile ile ilgili bütün geçmişi ondan öğreniyorum.”

“Sen yine de dikkat et,” dediğinde Toprak sağ eli vi-
teste olan Kerem’in elini tuttu.

“Ederim ama bana böyle davranma. Ben bir kadını-
m dengesiz hâllerim seni şaşırtmasın biliyorsun her ay belli
döngüler yaşıyoruz,” dediğinde Kerem gülümsedi.

“Sen o döngüyü her gün yaşıyor gibisin ama bugün
melek gibisin maşallah,” dediğinde Toprak’ın yüzü
düşse de belli etmemeye çalıştı. Annesinin adını ondan
duymak canını sıksa da belli etmemesi gerekirdi, her ne
kadar Kerem’den nefret etse de bu oyunun devam etmesi
için yalancılığa devam etmesi gerekiyordu, bir amacı
vardı ve sona geldiklerinin o da farkınaydı. Bu kadar yol
almışken, bu katilin avuçlarının arasında kayıp gitme-
sine izin veremezdi.

“Londra’ya gideceğin için heyecanlı mısın?” dedi-
ğinde Toprak başını salladı.

“Hayatımda ilk defa yurtdışına çıkıyorum, heyecanlı
olmadığımı söylesem yalan olur.”

“Bende daha önce hiç gitmemiştim,” dedi Kerem.

“Bu işin altından da nasıl kalkacağımı pek bilmi-
yorum açıkçası. Ancak elimden geleni yapacağım.”

“Senin gibi hırslı bir kadın her istediğini alır, benim yapacağından şüphem yok,” dediğinde Toprak gülümsedi.

“Bizi beraber göndermesine şaşırdım ama...”

“Bende şaşırdım ama anın tadını çıkaracağım.”

Düzenleme
Ny.ozlem

ERTESİ GÜN

Toprak ve Kerem bavullarıyla beraber havaalanına gelmişlerdi, İngiltere için yasal süreç çok fazla olduğundan sürekli bir güvenlikten geçmek durumunda kalsalar da yolculuk için ikisi de heyecanlıydı. Bavulları teslim ettikten sonra artık pasaport kontrolleri tamamlanmış, uçağın kalkacağı kapıda bekliyorlardı.

“Birkaç metre ötede teras varmış, ben sigara içeceğim sende gelmek ister misin?” dedi Kerem.

“Bende geleyim hem hava almış olurum ama önce kendime kahve alacağım sen de ister misin?”

“İsterim.”

“Her zamanki gibi az sütlü filtre kahve mi?” dedi Toprak.

“Evet Toprak Hanımcığım, bakıyorum unutmamışsınız,” dediğinde Toprak güldü.

“Unutmam, ben hiçbir şeyi unutmam.”

Toprak birkaç dakika sonra kahveleri alıp, Kerem’in yanına geçtiğinde havanın ne kadar soğuk olduğunu düşündü, muhtemelen Londra buradan daha soğuktu ve üşümekten nefret ederdi. Elinde tuttuğu krem rengi kürkü giyerek hasta olmamak için dualar ediyordu.

“Londra’da *Harry Potter* stüdyosuna da gider miyiz?” diye sordu merakla.

“Çok güzel fikir, işimiz erken biterse mutlaka gidelim bence.”

“Çocukken en sevdiğim filmdi, evimizde DVD’si vardı ve anneme sürekli mısır patlattırıp sürekli aynı seriyi zorla izletirdim,” dediğinde Kerem gülümsedi.

“Ben *Yüzüklerin Efendisi*’ni daha çok seviyorum.”

“İkisinin dünyaları bambaşka ama *Harry Potter* benim çocukluğumun bir simgesi, bütün seriyi ezbere biliyorum.”

“Bazen merak ediyorum, böyle sıra dışı bir dünya kuran yazarın zihninde neler dönüyor Gerçekten hayranlık uyandırıcı bir hayal gücü gerek.”

“Bildiğim kadarıyla J.K Rowling bu seriyi yazmadan önce rüyasında görmüş ve yazmaya öyle karar vermiş.”

“Çok garip, yine de saygı duyduğum bir yetenek.”

“Benimde... Zihninde bir şeyler inşa etmek ve bunu insanların okumasını sağlamak kesinlikle çok saygı duyulması bir şey,” dediğinde her ne kadar sohbetten keyif alsalar da anons bu keyifli sohbetin yarıda kalmasına neden olmuştu.

“Londra yolcuları için son çağrı, lütfen 10 Numaralı kapıya gidiniz.”

“Hadi gidelim.”

DÖRT SAAT SONRA İNGİLTERE-LONDRA

Yaklaşık dört saatlik uçak yolculuğunun ardından Londra'ya indiklerinde saat neredeyse sabah sekiz civarındaydı. Toprak, tam güzel bir uykunun eşiklerindeyken güzelim uykusu bölünmüştü. Gece yarısı havaalanında olmaları sebebiyle uykusunu tam olarak alamamış ve oldukça yorgundu. Bugün onlar için oldukça önemli bir gündü, ilk defa bir iş seyahatine gelmiş ve önemli bir nedenden buradaydı. Bugün onun için kusursuz olmalıydı, uçak piste tamamen yanaştığında kabin bagajını alarak sıraya girdi, neyse ki her ikisi de yanlarına sadece kabin boy valiz almışları ve dakikalarca bavullarının gelmesini bekleyerek vakit kaybetmeyeceklerdi.

“Hemen otele gidip, üzerimizi değiştirelim birkaç saate Slaying’de olmamız gerekiyor.”

“Kahvaltı yapalım önce istesen.”

“Bence yolda bir şeyler atıştırırız, çok vaktimiz kalmayacak gibi buradan otel yaklaşık kırk beş dakika gözüküyor,” dediğinde Kerem başını salladı.

“Patron sensin, nasıl istersen,” dediğinde Toprak içten içe gülümsemiş olsa da bunu belli etmedi.

Havaalanının dışına çıktıklarında, adlarının yazılı olduğu pankarta doğru giderek adamla selamlaştılar ve onlar için hazırlanmış arabalarına bindiler. Toprak yol boyu, mutluluk dolu gözlerle şehrin sokaklarını inceliyordu. İlk başta direksiyonun sağda olmasını garipsemiş olsa da şehrin manzarası o kadar büyüleyici ve güzeldi ki kendini gülümsemekten alıkoyamıyordu. Böyle bir deneyim yaşayabileceği hiç aklına gelmemişti, her zaman yurtdışını çok merak etmişti ancak gidebilmek için herhangi bir imkân doğmamıştı. Bu ülkede olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu, caddelerin üzerindeki evler âdeta sarayları anımsatıyordu ve her birinin tarihi yapısı büyüleyecek düzeydeydi.

Ağırlıklı olarak turuncu tuğla yapılardan oluşan evler kendine hayranlıkla baktırıyordu, sokaktaki kırmızı telefon kulübelerine gördüğünde heyecanla iç geçirdi, bu kulübeleri görmeyi o kadar çok istiyordu ki!

“Çok güzel değil mi?” dedi Kerem ancak onun ilgilendiği manzara Londra sokakları değil, bebekler gibi sevinen Toprak’ın manzarasıydı.

Toprak ona bakmadan evet anlamında başını sallasa da Kerem, neredeyse ilk defa bu kadar mutlu gördüğü Toprak’ın çocuksu hâllerıyla ilgileniyordu. Eğer gerçekten çok zor şeyler yaşamış olmasa ne kadar neşeli bir kız olacağını düşündü. Her seferinde kendini bastırmak zorunda kalıyor ve olmadığı bir insan gibi davranmaya çalışıyordu. Genç bir kadından çok, hayattan ümidini kesmiş, yaşamak istemeyen ve herkesten nefret eden bir

nine gibi davransa da Kerem'in bütün kalbini çoktan esir almıştı.

Her ne olursa olsun, Kerem onu bütünüyle kabul etmiş ve ona o şekilde âşık olmuştu. Hem de öyle bir âşık olmuştu ki kendisi de bu duruma oldukça şaşkındı, belki mükemmel bir ilişkileri yoktu ancak Toprak'ın her gözlerine baktığında arkasında yatan o masum kızı görebiliyordu, her ne kadar acımasız dursa da hayvanlara baktığında ki şefkati görebiliyordu. Toprak olduğu biri gibi değil, olmak zorunda olduğu kişi gibi davranıyordu ve Kerem onu her hâliyle kabul edip, onun her hâline delicesine vurulmuştu.

Yaklaşık kırk beş dakikalık yolculuğun ardından otele geldiklerinde hızlıca odalarına yerleştiler, odaları yan yana olması bir avantaj olsa da Toprak'ın odasının manzarası daha güzel olduğu aşıkardı. Toprak bavulu hızlıca açarak siyah mini kalem etek giyerek, üzerine kısa bir bluz geçirdi ve üstünü eteği ile aynı boyda biten siyah bir blazer ceket ile tamamlamıştı, sivri uçlu, topuklu bilekte biten botları ile çok uyumlu gözüküyordu. Üzerine siyah, yün karışımlı bir kaban giyerek saçlarını dalgalı yaparak makyajını tazeledi, hafif şeftali tonlarında bir makyaj yapmıştı. Oldukça çekici gözüküğünün farkındaydı ve bu kombini altın sarısı renkle büyük küpe siyle tamamlamıştı. Gözlüğünü de takarak artık hazırды ve kapıdan çıktığında Kerem'i görünce gülümsedi, sözleşmişler gibi ikisi de siyah giyinmişti. Kerem, siyah boğazlı kazağının üzerine ceket giymişti ve onun üze-

rinde giydiği siyah kaşesi ve gözlükleriyle oldukça çekici gözüküyordu.

“Çok şık olmuşsun,” dedi Kerem, Toprak’ı baştan aşağı süzerken.

“Sende çok şık olmuşsun,” dedi Toprak gülümseyerek.

“Hadi gidelim, bize araç ayarlamışlar aşağıda bizi bekliyor.”

“Tamam.”

Yaklaşık on beş dakikalık bir yolculuğun ardından Londra’nın Mayfair bölgesine gelmişlerdi, burası Londra’nın en işlek caddelerinin olduğu bir bölgeydi ve kesinlikle kusursuz gözüküyordu.

Slaying Holding’e geldiklerinde Toprak derin bir nefes aldı ve toplantının olacağı odaya doğru yürümeye başladı. Kendi projesi hayata geçeceği ve bunun taş seçiminde önemli bir rol oynayacağı için çok heyecanlıydı, kırk yıl düşünse aklına bu kadar büyük bir işin içine gireceği gelmezdi. Yukarı çıktıklarında odanın karşısında bekleyen kadın gülümsedi.

“Hoş geldiniz Toprak Hanım, Agâh Bey sizleri bekliyor.”

Toprak, kadının ismini bilmesine şaşırsa da gülümseyerek odaya girdi, oda âdeta altın işçilikleriyle doluydu, fazlasıyla lüks ama bir o kadar da demode gözüküyordu. Gülümseyerek masasında oturan, altmışlı yaşlardaki hafif kır saçlı adamın yanına yöneldi.

“Merhaba, hoş geldiniz ben Agâh Tunatepe.”

“Merhaba, ben de Toprak.”

“Merhaba, Kerem.”

Kerem ve Toprak oturduklarında adamın önünde duran taşlar dikkatini çekti, her biri oldukça çekici ve güzel gözüküyorlardı. Bu güzelliğin karşısında büyülenmiş gibi hissetse de bugün çok iyi bir pazarlık yapıp güzel bir iş çıkarmalıydı.

“Behram benim çok eski arkadaşımdır. Kendisini Mardin’den tanırım, birlikte büyüdüğümüz ve hayat bizi buralara getirdi. Beni arayıp, çok güvendiği iki çalışanının geleceğini söylediğinde onur duydum karşımda sizin gibi pırıl pırıl iki genci görmek ne mutlu bana,” dediğinde Toprak ve Kerem gülümsediler.

“Teşekkür ederiz efendim.”

“Duyduğuma göre proje sahibi sizmişsiniz Toprak Hanım, öncelikle çalışmanızı ve fikirlerinizi çok beğendim. Biz yaklaşık otuz yıldır Asrınli Holding’e değerli taşlarımızı satıyoruz. Taşlarımızın her biri çok özeldir, dünyanın dört bir yanından özel olarak getiriyorum ve bu piyasada şirketimiz Avrupa lideri.”

“Ne kadar güzel, bende hikâyenin kurgusuna yakışacak taşları görüyorum masanızda, onlara dokunmak için sabırsızlanıyorum. Her biri çok özel ve çok güzel gözüküyor.”

“Bu pembe pırlanta koleksiyonun ana parçasına çok yakışır, kalp kesim de yaparız istediğiniz gibi, içindeki damarları görüyor musun? Tam senin kurguna uyuyor.”

“Çok güzel ancak üzerinde yazan etiket fiyatına göre biraz daha inmesi lazım, millîleştirdiğimizde taşların fiyatları pound karşısında eziliyor,” dedi Toprak kendinden emin bir tavırla.

“Bunlar üst segment taşlar, dolayısıyla müşteriniz de buna göre olacaktır Toprak Hanım. Ne yazık ki herhangi bir iskonto uygulayamam.”

Toprak, uzun soluklu bir pazarlığın ortasında bulmuştu kendini. Kendisi bile bu kadar cevher ile dolu olduğunu tahmin etmemişti, her türlü iş bilgisini ve samimiyetini kullanarak bir şekilde Agâh’ı istediği fiyatları almaya ikna etmiş, üstüne bir de gelecek koleksiyon için sözünü vermişti. Bundan henüz kimsenin haberi olmasa da bir sorun olmayacağını düşünerek, taşları opsiyon olarak kabul etmiş ve uçak kargoya verilmesi için gerekli aksiyonları almıştı. Yaklaşık otuz çeşit taş seçmiş ve her birinde tek tek fiyat pazarlığı yapmıştı.

BİRKAÇ SAAT SONRA

LONDRA, OXFORD STREET

“Bugün Agâh Bey’i nasıl o fiyatları almaya ikna ettin hâlâ aşkırım, Behram sana güvenmekle doğru yapıyor,” dedi Kerem gururla Toprak’a bakarken.

“Dolar bazlı kârlılığı düşündüğümde alabileceğim en iyi fiyatlar onlardı, normalde ben tedarik işinden pek anlamam ama annemde çok iyi pazarlık yapardı sanırım ondan geçen bir özellik, hem bilirsin ki pazarlık sünnettir.”

“Gerçekten alem kızsın Toprak,” dedi Kerem.

“Öyleyimdir,” dedi Toprak etrafa bakınırken. Londra’nın en ünlü caddelerinden biri olan Oxford Street’e gelmişler, otellerinin yakınlarında oldukça nezih İtalyan restoranında yemek yiyorlardı. Toprak her zamanki gibi pesto soslu makarna ve yanına beyaz şarap tercih etmişti ancak bu makarna şu ana kadar yediklerinin en iyisi sayılabilirdi.

“Burayı çok sevdim,” dedi Toprak, gülümseyerek kiliseyi andıran mekânı incelerken.

“Otantik ama büyüleyici bir hâli var. Gelmeden önce internette okudum, burası eskiden kiliseymiş.”

“Gerçekten mi? Bende tavandaki motiflerin havasını benzetmiştim ama emin olamadım.”

“Bir süre sonra halka açmaya karar vermişler, çok da güzel olmuş.”

“Bence de,” dedi Toprak. “Kalkalım mı? Yorucu bir gündü.”

“Olur, kalkalım.”

Hesabı ödedikten sonra mekândan ayrılarak otellerine doğru yürüyüşe çıkmışlardı, Londra kesinlikle çok

güzel bir yerdi ancak her yer evsiz insanlarla doluydu ve gecenin bu saatinde ürkütücü olabiliyordu. Hava oldukça soğumuş, üzerindeki kaban bile ısınmasına engel olacak cinstendi, neyse ki otellerine yaklaşık üç dakikalık bir mesafe vardı ve çok fazla yürümeyeceği için mutluydu.

Evsiz bir adamın yanından geçerken ürkmüştü ancak belli etmemeye çalışarak Kerem'in koluna hafifçe dokundu. Kerem elini tutarak onu rahatlatmaya çalıştığında Toprak'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Her ne kadar Kerem ona dokunduğunda kendinden nefret etse de belki de aylar sonra ilk defa her şeyden uzak, hiçbir şeyi düşünmeden geçirdiği bir gün yaşamıştı. Burada bu adamla olmak kaderin bir cilvesi olsa da yine de kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Tepki vermeden yürümeye devam etti, bir süre sonra otellerine geldiğinde Kerem'in elini bırakmak istese de buna müsaade etmeyerek asansöre kadar el ele yürümüşlerdi.

Toprak gerildiğini hissetse de belli etmemek için yutkundu. Karşısında güçsüz gözükmek istemiyordu. Evet, ona dokunduğu her gün kendinden nefret etmeye devam edecekti ancak bir noktada ona yakın olmak zorunda olduğunu da biliyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı, Kerem'in gözlerine baktı ve ardından hemen gözlerini kaçırdı, nihayet odalarının olduğu kata geldiklerinde Toprak, Kerem'in elini bırakarak yürüdü.

"İyi geceler," dedi Toprak odasının kapısında beklerken.

“İyi geceler, hemen uyuyacak mısın?” dedi Kerem.

“Gerçekten çok yorulduğum, yarın akşam uçağımız var ve işimiz yok bolca gezip vakit geçiririz,” dedi zoraki bir şekilde gülümseye çalışarak.

Kerem, Toprak’a bir adım atarak boynundan hafifçe öptü, Toprak’ın ruhu ürperse de derin bir nefes almakla yetindi. Annesinin katili bu kadar yakınında olması onu rahatsız etse de belli etmemeye çalıştı.

Hiçbir şey söylemeden odasının kilidini açacaktı ki, Kerem, kolundan çekerek dudaklarını birbirine bastırdı. Öpüşmeye başladıklarında, Toprak gözlerinden akan yaşlara engel olmaksızın devam ediyordu, dudaklarındaki ıslaklık kalbini kurutuyormuş gibi hissediyordu.

Kerem’i hafifçe iterek gözlerine baktı.

“Yapamam.”

“Yapmaman için hiçbir engel yok.”

“Özür dilerim,” dedi Toprak, hızlıca odasının kartını okuttu ve odasına girerek yere çöktü, vurulmuştu hem kalbinden hem ruhundan. Ne yazık ki her ikisi de asla iyileşemeyecek, kangren olan bir yaraya dönüşmüştü.

Onu her ne kadar öpmek, aralarındaki o mesafeyi kapamak istese de bunu yapamayacağını biliyordu. Bunun olması onun için yasaklıydı ve bu yasağı çiğneyemezdi. Kendisine verdiği bir söz vardı ve o sözü yerine getirmek için elinden geleni asla ardına koymayacaktı.

Kerem ve Toprak Londra'dan döneli yaklaşık yirmi dört saat olmuştu ve o günden beri Kerem ile neredeyse iki üç kelime etmemişlerdi, Kerem Toprak'ı gördüğü her anda âdeta köşe bucak kaçıyor, konuşmaktan kendini alıkoyuyordu. Döndüklerinden beri kimseye görmemiş olması canını sıkıyordu, nihayet yeni şeyler öğrenebileceği bir pazartesi sabahına uyanmıştı Toprak. Normalde insanlar bugüne dair sendromlarının olduğundan bahsederdi ancak Toprak bunun tamamen bir fiyaskodan ibaret olduğunu düşünüyordu, eğer alacak bir intikamınız varsa evde oturup hiçbir şey yapmamak sendromun ta kendisi olabilirdi. Hafta sonu Behram, Burak ve Kerem evde olmadığı için fazlasıyla sıkılmıştı ve işe gitmeyi âdeta ipe çekiyordu.

Üzerine oldukça iddialı gösteren, göğüs dekolteli ve uzunluğu konusunda oldukça cesur, minik çiçeklere sahip elbisesini giydi. Bu elbise onu hem iddialı hem de zarif gösteriyordu, vücudunu saran elbisenin altına yine bacaklarını saran uzun bir çizme giyerek odasından çıktı ve salona yöneldi. Behram berjerde oturmuş, kahvesini yudumluyordu; Kerem ve Burak ise bir tek kuş sütünün eksik olduğu kahvaltı masasında omletlerini yiyordu. Her ikisi de Toprak'ın aşağı indiğini görünce nutku tutmuşçasına baktı. Burak'ın gözleri kamaşmıştı; Kerem ise bir yandan karşısındaki minik kadının güzelliği karşısında büyülenmiş, diğer yandan Burak'ın hayranlık dolu bakışlarını kıskanmıştı.

“Toprak,” dedi imalı bir tavırla, amacı dikkat dağıtmaktı.

“Günaydın ağabey, sizlere de günaydın efendim,” dedi Toprak sevimli ancak imalı bir tavırla. Kerem ile kaçamak bakışmalarının ardından masaya oturmadan ayakta birkaç şey atıştırmaya başladı.

“Bizim buralarda ayakta yemek yenmez, küçük hanım. Ya masaya zamanında gelirsiniz ya da yemezsiniz,” dedi Sultan, söyledikleri karşısında Toprak şaşırsa da belli etmedi.

“Ah, çok affedersiniz.”

“Rahat bırak kızı Sultan, istediği gibi yesin,” dedi Behram. Sultan, bu hareketine karşılık şaşırsa da belli etmedi ve sessiz kalmayı tercih etti. Bu kız bir melek gibi gözüксе de Sultan onun bir yılan olduğundan emindi, bundan şüphesi yoktu. Hatta bu kız bir yilandan bile daha fazlası olan Şahmeran’ın kendisinden başkası değil, diye düşünmeden edemedi.

“Çıkalım mı, çocuklar?”

“Tabii efendim, arabanızı hazırlattım ben,” dedi Kerem.

Behram üzerine kabanını giydiğinde sırayla evden çıktılar. Bugün hava parçalı bulutluydu, yağmur yağacak gibiydi. Toprak böyle kapalı havalarda annesini daha çok özlediğini düşünüyordu ancak bu düşüncesini bir kenara bırakıp bugün yapacağı işlere odaklandı, yeni projeyi geliştirecek ve bir yandan Zeliha ile Zelal’ın sırlarını çözmeye çalışacaktı.

Kısa bir yolculuğun ardından şirketin önüne geldiklerinde kapıyı açarak arabadan indi. Behram kendi arabasıyla, Kerem'in şoförlüğünde yolculuk ederken Toprak ise Burak ile iş gitmişti. Yol boyu neredeyse hiç konuşmamışlardı, bugün Burak havasında değil gibi duruyordu Toprak da onun üzerine gitmemeyi tercih etmişti. Şirketten içeri girdiklerinde doğrudan toplantı odasına yöneldiler. Yeni koleksiyon için şirkette hummalı bir çalışma mevcuttu, herkes bir işin peşinden koşuyor ve ihale için hazırlanıyordu. Toprak'ın bu fikri kısa sürede şirkette duyulmuştu ve şimdiden şirketin dedikodu hedefi hâline gelmişti. Üstelik tüm şirket Toprak ve Kerem'in torpilinden yakınıyordu. Herkes yüzlerine gülse de aslında kimse bu ikiliyi sevmiyordu, Toprak ve Kerem olayların farkındalardı ancak durumu hiçbir şekilde umursamamaya devam ediyorlardı.

Herkes toplantı odasında Behram'ın gelmesini bekliyordu ki içeri Behram Asrınlı girdi, herkes saygıyla ayağa kalktı ve ardından tekrar yerine oturdu. Tasarımcıların bacakları titriyordu çünkü Behram kolay kolay bir şey beğenmeyen ve çok detaycı bir patrondur. Toprak ise tüm rahatlığıyla elindeki dosyadan kâğıtları çıkardı. Defne dikkatlice ancak çaktırmadan Toprak'ın dekoltesini ve makyajını süzdü, gerçekten güzel görüldüğünü düşünmeden edemedi. Karşısındaki bu yeni yetme kızıdan nefret ediyordu.

"Evet, arkadaşlar... Yaklaşık üç hafta sonra ihale olacak, kimler neler yaptı bakalım?"

“Behram Bey, biz tasarımlarımızı yaptık, size de e-posta yoluyla iletmiştik zaten.”

“Evet, gördüm. Gerçekten zarif parçalar olmuş, ellerinize sağlık,” dediğinde tasarımcılar birbirlerine bakarak derin bir nefes aldılar.

“Ürün ekibi olarak biz de koleksiyonun hikâyesini oluşturduk, sağ olsun Toprak Hanım da bize çiçeğin hikâyesi konusunda destek oldu. Şöyle ki ağlayan kalpler, birbirine çok âşık ancak asla kavuşamayan iki âşığı temsil ediyor. Biz buna ayrılmış âşıklar diyebiliriz, unutamadığınız aşkınız diyebiliriz ya da beraber olup bir türlü kavuşamadığınız aşkınız da diyebiliriz; bu aşk sadece sevgili değil, anne özlemi çeken bir evlat ile annesinin aşkı da olabilir ama *herkesin hayatında unutmadığı bir aşkı mutlaka vardır*, sözünden yola çıkarak koleksiyonumuzun hikâyesini geliştirdik. Üstelik reklam filmi senaryosu da hazırladık, detayları size e-posta ile iletiriz,” dediğinde masadaki herkesin gözü Behram’a kaydı, öyle uygulanmış olmalıydı ki Behram’ın gözleri dolu doluydu, herkesin kendisine baktığını anladığında gülümsedi.

“Çok beğendim arkadaşlar, gerçekten kusur bulamadım.”

“Ben de birkaç ajans ile görüşerek modellerin listesini çıkardım, koleksiyon tamamlandığında çekimi yapacağımız mankenler hazır olsun istedim, tabii PR yapacak şirketler ile de görüştüm hatta şu an birkaç gazete habe-

rinde büyük oynadığımıza dair haberler çıkacak,” dedi Defne son vurgunu yaparak.

“Çok iyi düşünmüşsün, Defne. Hele şu ihaleyi bir atlatalım da çok güzel bir lansman yaparız, modeller ile defile yaparız.”

“Behram Bey, ben de koleksiyon için seçilen ürünlerde hangi taşların kullanılabileceğini araştırdım ve dosyaya ekledim. Londra’da aldığım fiyatlar geçen sene göre dolar bazında aşağıda kalıyor. Aralarında yeni taşlarda var ancak yine de standart kaliteden gitmeye çalıştık. Koleksiyonun en gösterişli ve ana ürününü pembe yakuttan yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Evet, maliyetli ama Defne Hanım’ın reklam kampanyasından ve model seçiminden sonra yakutun özellikle sosyete tarafından daha çok ilgi çekeceğini düşündüm. Ayrıca mutlaka siyah elmas da bulundurmalıyız, eğer acı aşk söz konusu ise ana tamamızın içinde siyah mutlaka olmalı,” dedi Toprak sunumu uzatırken.

“Renkli ve her aşka hitap etmeli diyorsun? Mutluluk ise pembe yakut, acı için siyah elmas, heyecan için mavi safir taşı, özlem için sarı pırlanta... Çok iyi düşünmüşsün, gerçekten hem Agâh Bey’den aldığım haberlere göre de çok sıkı pazarlıkçıymışsın Toprak,” dediğinde Toprak güldü.

“Defne ve Burak’ta çok uygun fiyatlı taşlar getirdi, sarı pırlantalar, safirler, ay taşları, hepsi birkaç güne gelmiş olacak. Vallahi ellerinize sağlık arkadaşlar, o ihale bizim olacak. Ekibime sonuna kadar güveniyorum!”

dediğinde herkes mutlulukla kendini alkışladı, belki de çok uzun bir süredir şirkette geçen en iyi toplantılardan birisiydi.

Bir süre sonra Behram'ın toplantı odasını terk etmesiyle herkes yavaşça odasına dönmeye başladı ve Toprak ise kendisine gösterilen yeni odaya gitti. Sisteme girip Zeliha'nın kim olduğunu bulması gerekiyordu, heyecanla bilgisayarı açtı ve arama butonuna Zeliha Asrınlı yazdı, daha önce gördüğü bilgilerden farklı hiçbir bilgi yoktu. Tasarım direktörü olduğu ve çalıştığı yıllar yazıyordu. Bu sefer arama butonuna Zelal Asrınlı yazdı ancak bu isme ait herhangi bir kayıt çıkmadı, Toprak aniden gelen sinirle bilgisayarın klavyesine vurdu. Başka bir yoldan bu olayın peşine düşmesi gerekiyordu.

Masadan kalktı ve Burak'ın odasına doğru sakın adımlarla yürümeye başladı, tam o esnada karşısına Defne çıkınca istemsizce gözlerini devirerek duraksadı, bu kadından genel olarak hoşlanmıyordu ancak ona katlanmak zorundaydı, aslında Defne ona hiçbir şey yapmamıştı ancak hem Zeliha'nın günlüğünden hem de hareketlerinden etkilenererek ona karşı olumlu bir duygu hissedemiyordu.

“Nereye, küçük hanım?” dedi Defne imalı bir şekilde.

“Burak Bey'in odasına gidiyorum.”

“Neden? Zaten evde hep birlikte değil misiniz?” dedi Defne.

“Evet, aynı evde kalıyoruz ancak işle ilgili,” dediğinde Defne sesli bir şekilde güldü.

“Senin gibi yeni yetme bir kızın, bu şirketin yönetim kurulu üyesine iş ile ilgili ne söylemesi gerekebilir ki?” diye sordu Defne tatlı ama sinir bozucu gülümsemesiyle.

“Bir şeyi çok merak ediyorum, ben size ne yaptım? Buraya alışmaya çalışıyorum ancak hep önüme çıkıyorsunuz.”

“Çıkarım tatlım, geldiğin ilk ayda burada gözde olmaya çalışamazsın. Henüz işi bilmiyorsun, üstelik yaştan çok ufak, bu da yetmezmiş gibi çok dik başlısın! Sahi, Behram seni hem evine alıp hem de neden bu kadar koruyor, bir çıkarı mı var senden yoksa?” dediğinde Toprak oldukça sinirlenmişti, dudaklarını birbirine bastırdı ve derin bir nefes aldı.

“Bir daha asla ama asla benimle böyle konuşmayın yoksa sizi buna çok pişman ederim.”

“Canım, Defne Vural’ın kim olduğunu araştırmanı öneririm, bu şirket benim sayemde buralara geldi, şayet beni kimse mahvedemez, hiç kimse!” dedi ve sinsiz gülümsemesiyle birlikte Toprak’ın yanından ayrıldı. Söylediklerinin karşısında Toprak öylece kaldı ve arkasından bakmakla yetindi.

Toprak o kadar gerilmiş ve sinirlenmişti ki büyük bir hışımla Burak’ın odasına girdi. Burak ne olduğunu anlayamadan öylece kalakaldı.

“Gel tabii Toprak, uygunum tabii, buyur,” dedi Burak imalı ancak keyifli bir tavırla, bu hareketi karşısında Toprak elinde olmadan utandı.

“Kusura bakma, Defne Hanım tüm ayarlarımla oynadı,” dediğinde Burak gülmekten kendini alıkoyamadı, bu kızın hareketleri onu fazlasıyla eğlendiriyordu.

“Gülme, gerçekten çok gerginim, neden benimle uğraştığını anlamıyorum!” dedi sitem dolu bir ses tonuyla.

“Defne ile babam çok yakın arkadaşlar hatta Defne zaman zaman babamı kıskanır, bir de bu şirketin tek gözdesi kendisiydi ancak şimdi sen geldin hem bizimle kalıyorsun hem de gelir gelmez babamın ilgisini çektin. Defne de üzerinden ilgi dağılınca katlanamadı, tabii başarısını da es geçemeyiz...”

“Yani kısacası sen geldin ve düzenini altüst ettin diyorsun?” dedi Toprak.

“Aynen öyle, unutma ki bir kadının en büyük düşmanı yine bir kadındır.”

“Ama ben küçüğüm, yani o bana göre oldukça tecrübeli, beni kendisiyle bir görmesi çok saçma!”

“Unutma ki kadın, kadındır,” dedi Burak gülümseyerek. Toprak gülümseyerek, kendinden emin bir tavırla ekledi:

“Unutma ki bana hiçbir şey olmaz,” dediğinde her ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar.

“Demek magazini takip ediyoruz,” dedi Burak gülerken. Toprak, onu başıyla onayladı.

“Ben aslında buraya merak ettiğim bir şeyi sormak için gelmişim.”

“Yardımcı olabileceğim bir şeyse seve seve,” dedi Burak sevecen bir tavırla.

“Zeliha Asrınlı... Yani annen. Defne Hanım ile aralarında ne vardı?”

“Bu da nereden çıktı?” dedi Burak merakla, Toprak kesinlikle Zeliha’nın günlüğünü okuduğunu belli etmemeliydi ama gerilmişti.

“Yani şöyle, ben geçenlerde listeleri düzenledim ya, sen de annen olduğunu söyleyince Defne Hanım’a sordum, o da beni biraz tersledi. Ben de çok sevmediğini hissettim, o yüzden sordum,” dedi Toprak eveleyip geveleyerek.

“Aksine, onlar çocukluk arkadaşı. Çok yakınlarmış. Defne, annemi o kadar çok seviyor ki anlatamam sana. Sen henüz onu tanımadığın için yanlış anlamışsındır, daha önce de söyledim sana, zamanla anlarsın aslında çok içten bir kadın olduğunu.” Eğer bu kadını biraz olsun tanımasa tüm ön yargıları silinebilirdi ancak Toprak kendisine yaptıklarından dolayı iyi şeyler hissedemiyordu.

“Anladım, tamam o zaman,” dedi Toprak, istediği şeyi yine alamamıştı. Kapıya yöneldi ancak Burak’ın ona sorusuyla olduğu yerde kaldı.

“Sen, annemi neden bu kadar merak ediyorsun?”

“Şey... Özür dilerim,” dedi Toprak mahcup bir tavırla.

“Hayır, hayır, özür dilenecek hiçbir şey yapmadın. Sadece gerçekten merak ettiğim için sordum.”

“Sizin evinizde kalıyoruz, seni ve Behram Bey’i tanımaya çalışıyorum, o yüzden merak ettim aslında,” dedi Toprak mahcup ama muzip bir tavırla. Burak gülümseyerek Toprak’a oturması için sandalyeyi gösterdi.

“Haklısın, senin yerinde olsam ben de evinde kaldığım insanların hayatını merak ederdim.”

“Lütfen kusura bakmayın.”

“Saçmalama, ne kusuru? Biraz sır küpü gibi bir aile olduğumuzu biliyorum ancak emin ol, bu gösterişli hayatımızın arkasında saçmalıklar gizli.”

“Nasıl yani?” dedi Toprak merakla.

“İnan ki ben de çok az şey biliyorum ama söyleyebileceğim tek şey, annemin bizi bir adam için terk edip gittiği. Nerede, ne yapıyor, en ufak bir fikrim yok. Babam yıllarca onu aradı ancak en ufak bir iz bile bulamadık. Anlayacağın Toprak, benim annem oğlunu başka bir adam için terk eden ve bir daha asla geri dönmeyen bir kadın. Benim için sadece anne sıfatından ibaret bir ölü.” Bu cümleleri kuruyor olmak bile ona acı verirken annesinin onun için öldüğünü kabullenmek kalbini paramparça etmişti.

“Ben çok üzgünüm.” Onu anlayabiliyordu, annesi onu terk etmemişti ama o annesizliğin ne kadar zor bir şey olduğunu bu yaşında öğrenmişti, istemsizce Burak’ın çocukluğunu düşündü... Ne kadar da zor olurdu annesiz büyümeye çalışmak! Kalbi parçalandı, anne hasreti çeken bir çocuğun annesinin ölümüne sebep olmuştu.

“Belki seni gerçekten çok özlemiştir ama gelememiştir.”

“Zannetmiyorum, halam onu başka bir adamla görmüş. Beni düşünse zaten babamı aldatmazdı.”

“Halan, Zelal Asırlı dediğin kişi mi?”

“Evet ama ne gariptir ki onu da tanımıyorum. Çünkü kendisi evden kaçmış.”

“Sence de bir gariplik yok mu, Burak?”

“Evet, böyle dışarıdan dinleyince garip geliyor ancak onun da sevdiği bir adam varmış, babam izin vermediği için de o adamla beraber kaçıp evlenmiş hatta çocuğu bile olmuş. Bunu da ona ulaştığımız için değil, babamın dedektiflerinden öğrendik ama daha sonra izini kaybettirmiş. Şimdi nerede, ne yapıyor, bilmiyorum. Kıscası yolda görsem tanımam ama kuzenimle tanışmayı çok isterdim,” dedi Burak gülümseyerek. Zeliha’nın en yakın arkadaşı olan Zelal’in kim olduğunu Toprak da çok merak etmişti ancak ona asla ulaşamayacağını da biliyordu.

“Kusura bakma, çok vaktini aldım,” dedi Toprak sahte bir mahcup ifadeyle.

“İstediğin zaman gel, sana her zaman vaktim var ama bu konuştuklarımız aramızda.”

“Tabii ki aramızda, görüşürüz,” dedi Toprak kapıyı açıp çıkarken. Çok fazla olmasa da Zelal ve Zeliha ile ilgili öğrendiği yeni bilgiler onun için yeterliydi ve bunları Kerem’e anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Toprak koridorda salına salına yürürken, Behram’ın odasının önüne geldiğinde kapının önünde durdu ve saçını düzeltti, Kerem’in de içeride olduğunu biliyordu ve sabahtan beri onu hiç görmemişti. Kapıyı tıkatıp içeri girdiğinde Behram ve Kerem karşılıklı koltuklarda oturmuş, sohbet ediyorlardı. Behram arkasına yaslanarak kahvesini yudumlarken Kerem saygısından ödün vermiyordu.

“Toprak, gel bakalım, biz de ağabeyinle iki lafın belini kırıyorduk.”

“Behram Bey, rahatsız ettim ama öğle saati geldi, acaba sizin için de uygunsa ağabeyimi öğle yemeği için ödünç alabilir miyim?”

“Tabii ki. Buraya geldiğinizden beri ağabeyini senden çok alıkoydum, değil mi?” dedi Behram gülümseyerek.

“Estağfurullah, efendim,” dedi Toprak gülümserken.

“Afiyet olsun, çocuklar.”

“Teşekkürler efendim,” dedi Kerem saygılı tavırlarıyla ve her ikisi de gülümseyerek odadan çıktılar.

“Cici kız taklidini çok güzel yapıyorsun,” dedi Kerem yürürken Toprak’ın suratına bile bakmadan ancak yanağındaki kemiklerden gülmemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

“Sen de saygılı, iyi aile çocuğu numaralarını,” dedi Toprak karşılık olarak, her ikisi de birbirlerine bakıp güldüler. Bir oyunun içinde oynanan iki oyun vardı ve her ikisi de oyunun gerçekliğine kendini kaptırmıştı. *Ya da Toprak sadece iki oyun oynandığını zannediyordu.*

“Yeni şeyler öğrendim,” dedi Toprak arabanın kapısını açıp ön koltuğa otururken.

“Yemek yemeye gidelim, orada konuşuruz. Benim de anlatacaklarım var.”

ON BEŞ DAKİKA SONRA

Toprak ve Kerem boğaz manzaralı, oldukça havalı ve şık bir restorandan içeri girdiler, her ikisi de bundan önceki hayatlarında buralarda oturabilecek kişiler değildiler ve ikisinin de o an düşündüğü tek şey geçmişleri oldu. Birkaç saniye sonra masanın başına geldiklerinde her ikisi de yüzleşmekten korktukları gerçeklerden sıyrılarak masaya oturdular.

“Ben ızgara tavuklu salata rica edeceğim, yanına da su,” dedi Toprak.

“Ben de az pişmiş et ve kola alayım,” dedi Kerem garsona, ardından Toprak’a dönerek konuşmaya devam etti:

“Formuna dikkat ettiğini bilmiyordum.”

“Fazla abartmamaya çalışıyorum, kilo almak istemem.” *Ah kadınlar! Tek dertleri kilo ve güzellikten ibaret.*

“Gayet iyi ve formundasın ancak bunu başka zaman konuşmak istiyorum, neler öğrendin?”

“Annen, yani Zeliha... Burak, annesinin onu başka bir adam için terk ettiğini söyledi.”

“Nasıl yani?” dedi Kerem şaşkınlıkla, ardından hararetli bir şekilde devam etti:

“Bu mümkün olamaz.”

“Neden yalan söylesin ki? *Annem başka bir adam ile kaçtı, bunu da halam söyledi, halam onun en yakın arkadaşındı,* dedi.”

“İhtimal yok, öyle bir şey olsa annem neden yalnız olsun? Ben onu asla bir erkekle görmedim, Toprak. Ya bunlar hikâyeyi yanlış biliyor ya da biz yanlış yerdeyiz.”

“Kerem, o kadar büyük bir çıkmaza girdik ki hiçbir şey anlamıyorum.”

“Toprak, bilmiyorum, kafayı yiyeceğim, bilmiyorum! Ben annemin mektubunu buldum; *ağabeyim, Behram* yazıyordu o kâğıtta ama buraya geldiğimde karısı olduğunu öğrendim,” dedi Kerem gergin bir tavırla.

“Anlaşılan öldüğünü de bilmiyorlar,” dedi Toprak sikkinlikle. Her ikisinin de çok fazla kafası karışmıştı ve ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı ancak her ikisi de geçmişte o gece neler yaşandığını çok merak ediyordu...

“Bu bilgiler çok yetersiz, daha fazla şey öğrenmeliyiz,” dedi Kerem. Haklıydı, bir ay olmasına rağmen bir arpa boyu bile yol gidememişlerdi.

“Öğreneceğim,” dedi Toprak, “Ancak sen de öğrenmelisin.”

“Ben de kovalıyorum bir şeyler, bugün Behram o adamı yine sıkıştırdı. Zeliha annemin yerini arıyor, şeytan diyor ki git söyle öldü hatta senden şüpheleniyorum, diye.”

“Ya Kerem, bu adam öldürdüyse neden arasın ki Zeliha anneni?” Doğruydı neden öldürdüğü bir kadını arayacaktı ki? Fakat es geçtiği bir şey vardı, kendini ele vermiş olabilirdi...

“Gerçekten...” dedi Kerem. “Ben bunu neden akıl edemedim? Annem *ben iftira attım, git söyle*, deyince bir an parmağı var sandım. Kafa mı kaldı sanki! Doğru diyorsun, öldürseydi aramazdı. O zaman katil başka birisi...” dedi Kerem, Toprak’ın gözlerinin içine bakarken ancak bu öyle sıcak bir bakış değildi, öfke ve nefret doluydu. Toprak ise o an kalbi yerinden çıkacak sandı, öyle hızlı atıyordu ki neredeyse dışarıdan kalp atışı gözle görülebilir derecedeydi.

“Herkes katil olabilir,” dedi Toprak soğuk bir ses tonuyla.

“Ben bu işe...” dedi Kerem, cümlenin devamını getirmedi ancak yüzünden gerginliği net bir şekilde okunabiliyordu.

“Bu arada geçenlerde bir adam ile konuştuğumu ben de duydum, o zaman anladım ki Bence Behram bizim kim olduğumuzu bilmiyor,” dedi Toprak rahatlamış bir tavırla, ancak Kerem umursamadı.

“Yediysen kalkalım mı?” dedi Toprak, o kadar gerilmişti ki tıpkı annesinin katilini hiç unutmadığı gibi o da bugün ilk defa bir katil olduğunu hatırlamıştı. İntikamının bir parçası olarak Zeliha’nın katili ta kendisiydi, kimse bunu bilmiyordu ve söylemeye de niyeti yoktu.

07:50

Her gün olduğu gibi bu sabah da alarm aynı saatte çalmaya başladığında, Toprak mırıldanarak gözlerini açmadan alarmı kapattı ve uyumaya devam etti. Yaklaşık beş dakika sonra alarm tekrar çaldığında bu sefer bıkkınlıkla yerinden kalktı ve gözlerini ovalayarak yatakta oturur pozisyona geldi. Uyurken saçları o kadar çok dağılmıştı ki saçlarını toplayarak yataktan kalktı, tam banyoya gidip elini yüzünü yıkayacakken komodinin üzerinde duran ve dün akşam orada olmadığına emin

olduğu notu gördü, üzerinde kendi adı yazıyordu. Kaşlarını çattı, etrafına baktı ve kâğıdı açtı ancak açmasıyla gözlerinin büyümesi bir oldu, kalp ritmi o kadar hızlanmıştı ki midesi bulanmaya başladı, zoraki bir şekilde yatağa oturdu ve öylece bakmaya devam etti. Kâğıtta yazan satırları içinden defalarca tekrarladı.

“ZELİHA’NIN PEŞİNİ BIRAK, KÜÇÜK KIZ YOKSA HERKES KİM OLDUĞUNU ÖĞRENİR.”

Yutkundu, yutkundu ve bir kere daha yutkundu. Strese girdiği ve midesi bulandığı için tükürük bezleri dahi o kadar hızlı çalışıyordu ki çenesini sıkmaktan çene kaslarının ağrıdığını hissediyordu, yanakları acıyordu. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Bu not buraya nasıl gelmişti? Toprak’ın gerçek kimliğini kim biliyordu? Âdeta başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissediyordu. Su damlaları sırtından beline doğru bir ahenk ile ilerliyor, elleri karıncalanıyordu. Göz bebekleri bir büyüyüp bir küçülürken tekrar yutkundu. Etrafına bakındı ancak ortada kimse yoktu, hızlıca Zeliha’nın günlüğünü sakladığı yere baktı, şükür ki olduğu yerde duruyordu.

Toprak ne yapacağını düşünürken epey zaman geçti, sakin olması gerektiğini biliyordu ve buna göre davranacaktı. Hızlıca giyindi, saçını taradı ve dudağına biraz parlatıcı sürdükten sonra çantasını alarak aşağıda kendisini bekleyen kahvaltı sofrasına doğru ilerlemeye başladı. Herkes masaya oturmuştu, Toprak tedirgindi ancak belli etmemeye çalışarak gülümsedi.

“Günaydın.”

“Günaydın, kızım,” dedi Behram.

“Günaydın,” dedi Kerem ile Burak aynı anda. Sonra huzursuzca birbirlerine baktılar, enerjileri bir türlü tutmamıştı.

“Ben yemek yemesem size ayıp olur mu, bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedi Toprak, tedirginliğini belli etmese de hâlâ elleri titriyordu.

“Sen iyi misin?” dedi Kerem. “Betin benzin atmış, istersen bir hastaneye gidelim hemen.”

“Yok yok, iyiyim, dün biraz üşüdüm sanırım, hemen midem etkilendi.”

“İstersen evde dinlen Toprak, ağabeyinin dediği gibi hastaneye götürelim seni,” dedi Behram babacan bir tavırla.

“Gerçekten... Çok düşüncelisiniz ama iyiyim, şirkette nane limon içerim, iyi gelir,” dedi Toprak gerginliğinin arkasına gizlenmeye çalışırken. Kerem onun huzursuz hâllerinden bir şeyler döndüğünü anlamışçasına bakıyordu, her ikisi de dalgaların ortasında bir o tarafa bir bu tarafa savrulup duruyordu, yolun sonunda dalga bitecek miydi yoksa bir kayaya mı çarpacaklardı, ikisi de bilmiyordu.

Toprak herkese afiyet dileyerek masadan kalktı ve çantasını da alarak bahçeye çıktı, diğerlerini beklerken hava almak istemişti. Bu notu kimin bırakmış olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Hiç kimseye bir şey belli etmemişti, Kerem ve Behram'ın ailesi dı-

şında kimse ile de iletişime geçmiyordu. Bu evden biri, onun sırrını bir şekilde öğrenmişti. Midesi bulanmaya başlarken tırnaklarını yediğini fark etti. Annesinin intikamını almak için çıktığı bu yolda yolunu kaybetmeye başlamıştı, işler kontrolünden çıkmıştı, kendini bir anda bir aile faciasının içinde bulmuştu. Hâlbuki bu ailenin onunla hiçbir ilgisi yoktu, onun tek derdi Kerem'e daha yakın olup intikamını almaktı ancak öldürdüğü kadının ailesinden kendini kurtaramıyordu. Belki de bu karmaydı, yaptığı hatanın bir cezası olmalıydı ve cezasını çekiyordu. *Hayat, onu öldürdüğü kadının sırlarını çözmeye mahkûm etmişti.* Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı, kaçınıcı sakinleşme denemesi olduğunu sayamamıştı. Eğer gerçek kimliği ortaya çıkarsa planlarını gerçekleştiremeden o da annesi gibi bir mezarın altına girebilirdi, şayet bu belalı aile onu kesinlikle sağ bırakmazdı. Ölmesi problem değildi; zaten hayatta tutunacak hiçbir dalı, sığınacak bir limanı kalmamıştı ancak annesinin intikamını almadan ölmesi, gözünün açık gitmesine sebep olurdu. Bu intikam er ya da geç alınmalıydı, sonrasında ölebilirdi.

Bir o tarafa bir bu tarafa yürürken Kerem'in kendisine yaklaştığını gördüğünde endişeyle kaşlarını çatı, sakin kalmak istese de kalamıyordu.

"Ne oldu?" dedi Kerem aynı endişeyle Toprak'a yaklaşıırken.

“Bir şey yok,” dedi Toprak, olanları anlatmaya niyeti yoktu çünkü Kerem’e de güvenmiyordu, notu bırakan kişi o da olabilirdi.

“Bir şey olmasa bu kadar endişeli mi olursun? Biz seninle ortağız, ne olduysa söyler misin?”

“Gerçekten bir şey yok, Kerem. Sadece çok sıkıldım, bu karmaşanın içinden nasıl çıkacağımızı bilmiyorum.”

“Haklısın! Sana sonuna kadar katılıyorum ama girdik bir kere bu işe, sonunu getirmek zorundayız. Hem birbirimize söz verdik; önce benim, sonra senin intikamını alacağız.”

“Alacağız, değil mi?” dedi Toprak keskin bakışlarının arasından, sesi endişe ve tehdit doluydu.

“Alacağız,” dedi Kerem aynı sakinlikle. Toprak’ın değişik bir karakteri olduğunu düşünüyordu; ona karşı bazen çok sıcak, bazen ise buz gibiydi. Kerem bu hareketlerine anlam veremese de annesini kaybetmiş bir genç kızın bu dengesizliğini anlayabiliyordu. Onu anlamak ve yakın olmak istiyordu ancak Toprak kaçarak onu gözlerine bakmaktan bile alıkoyuyordu.

“Bir fikrim var,” diye ekledi Kerem. “Çok sıkıldığının farkındayım, bu hafta sonu sadece sen ve ben bu dertler, katiller olmadan bir gün geçirmeye ne dersin?”

“Gerçekten mi?” dedi Toprak, kurbanını daha yakından tanımak için bir fırsattı.

“Gerçekten, bir yer bulup gideriz, ne olacak? Dertler olmaz, sadece eğleniriz.”

“Süper olur ama olur mu ki?” dedi Toprak

“Olur tabii, hem geçen de konuşmuştuk adaya gidelim diye, ne dersin?”

“Adalar!” diye tekrarladı Toprak heyecanla.

“Süper, bu hafta sonu Büyükada’ya gidiyoruz o zaman,” dedi Kerem sıcak gülümsemesiyle.

Toprak uzun bir aradan sonra gülmüştü, güldüğünde dudak kıvrımı o kadar güzel gözüküyordu ki Kerem hayranlıkla bakmakla yetindi. Toprak ile başka bir yerde, başka bir zamanda tanışmış olmayı dilerdi ancak hayat, onları yanlış bir zamanda karşılaştırmıştı. Kalbi acıyla dolu bu küçük kız, onun için imkânsızın da ötesindeydi.

Behram ve Burak geldiğinde muhabbetleri yarım kalmıştı, Kerem gerçekten de Burak’tan hiç hoşlanmıyordu, o geldiğinde tüm düzeni bozulmuş gibi hissediyordu. İçinden bir ses ona güvenmemesi gerektiğini söylüyordu ya da bu ses, kıskançlığın bir ezgisiydi; cevabını kendisi de bilmiyordu.

“Biraz daha iyi misin, Toprak?”

“Evet, hava almak iyi geldi. Sorduğun için teşekkürler, Burak.”

“O zaman gidelim,” dedi Behram.

Bir süre sonra şirkete geldiklerinde her şey bıraktıkları gibiydi, herkes işini yetiştirmeye çalışıyordu. Şirket her daim gergin, birbirinin arkasından konuşan ancak son derece mükemmel oyunculuklarla birbirlerinin yüzüne

gülen insanlarla doluydu. Oysa Toprak çalışma ortamını böyle hayal etmemiştir; daha keyifli, insanların birbirini seveceği bir ortam zannediyordu fakat kimse kimsenin iyiliğini düşünmüyor, birbirlerine sadece rakip gözüyle bakıyorlardı. İş birliği gösteriştir ve herkes birbirinin açığını kolluyordu, yarın öleceği bu dünyada bu kadar egoya gerek olmadığını düşündü, hayatının hiçbir noktasında böylesine hırsları olan birisi olmayacaktı, zaten muhtemelen bu iş bittiğinde bir hayatı da olmayacaktı.

“Toprak, sen Defne ile odama gel. İstedğimiz taşların örnekleri geldi, onlara bakalım,” dedi Behram. “Bir de sade Türk kahvesi söylersen sevinirim.”

“Tabii ki Behram Bey, hemen geliyorum,” dedi Toprak itaatkâr bir tavırla. Bu kadar kısa sürede üst yönetimin yanında olması tüm şirketin gözüne batıyordu ve herkesin dilindeydi, bunun farkındaydı ancak görmezden gelmeye çalışıyordu çünkü buna takılsa işine odaklanamayacağını biliyordu. Şimdilik bunları yok sayarak Defne’nin odasına doğru yöneldi.

“Defne Hanım, seçtiğimiz taşların örnekleri gelmiş, Behram Bey bizi odasına bekliyor.”

“Seni de mi çağırdı? Bu Behram da iyice kafayı yedi,” dedi Defne her zamanki alaycı tavrını takınırken.

Toprak o kadar sinirlenmişti ki kontrolü dışında kendini gözlerini devirirken buldu. Bu kadına hiçbir şey yapmadığı hâlde kendisinden nefret ediyordu ve bu durum artık Toprak için can sıkıcı olmaya başlamıştı. Onun yöneticisiydi ve kendine rakip olarak görmesi

bile Toprak'ı delirtiyordu. Umursamamaya çalışarak Defne'yi takip etti.

Behram'ın odasına girdiklerinde masanın üzerinde duran taşlar uzaktan bile parlıyordu, bu kadar mücevherin arasında kendini kaybetmişti, zaten hangi kadın kaybetmezdi ki? Çok güzel gözüküyorlardı. Masanın üzerinde duran ağlayan kalpler kolyesini gördüğünde duygulandı, gözyaşlarına engel olamayarak gülümsedi.

“Keşke annem bunu görebilseydi!” dedi duygularını saklayamayarak. Defne ve Behram öylece Toprak'a bakıyordu, hemen toparlandı. “Kusura bakmayın.”

“Baktık, canım,” dedi Defne.

“Ne kusuru, kızım? Anneni düşünmenden daha doğal bir şey yok, beğendin mi kolyeyi?” dedi Behram her zamanki babacan tavrıyla.

“Beğendim tabii ki! Çok asil, çok anlamlı, çok güzel. Hangi taraftan bakarsan bak, her hikâyeye uyar.”

“Boynuna taksana,” dedi Behram kolyeyi eline alıp klipsini açarken, Toprak tereddüt etti ama Behram kolyeyi takmak için yaklaştığında, saçlarını elleriyle tutarak kolyeyi takmasına izin verdi. Bu kolyeyi somut olarak tutabildiğine inanamıyordu, o kadar garip geliyordu ki!

“Çok güzel oldu,” derken Behram hayranlığını gizleyemedi. Tam o esnada odaya Burak girdi.

“Numunelere mi bakıyorsunuz?” dedi heyecanla odaya girerken.

“Evet, ilk denememizi de yaptık, baksana oğlum,” dedi Behram, Toprak’ın boynunu gösterirken. Burak yaklaştı ve kolyeye hayranlıkla baktı, pembe pırlanta gerçekten de bu kolyede çok asil durmuştu, Toprak’ın gerdanı ise bir o kadar güzeldi...

“Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum, böyle güzel bir kolyeyi fikir sahibinin boynunda görmek... Kendinle gurur duy Toprak, kimse Behram Asrınlı’ya bu kadar kısa sürede fikir satamaz!”

“Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum ama bu kolye o kadar güzel ki... Gerçekten âşık olunası...” dedi Toprak utanarak.

“Bu koleksiyona servet harcadım, o kadar güzel sonuçlar elde edeceğiz ki piyasa bizi konuşacak. Tedarikçiyle konuştun mu, sevgililer gününe yetişecek mi?” dedi Behram, Burak’a bakarak.

“Konuştum, yetişeceğini söylediler. Hatta birkaç gün öncesinden de lansman yapalım diyorum, ne dersin?”

“Lansmanda ünlü bir mankeni bu koleksiyonun yüzü yapsak nasıl olur sizce?” dedi Defne kendi varlığını hatırlatmaya çalışırken.

“Mükemmel fikir,” dedi Behram. Gerçekten de mükemmel bir fikirdi, tüm piyasanın dikkatini çekmek için harika bir yöntemdi.

“Peki, manken kim olmalı?” dedi Defne.

“Bence mankenimiz belli,” dedi Behram, Toprak’a bakarken.

“Ne? Ben mi? Hayır, olmaz, Behram Bey!”

“Ben sana olur mu diye sormadım ki?” dedi Behram.

“Kız haklı Behram. Manken derken hayran kitlesi olan, herkes tarafından bilinen birinden bahsetmiştim ben. Toprak bize nasıl gibi bir *network* sağlayabilir ki?”

“*Network* istediğimi kim söyledi ki? Böylesine özel bir koleksiyonu herkesin bildiği bir yüzün tanıtmasından daha koleksiyon gibi gizemli, tanınmayan birini tercih ederim. Üstelik Toprak’ınki kadar güzel gerdanı olan bir manken hatırlayamıyorum ben,” dedi Behram kendinden emin bir tavırla.

“Bu şirketin patronu olabilirsin ama bunu reklam departmanı ile görüşmemiz gerekiyor, onların da kriterlerine uyarsa olabilir,” dedi Defne, kesinlikle bu kızın piyasaya sunulmasını istemiyordu. Yeni yetmeydi ve bu kadar öne çıkamazdı, *çıkmamalıydı*.

“Sen de söyledin, bu şirketin patronuyum, dolayısıyla neyin iyi olup olamayacağına karar verebilecek bilgiye de sahibim.”

“Tamam,” dedi Defne. “Bunu daha sonra baş başa konuşabilir miyiz?”

“Elbette,” dedi Behram sakın bir tavırla, ardından Burak’a döndü. “Sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında?”

“Normal şartlarda Defne’ye katılıyor olurdum ancak piyasanın bilmediği birini, mükemmel bir lansman ile sergilemek harika bir fikir, gizemli ve dikkat çekici, tam

da Toprak gibi,” dediğinde Toprak’ın yanakları kızarmaya başladı ve yutkunmasına engel olamadı.

“Gerçekten abartıyorsunuz, ben ne gizemli ne de dikkat çekiciyim. Defne Hanım haklı, benim bu konular hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“İnsanlar yaydığı enerjiyi göremezler, Toprak. Ayrıca bilmen gereken bir şey yok, sadece o gün bu kampanyanın yüzü olacaksın. Bu da en görkemli koleksiyonun ana kolyesini muhteşem gerdanında taşıyacaksın demek,” dedi Burak, Toprak bu cümleler karşısında utansa da bir yandan da duyduklarından oldukça hoşnuttu.

“Ben... İltifatlarınız için teşekkür ederim, eğer dediğiniz gibi olursa buna uygun olmak için elimden geleni yapacağım.”

Her şey olup biterken Defne öfke dolu gözlerle Toprak’a bakıyordu, Toprak ise bu bakışların altında onu bekleyen bir eziyet olduğunun farkındaydı. Toprak hiç ummadığı bir şekilde bu aile ile bağ kurmuştu, aslında planları arasında bunu yapmak yoktu hatta burada olmak bile planının bir parçası değildi. O sadece annesinin katilini yakından tanımak istemişti, ardından ona hayatının en kötü anlarını yaşatan katilin canını alacaktı ama hikâye bambaşka yerlere taşınmıştı. Kendisi ana karakter olmaktan çıkıp kurbanının hayat karmaşasının içine düşmüştü. *Bir yandan da çekici geliyor, kendi elleriyle öldürdüğü kadının geçmişi onu deli gibi meraklandırıyordu.* Ancak her ne olursa olsun sırlarla

dolu bu aileyi sevmişti, farkında olmadan hepsiyle bir şeyler paylaşmıştı, belki bu insanlar tehlikeli ve kötüydü ama bir kere onlara kanı ısınmıştı.

“Ona şüphemiz yok,” diye ekledi Behram, ardından devam etti:

“Bunun detaylarını akşam yemekte konuşuruz çocuklar, şimdi çalışmam gerek. Burak ve Toprak, siz çıkabilirsiniz.”

Aldıkları komutun ardından odadan ayrıldılar, Defne ise kurbanını yakalamaya hazırlanmış bir kaplan gibi pençelerini açtı.

“Sektörde yeni, vasıfsız, daha birkaç aydır tanıdığın ne idiği belirsiz bir kız için beni hiçe sayıyorsun öyle mi?” dedi Defne tehditkâr bir ses tonuyla.

“Laflarını seçerek konuş Defne, seni yıllardır tanırım, ailemden sayarım, benim için yerin başkadır ama olayları sapıtma. Toprak senin de dediğin gibi bu sektörde yeni, çok güzel bir genç kadın, üstelik zeki ve başarılı da... Sen kendine yanlış kişiyi rakip görüyorsun, birini yetiştirmeye çalışmanın nesi kötü? İlk iş deneyimi diye kıza burada acı mı çektirmeliyiz, önemli ve güzel fikirlerini hiçe mi saymalıyız?”

“Hayır ama burada tecrübeli biri varsa onun da kıymetini bilmeliyiz, ben bu sektöre tam otuz yılımı verdim! Bu şirketten kimler geldi, kimler geçti ama ben kalıcı oldum, her zaman senin ve şirketinin çıkarları için çalıştım çabaladım.”

“Senin yaptıklarını göz ardı etmem ancak bu şirketten gelip geçen kişilerin kimler olduğunu da çok iyi biliyorum. İstersen biz daha fazla çirkinleşmeden bu konuşmayı sonlandıralım,” dedi Behram sinirli bir ses tonuyla, bu ses tonu her an bir pürüz çıkarabileceğinin göstergesiydi.

“Hayır,” dedi Defne ısrarla, kavga etmek için can atıyor gibiydi. “Sonra konuşmayacağız, ne var bu kızda benim göremediğim ama herkesin gördüğü de tüm ilginiz ona kaydı? Evini de açmışsın zaten! Nerede görülmüş Behram Asrınlı’nın tanımadığı insanları evine aldığı?”

“Tanımadığım insanları eve almıyorum, Defne. Ağabeyi benim korumam, tüm çalışanlarım gibi onlar da benimle kalıyor.”

“Evet, seninle aynı evde, müstemilatta değil.”

“Yapma, Defne... Kız çocuklarına olan hassasiyetimi bilirsin, ailesini yeni kaybetmiş iki kardeşi ortada bırakamayacağımı ikimiz de biliyoruz. Ayrıca o benim çocuğum yaşımda, elbette bir ağabeyi olarak onu koruyup kollayacağım, her çalışanım benim için özeldir.”

“Tamam, Behram. Seninle daha fazla konuşmak istemiyorum,” diyen Defne kapıyı sertçe çarparak odadan çıktı.

“Ah Defne, bir kere daha hırslarının kurbanı olacaksın,” diye söylendi Behram kendi kendine, o esnada

kapı tekrar çaldığında pişman olup geri geldiğini düşündü.

“Buyurun, Defne Hanım,” dedi telefonuna bakarken.

“Behram Bey,” dedi Kerem utangaç bir tavırla, “Gelebilir miyim?”

“Ah, sen miydin? Defne sanmıştım, gel tabii,” dedi Behram.

“Behram Bey, size böyle bir şey ile gelmek istemezdim ama Toprak biraz bunaldı, malum şartlar ortada, ona İstanbul’u da gezdirmek istiyorum, biz bu hafta sonu için izin istesek olur mu?”

“Kerem, bunu sormana bile gerek yok. İzin gününüzde istediğiniz gibi gezebilirsiniz. Rica ediyorum, bir daha böyle bir şey sorma, kardeşinle gezmek hakkınız.”

“Olsun, bize evinizi açtınız, yuva oldunuz, ailenizin içine soktunuz, hakkınızı ödeyemeyiz.”

“Estağfurullah, her zaman çalışanlarım benim önceliğimdir, pırlanta gibi iki genci ortada bırakamazdım.”

“Çok teşekkürler, Behram Bey, Allah sizden razı olsun.”

“Sağ olasın.”

“O zaman ben aşağıdayım, Behram Bey.”

“Tamam.”

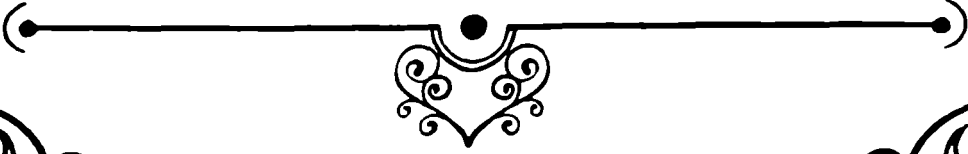
BÖLÜM ŞARKISI

Fabrizio Paterlini - *Rue Des Trois Frères*

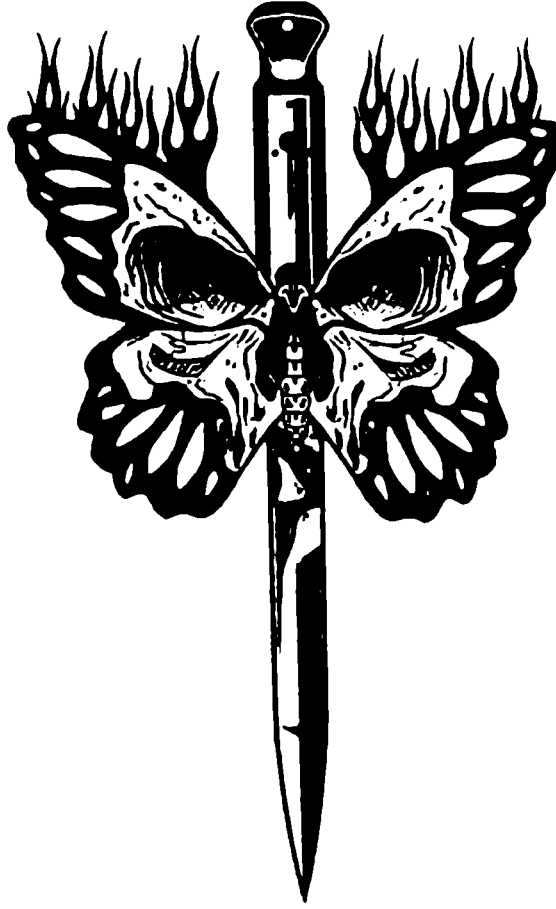
*"Eğer elinizde kazanacak kâğıtlar varsa,
oyunu dürüst oynarsınız."*

4

KATİL KALPLER

Şehri

VANİKÖY'DEKİ
MEŞHUR CİNAYET

VANİKÖY- İSTANBUL

CUMARTESİ

“Burası İstanbul’un en güzel yerlerinden Sevda Tepesi,” dedi Kerem manzaraya karşı hüznle karışık huzur eşliğinde bakarken.

“Gerçekten de çok güzelmiş. Buranın çok farklı bir havası var, adı gibi aşk kokuyor.”

“Aşk koktuğu kadar ölüm de kokuyor,” dedi Kerem soğuk bir ses tonuyla, bu cümleler ağzından dökülürken Toprak olduğu yerde kalakalmış vaziyette Kerem’e baktı.

“O ne demek?” derken şaşkındı, yutkundu ve derin bir nefes aldı.

“Buranın güzel olduğu kadar acıklı bir hikâyesi var.”

“Öyle mi, nedir?” dedi Toprak merakla.

“Zamanın birinde birbirini seven iki genç varmış. İstanbul’un en zengin ailelerinden, sosyetenin içinden iki genç. Hatta kız, yani Belkıs tıpkı senin gibi yeşil gözlü, sırma saçlı, güzel mi güzel bir kızmış. Vahit de o zamanların en yakışıklı adamlarından biriymiş. Bu iki genç birbirini seviyormuş ama aileler bu ilişkiyi onaylamayıp evlenmelerine müsaade etmemişler. Gel zaman git zaman bir gün bu iki genç evlerinden ayrılmışlar ve

bu ağacın altında buluşmuşlar. Buradaki bir selvi ağacının altında, o zamana kadar birbirlerine yazdıkları tüm mektupları okunamayacak şekilde yırtmışlar. Sonra Vahit silahını çıkarmış ve sevdiği kadını tam kalbinden vurmuş, ayaklarını bağlamış, üşümesin diye üzerine ceketini örtmüş. Sonra onun göğsüne yatmış ve kendini de ağzından vurarak öldürmüştü. Kavuşamayacaklarını anlayan iki genç hayatlarına son vermişler ama sonra ortaya çıkan Belkıs'ın yazdığı bir mektupta, Vahit'in onu gerçekten sevmediği yazıyormuş. Ailesini tercih ederek onların bulduğu kız ile evlenmeyi kabul etmiş ama nedendir bilinmez, o gün anlaşıp hayatlarına burada son vermişler.”

Dinlediği hikâye Toprak'ın kaskatı kesilmesine neden olmuştu; elleri titriyor, bacakları uyuşuyordu. Katil kalpler şehrinin, İstanbul'un her köşesi aşk koktuğu kadar kan da kokuyordu. Bu güzel manzara, arkasında cinayetleri saklıyordu. Kokusunu içine çektiğinde huzur veren deniz, aslında ölümlerin kokusunu saklıyordu ve bu güzel yerler kendine âşık edecek cinsten olsa da arkasında korkunç hikâyeleri barındırıyordu. Bu şehir tam bir kasvetti, tehlikeli ve güvenilmezdi. Her an seni yarı yolda bırakabilir, alaşağı edebilirdi. Bu şehir çok sevsen de asla bağlanmaman gerektiğinin en önemli sembollerinden biriydi. Toprak düşüncelerinden sıyrılarak donuk bir tavırla konuştu:

“Gerçekten sevseydi sence öldürebilir miydi?”

“Eğer Vahit gerçekten Belkis’ı sevseydi onu öldürmeyi bırak, dokunmaya kıyamazdı. İnsan sevdiğine bakmaya bile kıyamaz, Toprak,” dedi Kerem, sözleri Toprak’ı bir bıçak gibi delip geçiyordu.

“Peki, sevmediğini? Bir insan birini sevmiyorsa, yani bir şey hissetmiyorsa bu durumda birini öldürebilir mi?” dedi Toprak, sorusunun altında ima olduğu kadar merak da yatıyordu. Bu annesinin katilini, kendisinin kurbanını tartmak için bir yol olabilirdi.

“Herkes herkesi öldürebilir, buna tüm insanlığın potansiyeli olduğunu düşünüyorum ancak kimse birinin yaşamını elinden alacak kadar alçak olmamalı,” dedi Kerem manzaraya derin derin bakarken. “Belki o yaşamını aldığı kişi, bizim gördüğümüz bu manzarayı görmek için can atıyordu.”

“Belki çocuğu onu evde bekliyordur,” dedi Toprak imayla Kerem’e bakarken. Birbirlerine o kadar masum bakıyorlardı ki çok yabancı ama bir o kadar da tanıdık bu iki insan, gözlerinin arkasında yatan masumiyete kendilerini bırakacak gibi oldular ancak Toprak hızlıca gözlerini kaçırdı. Canı yanıyordu, onun gözlerine her baktığında annesi ile gerçekleştiremediği hayaller sıralanıyordu gözünün önüne, annesini öpemediği günlerin bedelini Kerem’in gözlerinde ödüyordu ve o gözlere baktıkça intikam yeminini tekrarlıyordu.

“Kimse ölmeyi hak etmez,” demekle yetindi Kerem, bu cümlelerin ardından söyleyebileceği başka hiçbir şey yoktu, her şeyi tek bir cümlede toplamıştı zaten.

“Her şeyin bir bedeli vardır. O bedeli öderken miden bulansa da bedel bedeldir.”

“Bu iki âşık da yaptıklarının bedelini mezarda ödüyordur şu an ya da kim bilir, belki şimdi buradan daha da güzel bir yerde başka bir yaşamda kavuşmuşlardır.”

“Sence annem de beni başka bir yerde bekliyor mudur?” Sözlerinin arkasında güçlü gözükmeye çalışan bir kadın değil; kalbi kırık, korkak, küçük bir kız çocuğu yatıyordu.

“Bence annen, nefes aldığın bu zamanların kıymetini bilmeni istiyordur,” dediğinde Toprak gözlerini Kerem’e kilitledi. *Son nefesinde öyle mi söyledi anneciğim*, diye geçirdi içinden, oysa bu içinden geçenleri katilin suratına çarparak haykırmak istiyordu. Gözleri dolduğunda güçsüzlüğü için bir kere daha kendine kızmıştı. Kendine verdiği söz, ettiği bir yemin vardı ve bu güzel bakışlı katilin celladı olacaktı. Onun masum ve inandırıcı sözlerinin gerçek olmadığını düşündükçe ondan daha da nefret ediyordu ama her şeyin istediği gibi gitmesini istiyorsa bu oyunda her şey mübah olacaktı ve avı ağına takılarak ona âşık olacaktı.

“Annem katilini bulmamı istiyor olabilir,” dedi donuk bakışlarının arkasındaki hüznü saklamaya çalışırken.

“Bırak bu işi polisler yapsın, Toprak,” dediğinde Kerem’in söylediğine karşılık bir kahkaha attı.

“Bunu annesinin katilini bulmak için İzmir’den kalkıp İstanbul’a kadar geldiğim, üstelik annesinin sır-

rını çözmek için ailesinin evine yerleştigim adam mı söylüyor?” dediğinde her ikisi de gülmeden edemediler.

“Haklısın, hiç düşünmeden benimle İstanbul’a geldin. Bazen düşününce çok mantıksız geliyor; sen gelmek istedin, ben de kabul ettim. Basiretimi bağladın, reddedemedim.”

“Çünkü senin de tıpkı benim gibi yardıma ihtiyacın vardı, kimsenin basireti bağlanmadı ya da zorla gelmedi ama *denize düşen yılanı sarılır*, derler. İşte, biz de tam böyle yaptık.” Kerem, onun konuşurken oluşturduğu surat ifadesini o kadar seviyordu ki daha önce hiçbir kadının bu kadar kendinden emin konuştuğuna, gücüne şahit olmamıştı. Toprak gerçekten de farklı ve özel bir kadındı.

“Doğru söylüyorsun,” demekle yetindi, ardından uzun soluklu bir nefes alıp devam etti. “Bazen bu işin içinden çıkamayacakmışız gibi geliyor, her şey o kadar karışık ki.”

“Çıkacağız, merak etme. Geldiğimiz ilk gün elimiz bomboştı, şimdi ise bildiğimiz şeyler var ve daha fazlasını da öğreneceğiz.”

“Zeliha kim, çok merak ediyorum gerçekten.”

“Ben de merak ediyorum, gerçekten herkes onu öyle bir sır gibi saklıyor ki anlatamam. Bu kadın kim, nasıl biri, anlamlandıramıyorum,” dedi Toprak. “Ama bence senin annen bizim ulaştığımız kişi değil çünkü mektupta *ağabeyim* yazıyormuş.”

“Belki de biz başkasının mektubunu bulduk, olamaz mı? Belki annem saklıyordu ve ben de olayları bilmediğim için bulunca yanlış anladım. Yani başka mantıklı açıklaması olamaz. Beni yıllarca evladı yerine koydu, Toprak. Ama hep özlem çekiyordu, o kadar belliydi ki belki de acısını benimle dindirdi.” Söyledikleri her ikisine de mantıklı geliyordu, bu durumun başka açıklaması olamazdı.

“O zaman annenin Zelal ile bir bağlantısı var, belki de bu mektup Zelal denen o kadına aitti, aralarında bir şey oldu belli ki,” dedi Toprak, o an daha önce öğrendiği ama Kerem’e anlatmadığı şey geldi aklına.

“Doğru ya! Kerem, ben sana söylemeyi atladım, Burak bana daha önce halası Zelal’den bahsetti. Annesinden sonra o da evden kaçmış hatta başka bir adamla evlendiğini ve çocuğu olduğunu ama nerede olduğunu bilmediklerini söyledi.”

“Acaba o kadın şu an nerede?” dedi Kerem düşünceli bir tavırla.

“Keşke bulabilsek.”

“Adamın yıllardır bulamadığı kadını biz mi bulacağız? Bu dediğin imkânsız, Toprak.”

“Bilmiyorum.”

“Bunu daha sonra düşünürüz. Biz ne dedik, küçük hanım? Bugün bize ait bir gün olacak demedik mi? An itibariyle Behram ve ailesini veya diğer dertlerimizi konuşmak yasak,” dediğinde Toprak gülümsedi.

“Anlaştık. Ben kurt gibi acıktım,” dedi Toprak sevimli bir tavır takınırken, Kerem onun bu hâllerıyla ne kadar da tatlı olduğunu düşünmeden edemedi.

“Ne yalan söyleyeyim, ben de çok acıktım. O zaman karnımızı doyuracak harika bir yer biliyorum. Vapur yirmi dakika sonra kalkacak, hızlıca gidelim,” dedi Toprak’m hemen yanında duran bisikletini alırken.

İkisi birlikte o gün için kiralamış oldukları bisikletlere binerek Vaniköy’den sahile doğru pedal çevirmeye başladılar, Toprak yüzüne vuran sıcak meltem rüzgârını saçlarında hissettikçe umutlanmak istedi, yarının daha güzel olacağını düşünmek istedi ancak annesinin yokluğunun gerçekliği aklına geldiğinde bu fıkirden hızla uzaklaştı. Annesi öldüğünden beri mutlu olmaması gerekiyormuş gibi hissediyordu, sanki bir gün bile gerçekten mutlu olursa annesine karşı yanlış yapmış olacağını düşünüyordu. Henüz yastaydı, yasını ne zaman aşabileceğini o da bilmiyordu ama güldüğünde bile kendini suçlu hissedecek kadar kötü hissediyordu. Bu acı tarif edilebilir bir boyutta değildi ancak buna katlanmak zorundaydı, annesinin kanını yerde bırakmamak adına büyük bir yemin etmişti ve bu artık onun göreviydi. Bu yüzden annesinin katili, Toprak’ın kurbanı ile her şey yolundaymış gibi davranacaktı.

Bir süre bisiklet sürdükten sonra nihayet vapurların kalktığı iskeleye gelmişlerdi. Her ne olursa olsun, Toprak bugün gerçekten bu büyülü yere âşık olmuştu, bu tepe insana başka bir huzur veriyordu, *keşke hayatımdaki her*

şey bu manzara gibi büyüdü olsaydı, diye düşünmeden edemedi.

Bisikletlerini aldıkları yere teslim ederken dondurmacıların arasından geçtiler, birçok dondurmacı olmasına rağmen dükkânların hepsinde bir insan yığını vardı ve dondurmalar oldukça lezzetli görünüyordular. Yokuştan aşağı inip sağ tarafa döndüklerinde ise sahil boyu dizili olan balıkçı restoranlarını görmüşlerdi, her yer o kadar kalabalıktı ki bir an aç kalmaktan korktu.

“Bir fikrim var,” dedi yürürken Kerem. “Burada değil ama Kınalıada’da bir mekân var, hayatında gidebileceğin en güzel ve en huzurlu yer, üstelik yemekleri harikadır.”

“Kınalıada nerede ki?” dedi Toprak merakla.

“Şu karşıda gördüğün mükemmel adacıklardan biri, eğer sabrederim dersen yirmi dakikaya orada oluruz.”

“Olur, bana uyar. Hem farklı bir yer görmüş olurum.”

“Süper, Büyükada da güzel ama Kınalıada’nın huzuru hepsinden farklı,” dedi Kerem iskeleye doğru yürürken.

“Bugün kaptan sensin, sen ne dersen o.” Kerem normalden biraz daha fazla para vererek kendileri için minik bir tekne tutmuştu, yolcu vapurunu beklemeden hızlıca istedikleri yere gidebileceklerdi. Tekne denize çok yakın ve korkutucu duruyordu ama bir yandan da denize daha yakın olmak Toprak’a iyi hissettiriyordu. Denizin sonsuzluğunu, ulaşılabilir dünyayı düşündü ve düşündükçe kendini etkilenmekten alıkoyamadı.

“Şu mavilik ne kadar da güzel duruyor, değil mi?” dedi Toprak. Kerem de onu onaylarcasına başını salladı, her ikisi de bu görüntüyü çok seviyordu. Bu soğuk ama bir o kadar huzur veren gözleri olan küçük kız ile o kadar çok ortak yönleri vardı ki... Kerem her seferinde Toprak ile başka bir zaman diliminde tanışmış olmayı diliyordu. İşte, şu an o anlardan bir tanesiydi, doğru insanı yanlış zamanda tanımıştı.

“Geldik,” dedi Kerem adaya bakarken.

“Küçük ama çok tatlı. Burada yaşayan insanlar gerçekten çok şanslı, kıskanılası bir güzelliği var bu adaların.”

“Belki bir gün sen de yaşarsın.”

“Belki...” dedi Toprak. *Belki o günlerin birinde hâlâ yaşıyor olursam neden olmasın,* diye geçirdi içinden.

Ancak ümidi yoktu, artık yaşamak için bir nedeni de yoktu. Bir amacı olmasa şu an yaşadığı hayatın da bir anlamı bulunmuyordu hatta annesi gittiğinden beri nefes alıyor olmak ona sadece acı veriyor, suçlu hissettiriyordu, bir yanlışın ortasında olduğunu düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra tekne tamamen kıyıya yanaştığında Kerem önce inerek centilmen bir hareketle Toprak'ın elinden tuttu ve tekneden güvenle inmesini sağladı. O kadar korkak ve naiflerdi ki her ikisi de birbirine dokunmaktan kaçınıyordu hem yan yana kalmak hem de birbirlerinden kaçmak istiyorlardı. Aralarında

her anlamda büyük engeller vardı, birbirlerine karşı asla bir şey hissedemezlerdi, hissetmemelilerdi.

“Şuradan sana şal alalım, akşam esebilir,” dedi Kerem şalların olduğu tezgâha yönelirken. Kerem’in bu hareketi Toprak’ın hoşuna gitse de hızla bu fikirden uzaklaştı, onun iyi bir insan olabilme fikrinin aklının ucundan geçmesine bile tahammül edemiyordu ancak bunu göstermemeye çalışarak gülümsedi. Ne hissedeceğini bilmiyordu, kalbi ve aklı birbiriyle öylesine çatışıyordu ki ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Bir süre sonra Kerem aldığı beyaz şalı Toprak’a uzattığında gülümsedi.

“Teşekkür ederim. Ne kadar düşünceli bir hareket, mest oldum,” dediğinde her ikisi de gülümsedi.

“Haydi,” dedi Toprak’ın elini tutarken, onu sahilde bulunan restorana doğru çekti. “Dediğim yer şurası.”

*Josh Balık*¹ yazan yerin kapısından içeri girdiler, minik bir avlusu olan restoranın en güzel kısmı kumsalın yanında duran masalardı. Çakıl taşlarının üzerine dört masa koymuşlardı ve dalgalar masaların ayaklarına çarpıyordu. Sol tarafta, en başta duran masaya oturduklarında etrafına baktı, hava yavaşça kararmaya başladığında denizin sakinliği ve İstanbul’un ışıkları güzel bir manzara oluşturuyordu, havanın güzelliğinden İstanbul’un hemen üzerinde beliren dolunayı ve arkasında parlamak için inat eden yıldızları görebiliyordu.

¹*Josh Herman Chef, Kınalıada’da bulunan ve Yunan mutfağına sahip denize nazır balıkçı restoranı.*

Kendini uzun süredir bu kadar güvende ve huzurlu hissetmemişti, çok garipti ki katil kalpler şehri olan İstanbul uzaktan son derece masum ve âşık olunasıydı. Bu şehrin aslında bu kadar kötü olabileceğine ihtimal vermiyordu, böylesine güzel görünen bir şehrin sokaklarında katiller nasıl dolaşabiliyordu, nasıl her gün farklı cinayet işleniyordu? Bu şehir tam bir kurmacaydı, tıpkı çocuk masallarında anlatılan hikâyelerdeki gibiydi; müthiş bir dünyası olan, gerçek olamayacak kadar güzel ancak bir yetişkin gözünden baktığında fazlasıyla kurmaca. Bu şehrin de gerçek yüzü buydu, herkes âşıktı ama bir o kadar da nefret ediyordu. Toprak, Kerem'i de tıpkı bu şehre benzetiyordu, çok masum görünüyordu ama aslında bir katildi. Aklı almıyordu, ona bakan bu adam tanıdığı kadarıyla mükemmel sayılacak bir karaktere sahipti, hayat dolu gözlerle bakıyordu ama aslında buz dağının görünmeyen yüzü bambaşkaydı. *O yüz bir katile aitti, annesinin katiline aitti.*

“Beğendin mi?” dedi Kerem, o anda Toprak'ın tüm düşünceleri yok olup gitti.

“Evet. Büyülü bir yer.”

“Tıpkı senin gibi.” Toprak duyduklarıyla gülümsemeden edemedi, her ne olursa olsun böyle bir şeyi duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bugün duygularını bastırması gerektiğini de biliyordu ancak bu akşam, kurbanını tanıması için önemli bir fırsattı ve bunu değerlendirecekti.

“Abartıyorsun,” dedi Toprak menüye bakıp gülümserken, belli etmemeye çalışsa da Kerem onun bu cümle karşısında mutlu olduğunun farkındaydı.

“Kesinlikle abartı değil ancak az sonra yemeyi aşırı abartacağım, çok acıktım.”

“Ben de öyle ama *sen nasıl kızsın, çok yemek yiyorsun*, demek yok,” dediğinde her ikisi de kahkaha attılar.

“İçimiz çıkana kadar yiyip içelim o zaman,” dedi Kerem.

“Aşırı acıktım, bir yetmişlik ve meze sofrasına ne dersin?”

“Et olmayan masaya masa demem ben, et söyleyelim.”

“O zaman güveçte karides söyleyelim,” dedi Toprak.

“Burada güveçte karidesi harika yapıyorlar,” dedi Kerem, ikisinin de âdeta ağzının suyu akıyordu. Birkaç saniye sonra yanlarına garson geldiğinde hızlıca ne istediklerini söylediler.

“Hepsini yiyebilecek misiniz?” dediğinde garson, birbirlerine bakıp güldüler.

“Yeriz, yani muhtemelen yeriz.”

“Yemediklerimizi kedilere verimiz,” dedi Toprak gülümseyerek, bu cümlesine karşılık Kerem de ona gülerek karşılık verdi.

BİRKAÇ SAAT SONRA

Bir süre sonra yemekleri geldiğinde keyifli bir akşam yemeği yediler, Toprak o kadar çok içmişti ki çakırkeyif olmuştu. Kerem onu engellemeye çalışsa da başarılı olamamış, son derece inatçı bir kadın olan Toprak yine dediğini yapmış ve içtiği dublelerin sayısını unutmuştu. Kerem hesabı ödedikten sonra Toprak'ı kolunun altına alarak kapıya yöneldi, Toprak yürürken epey zorlanıyordu. Saat çoktan gece yarısını geçmişti, son vapur saatinde Kerem dönmeleri gerektiğini söylemişti ancak Toprak içmenin verdiği keyifle kalmak için ısrar ettiğinde Kerem onu kıramamıştı.

“Affedersiniz, acaba en yakın otel nerede?” diye sordu Kerem kapıdaki garsona.

“Hemen iki sokak yukarıda bir tane var, Kınalıada Hotel. Şu yokuştan çıkınca sağda,” dedi garson.

Kerem, Toprak'ı yürütmeye çalışsa da Toprak'ın ayakları birbirine dolanıyordu ki yürümek onun için çok zor bir eylem hâline gelmişti. Toprak hem gülüyor hem de ağlıyordu, *bu deli kızın acilen kahveye ihtiyacı var*, diye düşündü Kerem. En sonunda Toprak ile yürümek o kadar zorlaşmıştı ki kucağına alarak yürümeye devam etti. Toprak buna dünden razıymışçasına hemen ellerini Kerem'in boynuna doladı. Birbirlerinden kaçmaya çalışsalar da bu iki deli ruh birbirini âdeta mıknatıs misali çekiyordu. Biraz daha yürüdükten sonra Kerem nihayet bahsedilen oteli bulmuştu. İki basamaklı merdiveni

inerek otelin kapısından içeri girdi ve on altı numaralı odanın anahtarını alarak odaya yöneldi. İkinci kattaki müthiş İstanbul manzaralı odaya girince, ışığı dahi açmadan Toprak'ı yatağa yavaşça yatırdı. Karanlık odada Toprak'ın yüzüne vuran şehir ışıkları, suratını daha da güzel kılıyordu, bu kız zaten aklının hayalinin alamayacağı kadar güzeldi. Toprak yatağa yatarken mırıldandı, Kerem ne söylediğini anlamadı, yavaşça üzerindeki hırkasını çıkardı.

“Sana kahve yapayım mı?” dedi Kerem sessiz ama duyulur bir ses tonuyla. Toprak cevap vermedi ama gözlerini açarak Kerem'e uzun uzun baktı. Gözleri dolarken derin bir nefes aldı ve kollarını Kerem'in boynuna dolayarak onu hızlıca kendine çekti. Bu öyle bir çekişti ki *aşk ve intikam* doluydu.

Toprak uzun süredir bu anı bekliyormuş gibi Kerem'i öpmeye başladı, ona deliler gibi aç olan Kerem de karşılık vermeye başladı. Bu yaptığı doğru muydu, emin değildi ama duygularına engel olamıyordu. Belki de Toprak yarın uyandığında bu durum için ona çok kızacaktı, ne de olsa bu kızın sağı solu belli olmazdı. Kerem isteksiz de olsa geri çekildi, tam o esnada vücutları tamamen buluşmuştu.

“Bunu yapamam Toprak, sen çok sarhoşsun.”

“Hayır,” dedi Toprak onu tekrar öpmeden hemen önce. Ardından öpücüklerinin arasından konuştu. “Ne yaptığımı bilecek kadar kendimdeyim.”

Kerem bu cümleye tepki vermeden Toprak'ı öpmeye devam etti, öyle bir öpüyordu ki dudağını ısırıldığını fark ettiğinde biraz yavaşladı, öptüğü dudakların yumuşaklığı ve dolgunluğu Kerem'i delirtse de hafifçe geri çekildi.

“Seni sabaha kadar hiç durmadan öpebilirim hatta daha fazlasını da yapabilirim, bunun için deliriyorum ama bunu yapmayacağım. İnkâr etsen de deli gibi sarhoşsun, sen şimdi güzelce uyu, ben koltukta yatacağım,” dedi Kerem, Toprak'ın üzerinden kalkmaya yeltenirken. Toprak cevap vermedi ama gözleri dolmuştu, Kerem'in bileğinden tutarak kalkmasını engelledi.

“En azından yanımda uyu, buna ihtiyacım var.” Kerem onu ikiletmeden usulca yanına yattı ve ikisinin de üzerini örttü. Toprak ağlamaya başladığında Kerem'e sarıldı, aynı şekilde karşılık veren Kerem, Toprak'ın alnından öptü ve ona bir daha asla sarılamayacağını bilerek sımsıkı sarıldı.

“Senden nefret ediyorum,” dedi Toprak gözyaşlarının arasından.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Kerem sessizce. Biliyordu, o yeşil gözler ona her zaman nefretle bakıyordu. Bazen çok masum, bazen ise çok tehlikeliydi. Kerem, onun gözlerine her baktığında bu kızın cenneti olduğu kadar cehennemi olacağını da biliyordu, hissediyordu.

Toprak karşılık vermeden derin nefesler alıp vermeye başladığında Kerem uyuyakaldığını anladı. Kerem'in de çok uykusu vardı ancak bu an o kadar kıymetliydi ki

hafızasına işleyebileceği hiçbir sahnenin boşa gitmesini istemediği için uykuya direniyordu. Çünkü yarın güneş doğduğunda her şey eskisi gibi olacak, Toprak yeniden buz kesilecekti. Bu an, onun duvarlarını indirdiği tek andı ve kıymetini bilmeliydi. Nasıl olduğunu anlamasa da Toprak'a o kadar çok bağlanmıştı ki bu kadar acının içinde bu kız nasıl hayatının merkezi hâline gelmişti, o da şaşırıyordu. Toprak, onun sığındığı liman olmuştu ve gemileri yakmaya çoktan hazırды, şu hayatta tanıdığı ve güvendiği tek insandı.

Gün aydınlandığında, omzundaki ağırlıkla gözlerini araladı. Uzun zaman sonra o kadar huzurlu uyumuştı ki içinde âdeta kelebekler uçuşurcasına güne başlıyordu. Biraz daha kendine geldiğinde yanında bir adamın yat-tığını ve ona sarıldığını fark etti, olduğu yerde hızlıca doğruldu. Kerem'in kollarında uyuduğunu anlayan Toprak'ın kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı, hemen üzerine baktı, neyse ki her ikisinin de kıyafetleri üzerle-rinde duruyordu. Bu, dün gece bir şey olmadığı ihtima-lini daha da güçlendiriyordu. Hatırlamak istese de ba-şındaki hafif ağrı bunu engelleyecek düzeydeydi. Ancak o kadar huzurlu hissediyordu ki Kerem'e uzun uzun bak-maya devam etti. Bir katil ile aynı yatakta uyuma fikri mide bulandırıcı geliyordu, yine de Kerem'in uyurken ne kadar masum olduğunu düşünmeden edemedi. *Bir katil nasıl bu kadar masum gözükebilirdi?* Yaptıkları için nefes aldığı her dakika kendinden nefret etse de kalbi, bunun oldukça doğru olduğuna beynini ikna etmeye ça-lışıyordu.

“Bu oyuna gelmeyeceğim,” diye mırıldandı kendi kendine. “Sadece amacıma ulaşana kadar,” diye ekledi saçlarını elleriyle savururken. Tam o esnada Kerem’in kıpırdandığını fark etti ve saniyeler sonra duymaktan korktuğu ses tonu kulaklarına ulaştı.

“Günaydın,” dedi Kerem kısık, uykulu ve bir o kadar da güzel ses tonuyla. Toprak yutkunmakla yetindi hem utanıyordu hem de gözlerine bakmaya korkuyordu.

“Günaydın,” dedi kafasını bile çevirmeden, ardından hızlıca yataktan kalktı. “Hemen hazırlanıp dönelim.”

Kerem, uyandığında böyle olacağını biliyordu. Gün doğmuştu ve Toprak eskisi gibi soğuk, duygusuz birine dönüşmüştü. Onu anlamaya çalışsa da bu hareketlerine anlam veremiyordu hem seviyor gibi hem de nefret ediyor gibi davranıyordu, oldukça tutarsız hareketleri olsa da bu, dün gecenin mükemmel olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Olur, gidelim ama bu kızgın ifadeni değiştirmen gerekiyor çünkü ben kurt gibi açım.”

“Kızgın değilim,” dedi hemen Toprak.

“Hem kızgın hem de hazırcevap,” diye devam etti Kerem. Bu defa, kimsenin olmadığı bu anda onunla konuşacaktı. Bu iş bugün çözülecekti.

“Hazırcevap da değilim, Kerem,” dedi Toprak göz teması kurarken. Bakışları nihayet buluştuğunda her ikisinin de kalp atışları hızlanmıştı, öyle hızlanmıştı ki neredeyse yerinden fırlayacakmış gibiydi.

“Dün için kızdıysan özür dilerim ancak yanında uyumamı sen istedin,” dedi Kerem. Toprak bunu duyduğuna şaşırırsa da kesik kesik hatırlıyordu ve zihninde onu öptüğü an canlanmıştı.

“Seni öpen de bendim.”

Kerem onu onaylarcasına başını salladığında gülümsedi.

“Hayatımda aldığım en iyi öpücüktü.”

“Gerçekten konumuz bu olamaz, değil mi Kerem?”

“Neden?” dedi Kerem suratına sert bir ifade yerleştirirken. “İkimiz de birbirimizden hoşlanmıyor muyuz?”

“Hoşlanmıyoruz,” dedi Toprak hırkasını giymeye çalışırken.

“Hayır, hoşlanıyoruz. Bir şey hissetmeyen biri dün gece öyle öpemezdi.”

“Sen insanları çok masum mu sanıyorsun, Kerem? Öyle de bir öperdi ki...” dedi Toprak kendinden emin bir tavırla.

“Hayır, Toprak. Senden yaşça büyük biri olarak söyleyebilirim ki hayatımda daha önce bu kadar duygu dolu öpüşmedim. Ayrıca eğer dün ileri gidecek olsaydım sen buna çok hazırdın, belki bunu da hatırlıyorsundur,” dedi yataktan kalkarken.

Bu cümleyle dün geceyi hatırladığında Toprak utanmıştı, sarhoşken oldukça cesur olan Toprak’a içinden bir defa daha kızarak derin bir nefes aldı. Eğer intikam

almak istiyorsa her an sarhoş Toprak'ın cesaretine sahip olması gerekiyordu, belki bu yanlış ve mide bulandırıcıydı ama buna mecburdu.

“Doğru söylüyorsun aslında, istedim ama öyle bir söyledin ki pişman olmam gerektiğini düşünüyorum şu an.”

Kerem hafifçe gülümsedi, bu gülümseme onun üstünlük kurduğunun göstergesiydi. Toprak bu adama çoktan yenildiğinin farkındaydı... *Gerçek her ne olursa olsun, farkındaydı.*

“Hayır tabii ki. Şu hayatta uğruna kendimizden ödün verdiğimiz, türlü türlü oyunlar oynadığımız hedefimiz kadar çok isterdim gerçekleşmesini ama...”

“Ama?” dedi Toprak sakın bir tavırla, aslında içten içe gergin ve heyecanlıydı.

“Ama doğru zaman olmadığını biliyorum.”

“Gerçekten şu an bunu konuştuğumuza inanamıyorum.” Bu oyun canını yaksa da balık nihayet oltaya gelmişti. Kerem'i kalbinden vurmanın ilk adımını atmıştı. *Şimdi asıl oyun başlayabilirdi.*

“İstersen konuşmayız,” dedi Kerem net bir tavırla. İşte, bu Toprak'ın beklemediği bir hamle olmuştu. Hani her zaman kaçan kovalanırdı? Bir tezi daha çürütüyordu.

“Konuşmakla konuşmamak arasında gidip geliyorum,” dedi Toprak.

“Sen her zaman gidip geliyorsun, şu ana özel bir tavır değil bu,” dedi Kerem iğnelercesine, Toprak alması gereken mesajı almıştı.

“Şu saçma muhabbetimizin özeti şu, Kerem; evet, senden hoşlanıyorum ancak bunun olması imkânsız çünkü biliyorsun ki biz ağabey ve kardeşiz.” Nihayet ağızındaki baklayı çıkarmıştı!

“İki insan hislerinden eminse her şey göze alınabilir.”

“Emin misin peki?”

“Bu hayatta hiç olmadığım kadar,” dedi Kerem, Toprak’ın saçlarında ellerini yavaşça gezdirirken. “Bu saçlar...” Dudaklarını usulca boynuna götürdü ve minik bir buse bırakırken kokusunu içine çekti.

“Bu koku karşısında nasıl emin olamayabilirim?” diye ekledi en son. Toprak gözlerini kapatmıştı, sinirini kontrol etmeye çalışırken duygularını bastırmak için kendini zorluyordu. *Annesi için buna mecburdu; intikam almanın en iyi yolu buydu, başka yol yoktu.*

Kerem, Toprak’ın boynundan başını çektiğinde göz göze geldiler. Her ikisinin de kalp atışı neredeyse dışarıdan duyulacak kadar hızlanmıştı, nefeslerini kontrol etmekte zorlanıyorlardı. Buğulu gözlerle Kerem’e yaklaşarak dün akşamkinden daha istekli ve daha şehvetli bir şekilde dudaklarını buluşturdu. Bu buluşma, her ikisinin de vücudunda kan dolaşımını harekete geçirmişti, parmak uçlarına kadar titriyorlardı.

Yavaş ve sakin başlayan öpüşmenin yerini şehvet almıştı, her ikisi de tutkulu bir şekilde bu buluşmanın tadını çıkarıyordu. Toprak, ellerini Kerem'in saçında gezdirirken Kerem ise onun belini sıkıca kavrayarak biraz daha kendine çekti. Vücutları buluşmak için can atsa da Toprak bir noktada durması gerektiğini biliyordu. Yavaşça kendini geri çekerek gözlerini Kerem'in gözlerine sabitledi. Bu sefer sinir dolu değil, birbirlerine sevgi dolu bakıyorlardı, *en azından Kerem öyle sanıyordu...*

"Toprak..." dedi Kerem gülümserken. "Bu çok güzeldi."

"Bu daha başlangıç," dedi Toprak gülümserken. Kerem, Toprak'ın yanağına şefkat dolu bir öpücük bıraktıktan sonra sımsıkı sarıldı. Öyle bir sarıldı ki sanki her an ellerinden kayıp gitmesin diye tutarcasına sarılıyordu.

"Ama beni böyle sıkarsan bir başlangıcımız olamadan nefessizlikten öleceğim," dedi Toprak sevimli bir ses tonuyla. Kerem kahkaha atarak geri çekildi, o kadar mutlu ve huzurluydu ki hiçbir zaman bu kadar iyi hissetmemişti.

"Özür dilerim ama hem çok güzelsin hem de bu hâllerin beni delirtiyor."

Bingo! Kerem cepteydi, şimdi sırada bağlama seansı vardı.

"Senin de beni delirten hâllerin var ama şu an durmamız gerekiyor."

Kerem, Toprak'ın omzuna elini atarken şımarık bir tavırla gülümsedi.

“Öyle mi, hangi hâllermiş onlar?”

Toprak, Kerem'in eline hafifçe vurarak yatağa yöneldi ve oturarak ayakkabılarını giymeye başladı.

“Hemen şımarma, sırası geldiğinde söylerim. Haydi, kahvaltıya gidelim.”

Odadan çıkarken Kerem, Toprak'ın elini tuttuğunda her ikisi de birbirine baktı.

“Ne?” dedi Kerem gülümserken. “Sevgilim değil misin?”

“Sevgilin miyim?” dedi Toprak esprili bir ses tonuyla.

“Sevgilim olmayan insanları arzulamıyorum ya da onlarla öpüşmüyorum.” Toprak onun bozulduğunu anlamıştı.

“Tamam, şaka yaptım, hemen bozulma, sevgilininim. Fakat dikkat etmemiz gerek, evde benden böyle bir samimiyet bekleme.”

“Evde kardeşim, ev dışında her yerde sevgilimsin,” dedi Kerem gülümseyerek. Her ikisi de kahkahalar eşliğinde masalarına oturdular. Hızlıca kahvaltı yapıp İstanbul'a, gerçek yaşama dönmeleri gerekiyordu.

SAATLER SONRA

Arabaya bindiklerinde deniz kokusundan iyice uzaklaşmışlardı. Masallar diyarından gerçek hayata döndüklerinde tüm sıkıntılar göğsündeki yerini aldı. Derin bir nefes çekti ve kahvesini yudumlarken İstanbul'un araba dolu caddesinde gözlerini gezdirdi. Her dakika bu oyunu düşünmeden edemiyordu; ne olacaktı, sonu nereye varacaktı, en ufak bir fikri yoktu. Beyni başka, kalbi bambaşka şeyler söylüyordu. Peki, insan kalbine mi inanmalıydı yoksa beynine mi? Beyni, bir şeylerin yanlış olduğunu ve planlı hareket etmesi gerektiğini söylüyordu. Kalbi ise beyninin aksine onun iyi biri olduğunu dile getiriyordu ve ona olan aşkını her fırsatta fısıldıyordu ancak ortada bir gerçek vardı: Bu adamdan çok büyük bir intikam alması gerekiyordu. Çünkü bu adam, onu her ne kadar güvende hissettirse de bir *katildi*.

Biraz sonra evin dış kapısından girdiklerinde yeniden yüzleşmesi gereken gerçeklik ile karşı karşıya kalmıştı. Odasına bırakılan not kafasını kurcalayıp duruyordu, her şeyi gizlemişken onun kim olduğunu nasıl öğrenebilirlerdi? Acaba kimdi? Evden biri böyle bir şeyi bilebilir miydi? Düşündükçe kendini yiyeceğini biliyordu ama bu kişinin kim olduğunu bulması gerekiyordu çünkü hayatlarını tehlikeye atıyordu.

"Eve geldik, yine durgunlaştın," dedi Kerem ancak Toprak çok dalgındı, söylediklerini duymadığı için en sonunda Kerem onu dürtmek zorunda kaldığında irkilerek daldığı düşüncelerden çıktı.

“Dalmışım, ne dedin?” diye ekledi Toprak.

“Eve geldik, yine durgunlaştın.”

“Şu kapıdan girince tüm gerçeklik suratıma vurdu da ondan,” dedi sıkıntılı bir tavırla.

“Merak etme güzelim, az kaldı.”

“Az kaldı,” dedi Toprak, Kerem’in gözlerini delip geçecekmiş gibi bakarken.

Behram camdan onların geldiğini görünce bahçeye indi, babacan bir tavırla gülümsedi. Bahçedeki çiçeklerinin yanına giderek onları sulamaya başladı. Böyle bir adamın bahçede çiçek suladığını görmek Toprak’a garip geliyordu. Arabadan inerek Behram’a doğru ilerledi.

“Merhaba, Behram Bey,” dedi Toprak sevecen bir tavırla gülümserken.

“Merhaba Toprak kızım, hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk, Behram Bey,” dedi Toprak ve Kerem bir ağızdan.

“Eğlenebildiniz mi?”

“Evet, çok iyi geldi gerçekten, ilk defa Adalar’ı gördüm,” dedi Toprak heyecanlı bir tavırla.

“Adalar’ın ruhu bambaşkadır,” dedi Behram çiçeklerinden gözlerini ayırmadan.

“İstanbul’un tamamı bambaşka, her sokağında farklı bir hikâye yatıyor,” dediğinde Behram onaylarcasına kafasını salladı ancak cevap vermedi.

“Biz yukarı çıkalım, Behram Bey,” dedi Toprak onayını alarak.

“Tabii çocuklar, dinlenin lütfen, akşam yemekte görüşürüz.”

“Görüşmek üzere,” dediler ve eve doğru yürümeye başladılar.

Toprak ve Kerem birbirine bakmamak için direnerek eve girdiler. Toprak eve adım attığında sanki tüm sıkıntıları omuzlarına yeniden binmiş gibi hissetti; âdeta göğsü sıkışıyor, nefes alamıyordu. Bu ev ona annesinin ölümünü yeniden hatırlatmıştı, yutkundu, derin bir nefes aldı ve kimseye bir şey söylemeden koşar adım odasına çıktı. Adada olanları düşündü, bir o tarafa bir bu tarafa yürürken Kerem odaya girdiğinde olduğu yerde duraksadı.

“Ne oldu, iyi misin?” diye sordu merakla. Toprak, Kerem’in yüzünü görmek istemiyordu, ona baktığında kendisinden ne kadar nefret ettiğini hatırlıyordu. Bir an için onu yöneten milyonlarca sesten birini dinlemiş ve oynadığı oyun gereği, sonunda Kerem’i avuçlarının arasına almıştı. Bunu yaptığında iyi hissedeceğini düşünüyordu ancak yanılmıştı, aksine derin bir pişmanlık duyuyordu ve kalbinin ortasına bir huzursuzluk çökmüştü.

“Kerem, lütfen gider misin?” dedi Toprak gergin bir tavırla.

“İyi misin?” dedi Kerem odaya girerken, merakla devam etti:

“İstemedem bir şey mi yaptım?”

“Kerem defol git buradan, seni görmek istemiyorum!” dedi Toprak daha yüksek bir ses tonuyla.

“Ne oluyor ya? Seni gerçekten anlamakta zorlanıyorum, bir iyisin bir kötü. Daha dün akşam kollarımdayken aşk sarhoşuydun, bugün bana nefretle bakıyorsun!” dedi Kerem sinirli bir ses tonuyla, ardından odadan çıkıp gitti. Toprak gerçekten de hareketlerini anlaması zor bir insandı. Bir gün iyiyken diğer gün kötüydü ve Kerem bu hareketlerine anlam veremiyordu. Toprak ona âşık mı yoksa nefret mi ediyor, emin değildi. Bir gün onu çok seviyormuş, dokunmaya dahi kıyamıyormuşçasına bakan kadın, ertesi gün ondan tiksiniyor gibi bakarak gözlerini bile buluşturmuyordu. Kerem, Toprak’ı gerçekten sevse de kendini arafta kalmış gibi hissediyordu. Henüz onu yeterince tanımamasına rağmen hayata tutunuşuna, inatçı tavırlarına, yoldaşlığına ve sadece onun gördüğüne emin olduğu son derece duygusal ve çocuk ruhlu kadına; çimen yeşili gözlü, baktığında ona hayat verdiğini hisseden Toprak’a âşık olmuştu *ve yüreği tıpkı insanoğluna nefes veren ve onu geri alan toprak ana gibi kendi sonunu biliyordu.*

Toprak, Kerem’in gitmesiyle daha fazla ağlamaya başladı, ellerini saçlarının arasına aldı. O kadar şiddetli ağlıyordu ki sakinliğini koruyamıyor, nefes alıp vermekte zorlanıyordu. Dün geceyi düşündü, kendine ne kadar da çok kızmıştı! Bir yandan bunu yapması gerektiğini bilse de diğer yandan bunun ne kadar zorlayıcı oldu-

ğunu düşünmeden edemiyordu. Bu kadar zor olacağını tahmin etseydi belki de bu işe girişmezdi çünkü kalbinin böylesine acıyacağını hiç düşünmemişti. O sadece katilin canını yakacağını hesaba katmış, kendi canını hesaba katmamıştı.

Ancak hiç bu kadar yanacağını, paramparça olabileceğini hesaba katmamıştı. Paramparça bir hâldeydi, ruhu daralıyor, aklı ve kalbi her saniye deliler gibi çatışyordu. İşin içinden çıkmak istese de bir türlü bunu beceremiyordu. Artık yorulmuştu, her fırsatta beyni ona bunun doğru olmadığını ve asla bir bütün olamayacaklarını söylese de kalbi, karşısında gördüğü o umut dolu gözlerin iyi biri olduğuna inanmak istiyordu. Bu yaşadıkları durumun her gün bir kâbustan ibaret olmasını dilese de her yeni güne gözlerini açtığında aslında gerçekler bir tokat gibi suratına okkalı bir şekilde çarpıyordu. Ne zaman yenik düşeceğini hissetse aklına hep annesi geliyordu, göğsündeki sancı git gide artarken annesinin kanlar içinde yatan hâlini gözlerinin önüne getirdi, hiç acımadan onu bir kefen parçasıyla toprağın altına koymuşlardı. O gün adından da kendinden de nefret etmişti Toprak. Soğuk mezarda yatan kişi annesi olmamalıydı, gerekirse kendisi girmeliydi ama annesi nefes alıyor olmalıydı. Eğer yeniden bir seçme şansı olsa kesinlikle ömrünün tamamını bir saniye bile düşünmeden annesi için feda edebilirdi.

Yutkundu, bütün deliller o adamı gösterirken, annesini aldığı elleri tutmuştu dün gece. Annesini hayattan koparan o adamın gözlerine bakmıştı, hatta onunla aynı

yatağa girmişti. Çok zor ve belki de saçmaydı ancak bir yemini vardı, bu yolda ne kadar iğrenç bir insan olacağına dair her şeye hazırlamıştı kendisini. Bütün etik değerlerinden, benliğinden, karakterinden vazgeçmişti. Gözünün gördüğü tek bir şey vardı; *o adamdan intikam almak*.

“Vicdan böyle bir şey, Toprak,” dedi arkadan gelen bir ses. Toprak korkuyla irkildi, arkasına döndüğünde dehşete kapıldı. Eve geldiği günden beri bir görünüp bir kaybolan sarışın kadın, Zeliha tam da karşısında duruyordu.

“Hayır, sen gerçek değilsin!” dedi gözyaşlarının arasından korkuyla.

“Bu evden gitmelisin,” dedi karşısında tepkisiz duran kadın. Uzun, sarı saçları beline kadar uzanıyor; giydiği bisiklet yaka, beline oturan mavi tonlarda elbisesi yerlere sürünüyordu.

“Ben değil, sen gideceksin. Çık aklımdan!” Korkudan bacakları titriyor, nefes alamıyordu. “Öldün sen!” diye ekledi tüm gücüyle.

“Evet, sen öldürdün,” dedi kadın gülerek. Toprak çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü, karşısındaki kadın sanki bir kuş olup uçmuştu, ellerini sertçe zemine vurmaya başladığında odaya Behram, Burak ve Kerem korku dolu ifadeleriyle girdiler. Behram koşarak Toprak’ın yanında diz çöktü ve onu sakinleştirmek için onu kollarının arasına aldı.

“Sakin ol, Toprak,” dedi endişeli bir tavırla. Herkes korkuyla Toprak’a bakıyordu, Kerem ona yaklaşmak istedi ancak durması gerektiğini biliyordu.

“Kendimden nefret ediyorum!” diye tekrarladı Toprak endişeli bir ses tonuyla çığlık çığlığa bağırırken. Behram, Toprak’ın saçlarını bir ağabey edasıyla okşuyor, sakinleşmesi için elinden geleni yapıyordu ancak Toprak kimseyi duymuyor gibi sadece bağırıyor ve ağlıyordu.

Elleriyle saçlarını dağıtıyor, onu tutmak isteyen Behram’ı tüm gücüyle itiyordu. Kerem, Toprak’ı öyle gördüğünde gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Her ne kadar onun bazı hareketlerine anlam veremese de onu seviyordu, kalbi onun sonsuz bir mükemmelliğe sahip olduğunun farkındaydı ve sevdiği kadını bu şekilde görmek onu yıpratıyordu. Her zaman olduğu gibi yine ikinci plandaydı ve hayatta yine görünmez bir roldeydi, sevdiği kadına sarılamayacak kadar aciz biri olduğunu düşünüyordu. Elini yumruk yapmakla yetindi, o esnada Toprak biraz daha sakinleşmişti.

“İyiym ben, Behram Bey,” dedi bir anda gözyaşlarını silerek, sanki az önce odada çığlık çığlığa ağlayan kendisi değilmiş gibi. Gülmeye başladığında ise odadaki herkes olayın ne olduğunu anlayamadan bakakalmıştı.

“Emin misin, Toprak?” dedi Behram merakla, bu hareketine kimse anlam verememişti.

“İyiym, bir anda sinirlerim boşaldı, kusura bakmayın,” dedi diz çöktüğü yerden kalkıp saçını toplayarak.

“Sen öyle diyorsan...” demekle yetindi Behram.

“İzninizle ben duş alıp dinleneyim, lütfen kusuruma bakmayın,” dedi Toprak odada yalnız kalmak istediğine dair bir imada bulunurken.

“Olur mu öyle, ne kusuru? Sen iyi ol da...” dedi Burak her zamanki samimi tavırlarıyla.

“Teşekkür ederim,” dedi Toprak, Kerem ile göz göze geldiklerinde hızla bakışlarını kaçırdı. Onun gözlerine bakmak istemiyordu, baktığında yenileceğini biliyordu ve bu durum onu oldukça huzursuz ediyordu. Huzursuzluktan hoşlanmıyordu, zaten nefes aldığı her an diken üstünde gibiydi. Her şey birbirine girmiş, allak bullak olmuştu ve bu durumun içinden nasıl çıkacağını, nereye varacağını tahmin edemiyordu. Nereye kadar böyle devam edecekti? Bir ay mı, bir yıl mı, bilmiyordu ve bu, canını fazlasıyla sıkmaya yetiyordu.

Herkes odadan çıkarken Kerem olduğu yerde öylece bekledi, Toprak ondan gözlerini kaçırsa da o hiç gözlerini ayırmadan onu izliyordu. Toprak’ın kaçmaya çalıştığının ve bunun nedeninin farkındaydı ancak umurunda değildi çünkü dün gece onun hissettiklerini Toprak’ın da hissettiğine emindi ve bundan vazgeçemeye niyeti yoktu.

“Sen de çıkar mısın?” dedi Toprak herkes odayı tamamen terk ettiğinde.

“Hayır,” dedi Kerem tek eliyle kapıyı iterken.

“Çıkar mısın, Kerem?” dedi Toprak biraz daha yüksek bir ses tonuyla.

“Çıkmıyorum,” dedi Kerem, Toprak’a biraz daha yaklaşıırken.

“İstemiyorum.” Kendisine yaklaşan Kerem’e karşılık geriye doğru minik adımlar atarken. Korkuyordu, onunla yakın olmaya bile cesareti yoktu çünkü yaklaştığında yenileceğini ve sonra yine kendinden nefret edeceğini adı gibi biliyordu.

Toprak derin bir nefes aldı ve gözyaşlarını yeniden serbest bıraktı, az önce kendine gelen kızıdan eser kalmamıştı. Kerem, Toprak’ı tamamen duvara yaslayıp köşeye sıkıştırdığında gözlerini gözlerine dikti. Toprak ağlıyor, Kerem ise tüm dikkatiyle onu izliyordu.

“Senin neyin var?” dedi kısık ama meraklı bir ses tonuyla.

“Bir şeyim yok.” Kerem, Toprak’ın çenesini tutarak zorla da olsa kendisine bakmasını sağladı.

“Yalan söyleme.” Onu böyle görmek canını yaksa da güçlü olmak zorundaydı.

“Yalan söylemiyorum, iyiyim.”

“Dün gece yüzünden mi?” dedi Kerem, çenesini tutmaya devam ediyordu. “Pişman mısın?”

Toprak, duymaktan korktuğu sorunun karşısında sessiz kaldı. Ne cevap vereceğini bilmiyordu, annesinin katili ile bu kadar yakın olmak onu geriyordu, dün

sarhoş olduğu için bunun farkına varamamıştı ancak onun nefesini hissedecek kadar yakınında olmak Toprak için fazlasıyla zorlayıcıydı. Bir yandan ona yakın olmayı çok istese de diğeri yanı ondan koşarak kaçmak istiyordu.

“Hayır. Dün gece ile bir ilgisi yok.”

“Ne o zaman? Gerçekten anlam veremiyorum, sanki her seferinde karşımda farklı biri varmış gibi hissediyorum,” dedi Kerem merak dolu bakışlarla.

“Haklısın.” Kerem’in ondan bu denli şüphelenmeye başlaması hoşuna gitmemişti ve kendine biraz çekidüzen vermesi gerektiğinin farkındaydı, içindeki ses ona bunu söylüyordu yoksa her şey başlamadan bitebilirdi.

Midesi bulansa da nefes almakta zorlansa da, bedeninden nefret etse de bu oyunun sonuçlarına katlanmak zorundaydı ve başka bir çaresi yoktu. Belki onu her öptüğünde dudaklarını koparıp atmak, ellerini her tuttuğunda bileklerini kesmek isteyecekti ama bedeninin yapacağı tüm kötülükleri ruhu kabullenmek zorundaydı.

“Eğer istemiyorsan, pişmansan...” dedi Kerem. Sonuçta onu istemeyen ya da kararsız olan biriyle birlikte olmakta diretemezdi, zaten başında bir sürü dert vardı ve bu aslında onun içinde tehlikeli bir durumdu.

“Değilim,” dedi Toprak nihayet Kerem’in gözlerine bakarken. Ellerini yavaşça Kerem’in kirli sakalına götürdü, bunu yaparken kendine kızıyordu ama mecburdu, bir söz vermişti ve yapmak zorundaydı.

Elleri ile çenesini iyice kavradıktan sonra yavaşça kendine çekti ve dudaklarını birleştirdi, bu öyle bir birleşmeydi ki kalbinin ortasına hançer saplanmışçasına bir ağrı girmişti, nefes almak istese göğsündeki ağırlık yüzünden canının yanacağına neredeyse emindi. Kerem şehvetle öpmeye devam ederken karşılık vermekte zorlanıyor, gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Elleriyle çenesini sımsıkı kavradı, o kadar sıkı kavradı ki neredeyse tırnaklarının Kerem'in yanağına battığını fark etmedi. Kerem'in canı yansa da aldırış etmedi, kalbini deliler gibi çarptıran bu küçük kadını öpmeye, onun için her şeye değerdi. Sanki onu öpmeyi yıllarca beklemiş gibiydi, dudakları ona resmen muhtaçtı. Kalbinin ortasında bir çiçek açmış ve tüm karanlığını güzelliyle yavaşça yok ediyormuş gibi hissediyordu, ruhunun bu öpücüğe ihtiyacı vardı ve daha fazlasını istiyordu. Toprak'ı belinden kavrayıp kendine biraz daha yaklaştırdı, belini o kadar sıkı kavramıştı ki Toprak neredeyse onun her bir uzvunu hissediyordu ve bu durumdan hoşnut değildi. Huzursuzca gözlerini araladığında karşısında yine aynı kadın vardı; Kerem'in omzunun arkasında, kapının yanında uzun, sarı saçlarıyla ve aynı elbisesiyle ona bakıyordu.

"Katil!" diye mırıldandığında Toprak hızlıca geri çekildi. Kerem ne olduğunu anlamasa da Toprak, Kerem'in tam omzunun arkasına baktığında kadın gitmişti. Toprak yeniden titremeye başladığında ellerini saçlarına götürdü ve yüzünün bir kısmını kapatan saçlarını kulağının arkasına aldı.

“Ben uyusam olur mu, Kerem?” dedi suçlulukla.
“Gerçekten çok yorgunum.”

“Olur.” Bunu duymak hoşuna gitmese de ona hak veriyordu, zor bir gün yaşamıştı.

“Teşekkür ederim, iyi geceler,” dedi Toprak yalandan gülümserken.

“İyi geceler,” dedi Kerem ve başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Toprak korkuyla bir o tarafa bir bu tarafa yürüyordu, bu kadın onun beyninin bir oyunuydu. *Yoksa değil miydi?* Acaba gerçekten Zeliha’nın ruhu huzur bulmak için onu mu rahatsız ediyordu? Toprak onu öldürmek istememişti, o sadece oğlunun yaptıkları yüzünden hesap sormak istemişti. Bu yüzden o gün o eve gitmişti ve *çok pişmandı*.

2 AY ÖNCE

İZMİR

10:30

İzmir

Zeliha her sabah olduğu gibi oğlu Kerem'e kahvaltı hazırlamış ve onu işe yollamıştı, sırada yapması gereken ev işleri vardı ve sonrasında aylık kazancını sağladığı işe gidecek, yapmaktan hoşnut olmasa da yaşamak zorunda olduğu için merdiven silmek için kolları sıvayacaktı. Zeliha sofrayı topladı, kirli bulaşıkları tezgâha koydu ve onları temizlemek için bir kaba sıcak su doldurarak suyu köpürttü, yaz ayında bulaşık yıkamak kolay olabiliyordu ancak kış aylarında makinenin ve kombinin olmadığı bir evde sıcak su olmadan bulaşık yıkamak eziyet gibiydi ancak buna da mecburiyetten alışmıştı. İstemeden de olsa eski hayatını düşündü, buralara nasıl gelmişti?

Önceden ne kadar da güzel bir hayatı vardı, eli sıcak sudan soğuk suya geçmiyordu hatta bu tür işleri bile yapmak zorunda kalmıyordu. Tek derdi sevdiği adam ile evlenebilmek ve mutlu bir hayat sürebilmekti ancak bunu da eline yüzüne bulaştırmıştı, artık istese de eski hayatına dönemezdi çünkü masum insanların hayatlarıyla oynamış, bir ailenin yok olmasına neden olmuştu. Hayatı boyunca bunun için kendinden nefret edecekti,

küçücük bir çocuk onun yüzünden annesiz kalmıştı ve bunun vicdan azabını artık taşıyamıyordu. İlk başlarda kendini tıpkı kendisi gibi kimsesiz olan Kerem ile avutabileceğini sandı ancak zamanla bir çocuğu annesiz bırakmanın yükü ağırlaşıyordu. Zaten kendi benliğini de kaybetmişti, belli belirsiz bir hayat yaşıyordu. Yaptıklarını düzeltmek için evden kaçıp İzmir'e gelmişti ancak burada da hiçbir sonuca varamamış, olduğu yerde saymıştı. Ne geri dönebilmişti ne de bir adım ileri gidebilmişti ve aradan yirmi beş yıl geçmesine rağmen ne yapması gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Manevi oğlu yerine koyduğu, zamanında sokakta tanıştığı ve bir daha sokaklara dönmesine gönlünün razı olmadığı Kerem ile göçebe bir hayat yaşamış, polisler ikisinin de izine ulaşmasın diye oradan oraya sürüklenmişlerdi. Ne zaman Kerem on sekiz yaşını doldurmuştu, o zaman bir yerde sabit kalmaya başlamışlardı çünkü polisler öz oğlu olmayan birini artık çocuk olmadığı için elinden alamazlardı ve Zeliha gerçek kimliğini ifşa etmemiş olurdu. Sahi Zeliha kimdi? Sürekli bunu düşünüp duruyordu, herkes onu Zeliha olarak tanıyordu ancak yıllarca gerçek kimliğini saklamak hiç de kolay olmamıştı, Kerem onun kimliğini görmesin diye çok çabalamıştı.

Zeliha suyun sıcaklığına aldırmadan bulaşıkları yıkamaya devam ederken kapının sertçe çalınmasıyla daldığı düşüncelerinden hızla sıyrıldı. Alelacele ellerini durulayıp kuruladıktan sonra kapıya koşar adım ilerledi. Kapıyı açtığında karşısında ona sinirli gözlerle bakan,

henüz yirmili yaşlarında, uzun saçlı, yeşil gözleri ağlamaktan kızarmış ve gözleri şiş buldu.

“Buyurun,” dedi nazik bir tavırla.

“Senin oğlun...” dedi karşısındaki kız öfkeyle, daha cümlesini tamamlayamadan gözyaşları akmaya başladı. Birkaç saniye sonra nefesini düzene sokup bu sefer tüm gücüyle haykırdı. “Senin oğlun bir katil!” dedi kız içeri girmeye çalışıp Zeliha’yı iterken.

“Ne diyorsun sen?” dedi Zeliha tüm gücüyle bağırıp geriye sendelerken. Kız biraz daha evin içine girdiğinde Zeliha’yı itirmeye devam ediyordu.

“Oğlun annemi öldürdü!”

“Saçmalama! Benim oğlum asla öyle bir şey yapmaz, bir cana kıymaz!” dedi Zeliha kendini korumak için kızı iterken.

“Senin oğlun annemi öldürdü, hayatımı çaldı!” dedi küçük kız bu sefer Zeliha’ya saldırmaya başlarken. Zeliha da kendini koruma pahasına kıza karşılık vermeye başladığında aralarındaki tartışma alevlendi ve yeşil gözlü kız, Zeliha’yı tüm gücüyle ittiğinde Zeliha dengesini koruyamadı ve başını kapı eşiğinde bulunan mermerle sert bir şekilde çarparak bayıldı. Kafasından akan kan etrafa o kadar hızlı yayılıyordu ki genç kız korkmuştu. Zeliha belli belirsiz bakışlarının ardından mırıldanmak istedi ancak gücü yetmiyordu ve artık onun için her şey karanlıktan ibaretti.

İSTANBUL

Toprak

Toprak huzursuz bir şekilde odasında âdeta kıvrılırken düşünmeden edemiyordu, artık kendini tanıyamadığı bir noktaya gelmişti. Aslında Kerem ile çoktan ödeşmişlerdi, o da annesini onun ellerinden koparıp almıştı, istemedi de olsa bunu yapmıştı ve deliler gibi pişmandı. O sanki Kerem suçunu ortaya çıkarmadan nefes alamayacak gibi hissediyordu. Sanki Kerem'in artık bu yaşamda bir varlığı kalmadığında huzura erecek, ancak o zaman annesi mezarında huzurla uyuyabilecek gibi hissediyordu. Buna inanmıştı ve başka bir seçenek ona doğru gelmiyordu. Gün boyu çok yorulmuştu ve uyumak istiyordu ancak beyninde dönüp duran düşünceler buna engel oluyordu. Zeliha aklından çıkmıyordu, şimdi bir de onun ruhuyla uğraşıyordu, yaptığı şey için son derece pişman olsa da istemedi ölümüne neden olduğu kadının hayatı ona çok cazip geliyordu.

Günlüğü sakladığı yerden çıkararak en son sayfayı açtı ve okumaya başladı, hikâyenin sonunun nereye gideceğini çok merak ediyordu.

17 AĞUSTOS 1992

Sevgili günlük,

Neredeyse bir aydan fazla olmuş sana yazmayalı. Biliyorum, düzenli yazmadığım için bana kıızıyorsun ancak hayatımda çok farklı gelişmeler oldu. Öncelikle canım oğlum dünyaya geldi. O kadar küçük ki! Bir sonraki sayfaya görmen için fotoğrafını yapııştırıyorum çünkü günün birinde bu günlüğü oğluma okutmak istiyorum, benden ona yadigâr kalsın istiyorum. Son dönemlerde çok fazla sancılarım olduğu için ne işe gidebildim ne de sana yazabildim, doğum yapmaktan çok korktum ama sevdiğin insanlar yanındaysa hayat her zaman daha kolay oluyor çünkü gerçekten onların var olması bile insana güç veriyor. Ailem benim her şeyim, Behram benim her şeyim ve evimizin en yeni üyesi, minik oğlumuz Burak benim her şeyim. Onun bana bakışını gördüğümde kendimi o kadar mutlu hissettim ki nefes aldığımı, yaşadığımı anladım. İşte, şimdi bir aile oldunuz Zeliha, dedim o minik ellerini tutarken. Annem ben çok küçükken hep bana, anne olduğunda bu hislerin ne demek olduğunu anlayacaksın, derdi. Gerçekten de haklıymış. Onun için canımı bile veririm! Onu uyurken bile özlüyorum, sürekli kokusunu ciğerlerime doldurmak, sonsuz öpücüklere boğmak istiyorum. Bunları yazarken bile hem gülüyor hem ağlıyorum, sevgili günlük. Çünkü annelik böyle bir şey, annelik seni hem çok güçlü

hem de son derece güçsüz yapıyor. En büyük zaafın evladın oluyor ve onun karşısında daha da güçsüzleşiyorsun. Oğlumun başına bir şey gelme ihtimali bile beni delirtirken nasıl güçlü kalabilirim? Şimdi bana diyeceksin ki ortada hiçbir şey yokken neden bunları düşünüyorsun? Bilmiyorum, sanırım anne olduğunda onu deliler gibi severken aynı zamanda onun için deliler gibi endişeleniyorsun. Ve kendime söz veriyorum, son nefesime kadar oğlum için her şeyi yapacağım. Tüm hayatım ona feda olsun!

Toprak günlüğün sayfasını gözyaşları içinde çevirirken arkada Burak'ın hastanedeki bebeklik fotoğrafını görünce dayanamayarak daha fazla ağlamaya başladı. Bu gece ne kadar ağladığı konusunda en ufak bir fikri yoktu ancak göz çanakları acıyor, artık görmekte güçlük çekecek kadar ağır geliyordu. Günlüğü yerine koyduktan sonra ışığı kapattı, yatağına uzattı. Bu evde, bu zaman diliminde bu şekilde bulunmak istemezdi. Bu evin kadınının katili olarak bu yatakta uzanmak istemezdi ve her şeyin değişmesi için tüm hayatını feda edebilirdi.

Ninova

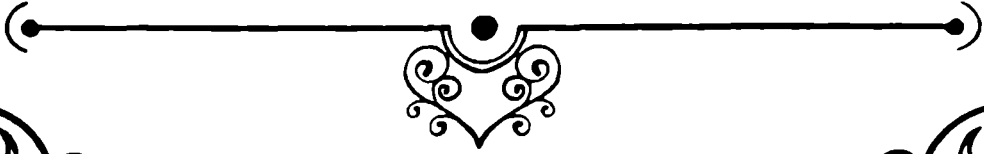
BÖLÜM ŞARKISI

Rei 6 - Ah Canım Sevgilim

"Acı dünden mi kalır, yarından mı gelir?"

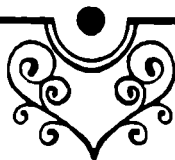

KATİL KALPLER

Şehri

KATİLLER
ÂŞIK OLUR MU?

Yeni bir gün, yeni bir yaşam mücadelesi ve sırlarla dolu bir ev... Toprak'ın her günü birbirinin aynısı olarak devam ediyordu ve bu işin sonunun nereye gideceğini oldukça merak ediyordu. Bir yandan Kerem ile uğraşırken diğer yandan Zeliha'nın kimliği, çetrefilli hayatı beynini bulandırıyor; yapboz parçalarını yerlerine zorlukla konumlandırıyordu. O kadar kafası karışıktı ki her gün yeni bir olay yaşıyor, yeni şeyler öğreniyordu. Kendini Zeliha'nın hayatına fazlasıyla kaptırdığının farkındaydı, bunu düzeltmesi gerekiyordu ve biraz daha kendine odaklanması gerekiyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Bilmiyordu. Ama her bilinmezliğin ardında mutlaka bir çözüm olurdu ve eninde sonunda bunu çözebileceğine inanıyordu.

Hızlıca yataktan kalkarak üzerine diz üstü, şifon, minik çiçekleri olan kalp yaka bir elbise geçirdi ve saçlarını atkuyruğu yaparak odadan çıktı. Göz altı torbaları biraz şişmişti, ne kadar makyajla kapatmak istese de şişlik hâlâ belli oluyordu ve bunu umursamadı. Üzerine geçirdiği ayak bileğine kadar uzanan trençkotun keme-rini bağladı ve evdeki kimseye gözükmekten çıktı. Bir kahve alıp sahil yürüyüşü yaptıktan sonra işe gidecekti, bu sabah insanlara sahte gülücükler atmak istemiyordu. Sadece yürümek ve kahve içmek istiyordu, duygularını biraz daha toparlaması için buna ihtiyacı vardı.

Elinde kahvesiyle Bebek sahilinde yürürken uzun uzun düşündü, kendinden nefret etmek için milyonlarca nedeni olduğunun farkındaydı. Kerem ile sevgili oyunu oynamak zorundaydı, belki elini her tuttuğunda bileğini kesmek isteyecekti ama bunu yapmaya mecburdu. Kerem'in güvenini kazanmıştı ama Toprak, onun canını daha farklı şekilde yakmak istiyordu. Bir arkadaşın verdiği acıyla, âşık olduğu kadının verdiği acı aynı olmazdı. Toprak, annesine âdeta tapan bir kızdı ve yokluğu onun için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu, bu yüzden Kerem bunun bedelini bu şekilde ödemeliydi. Çok isterdi onunla farklı bir zaman diliminde, farklı bir diyarda tanışmayı; onu bambaşka bir karakterde ama aynı ruhla sevmeyi. İçindeki ses ona masum bir tarafı olduğunu hissettirse de bunu reddetmek zorunda olduğunu biliyordu ve son nefesine kadar da reddedecekti. Bu hikâyeye nasıl ve neden başladığını unutmaması gerekiyordu, bu yüzden bunu her gün kendine hatırlatmaya devam edecekti. Kim bilir, belki bir gün ikisinin de masum olduğu bir zamanda, belki farklı bir gezegende yolları yeniden kesişirdi... Sonra kahvesini yudumlarken düşündü, bu kadar günahkâr iki insan nasıl farklı bir yaşamda mutlu olabilirdi? Olamazdı. İkisi de günahlarıyla kirlenmişti ve artık eski masumiyetleri yoktu...

“Sana söz veriyorum anne, bedeli ne olursa olsun bu işi bitireceğim. Çok ama çok az kaldı, yakında kavuşacağız,” dedi Toprak kahvesini yudumlarken. Denizin kokusunu içine çekti; bu kokuyu solumayı çok seviyordu,

ona sonsuz bir huzur veriyordu. Denizin sonsuzluğu ona annesini hatırlatıyordu, çünkü annesi de sonsuz mucizeleri olan bir kadındı. *Her anne bir mucizeydi ama onun annesi bambaşkaydı.*

Birkaç saatlik ortadan kaybolmanın ardından nihayet Asrınlı Holdinge geldi, her ne kadar istemese de artık burada farklı bir kimliğe bürünmüştü ve yürütmek zorunda olduğu bir işi vardı.

“Toprak, neredeydin?” dedi Burak merakla koridorda yanına yaklaşırken.

“Sabah biraz hava almak istedim, hem de yeni okulumla görüştüm,” dedi Toprak hızlıca bir yalan uydurarak.

“Keşke haber verseydin, Kerem de seni çok merak etti, onun da haberi yokmuş.”

“Evet, ben çıkarken uyuyordu, uyandırmak istemedim.”

“Aradı o kadar, telefonunu da açmamışsın.”

“Duymamışım, nerede şimdi ağabeyim?” dedi Toprak etrafa bakınırken, normalde bu saatlerde Behram’ın kapısında bekliyor olurdu.

“Onlar babamla çıktılar, önemli bir işleri varmış.”

“Anladım. Ben odama geçeyim, çok işim var.”

“Sen iyisin, değil mi?” dedi Burak, Toprak’ı takip ederken.

“Evet, evet, iyiyim. Sadece biraz dalgınım bu aralar, annemi özlüyorum,” dedi odasına girip oturduğunda. Defne de henüz ortalıkta gözükmüyordu, bu onun için iyi bir şeydi çünkü Defne çok can sıkıcı olabiliyordu ve onunla uğraşacak gücü yoktu.

“İstersen bugün dinlen, çalışmak zorunda değilsin.”

“Hayır, iyiyim gerçekten, hem çalışmak iyi geliyor,” dedi Toprak bilgisayarını açarken. O esnada odaya Defne girdi, görmek istemediği kadın gelmişti.

“Toprak Hanım, sabah şerifleriniz hayır olsun, hiç gelmeseydiniz,” dedi Burak’ın karşı sandalyesine otururken.

“Kusura bakmayın.”

“Benim haberim vardı Defne, Toprak bugün okulu ile görüşmeye gitti.” Defne bu duruma bozulsada çaktırmadı, Asrınlı ailesinin bu iki kardeşi korumasına anlam veremiyordu.

“Öyle mi?” dedi cevap vermekten kaçınarak. “Bundan sonra ben de senden izin alıp işe geç geleyim o zaman,” diye ekledi laf sokarcasına. Defne şirkette patrondan sonra gelen ikinci kişiydi ve bu tür takıntıları vardı. Hiçbir şeyin kendi kontrolü dışına çıkmasına tahammül edemiyordu, insanların bile.

“Bir daha olmaz Defne Hanım, haber veririm,” dedi Toprak başından atmak için. Defne ile uğraşmak istemiyordu, bu kadın onun tüm enerjisini sömürüyordu.

Eğer bu kadının bir lakabı olsa kesinlikle *ruh emici* olurdu diye düşündü.

“Neyse, biliyorsun ki sevgili patronumuz Behram, senin gerdanını çok beğendiği için manken olmanı istiyor, bugün fotoğraf çekimi olacak ve lansmanda giyeceğin elbiseyi seçmemiz gerek. Dolayısıyla benimle stüdyoya gelmen gerekiyor, küçük hanım.”

“Çok güzel düşünüyorsunuz fakat ben gerçekten bu mankenlik olayını yapabilir miyim, bilmiyorum,” dedi Toprak.

“Yapamayacağın ne var?” dedi Burak.

“Sonuçta seçildin ve başta kabul ettin. Bence de olmaman gerek ama her şey sana göre ayarlandı, o yüzden mızımızlanma,” dedi Defne eleştirel bir ses tonuyla.

Kızıl saçları, bal rengi gözleriyle son derece güzel bir kadındı ancak ruhu kötüydü. Toprak’ın hayatında tanıyabileceği en hırslı, en işine bağlı kadınlardan biriydi. İnsanlara tahammülü minimum seviyedeydi ve kimse-
nin iyi olma ihtimaline açık biri değildi. Bir ortamda ondan başkası ön planda olduğunda delirdiğinin farkındaydı.

“Haklısınız,” dedi Toprak bilgisayarını yeniden kapatırken. “Ne zaman gidelim?”

“Hemen. Bugün işimiz çok, herkes bizi bekliyor,” dedi Defne.

“Peki, stüdyo nerede?” diye sordu Toprak.

“Çok uzak değil, arabayla yirmi dakikaya gideriz. Arabam otoparkta gidelim istersen?” dedi Defne.

“Olur tabii,” dedi Toprak çantasını alırken. Çıkışa yöneldiğinde Burak arkasından Defne’nin duyamayacağı şekilde fısıldadı.

“Bol şans,” dediğinde her ikisi de fısıldaşarak güldüler.

Defne ile bir gün geçirmek ne kadar zor olabilir diye düşünse de kadının genel yapısının ters olduğunu bildiği için çekiniyordu. Bir süre sonra otoparka indiklerinde kırmızı, son derece lüks olan otomobile bindiler. Defne kızıl saçlarıyla uyum sağlayan bir araba tercihinde bulunmuştu ve araba gerçekten de çok güzeldi.

“Anlat bakalım Toprak, biraz seni tanıyalım,” dedi Defne yoldan gözlerini ayırmadan.

“Ne anlatayım ki dümdüz bir insanım işte,” dedi Toprak soruyu umursamayarak.

“Bilmem, anneni anlat mesela,” dedi Defne merakla.

“Annemizi amansız bir hastalıktan kaybettik,” dedi Toprak, bunu söylerken kalbine bir acı saplandı. Keşke gerçekten amansız bir hastalıktan ölseydi, en azından kendini buna hazırlayacak vakti olurdu.

“Başın sağ olsun, çok zor bir durum gerçekten.” İlk defa onu bu kadar içten görüyordu ve açıkçası şaşırmıştı.

“Öyle, teşekkürler,” dedi Toprak minnet dolu bir ses tonuyla.

“Kerem ile İstanbul’a okulun için geldiniz demek, peki babanız?” dedi Defne sorgular bir tavırla.

“Annemle babam biz çok küçükken ayrıldılar, babamızla da cenazeden bu yana görüşmedik. Zaten genelde çok görüşmeyiz, yılda birkaç defa.” Her ne kadar kılıfı uydurulmuş bir yalan gibi gözükse de gerçekte de babasıyla yılda birkaç defa anca görüşürdü. Ne yazık ki babası bu konuda çok kötü bir ebeveydi ve annesinin ölümünün ardından ona hiç de sahip çıkmamıştı, bu yüzden onu hayatı boyunca affetmeyecekti.

“Anladım, seni ve ağabeyini takdir ediyorum. Her ne kadar seninle iyi bir iletişimimiz olmasa da iş başka, aile başka,” dedi Defne. Toprak şaşkındı, bu kadının böyle biri olduğunu bilmiyordu. Gerçi Burak daha önce tanıdıkça seveceğini söylemişti ama böyle bir konuşma bile beklemiyordu.

“Siz?” dedi Toprak merakla. “Evli misiniz?”

“Hayır.” Bu soruyu sevmemiş olmalıydı ki yüzü düşmüştü. “Kendime layık olacak bir eş adayı bulamadım. Bulduklarım da kıymetimi bilmediler ama olsun, ben yine istediğini alan bir kadıyım. İhtiyaçlarımı bir şekilde karşılıyorum,” dedi gülümserken. Toprak bu gülümsemenin altında yatanın ne olduğunu biliyordu ve düşünmek bile ona tuhaf hissettirmişti.

“Hiçbir şey için geç değil. Belki bir gün bulursunuz hayatınızın aşkını.”

“Hayatımın aşkı...” dedi Defne yola uzun uzun bakarken. Ardından cevap vermeden yola bakmaya devam etti, bu cümlenin altında kim bilir ne tür düşünceler yatıyordu ama Toprak çok da umursamadı.

“Size bir şey sormak istiyorum, Defne Hanım,” dedi Toprak. Belki Defne ona bir cevap verebilirdi, bu konuşmanın karşılığında belki istediğini alırdı.

“Sor bakalım.”

“Geçenlerde bana verdiğiniz dosyada bir isim vardı: Zeliha Asrınlı. Behram Bey’in eşiymiş, nasıl bir kadındı?” dedi Toprak nihayet ağzındaki baklayı çıkarırken. Aslında bunu sorarken bir nebze çekinmişti çünkü Defne’nin sağı solu belli olmazdı.

“Neden soruyorsun?” dedi Defne.

“Kusura bakmayın, ben sadece evinde kaldığım insanları merak ediyorum. Tekrar kusura bakmayın, çok özür dilerim,” dedi Toprak sikkinlikle, başta bu soruyu sormanın hata olduğunu biliyordu.

“Zeliha, benim çok yakın arkadaşım, Behram, ben, Zelal ve Zeliha beraber büyüdük diyebiliriz.” Bu söyledikleri Toprak’ın çok dikkatini çekmişti, bir anda tüm dikkatini Defne’ye verdi.

“Öyle mi?” dedi merakla.

“Evet, Zelal ve Behram kardeşler. Zeliha ile de neredeyse hiç ayrılmayacak derecede yakınlardı ama sonra maalesef kötü olaylar yaşandı.”

“Ne gibi?” dedi Toprak, fazlasıyla önemli konular olduğunun farkındaydı ve Defne’nin onu terslememesi için dualar ediyordu.

“Bu çok önemli bir konu Toprak, lütfen aramızda kalsın,” dedi Defne bir abla edasıyla.

“Tabii ki, asla kimseye söylemem.”

“Behram, Zeliha’ya çok âşıktı ama Zeliha onu başka bir adamla aldattı ve onları terk etti,” dedi Defne arabayı sürmeye devam ederken. “Daha doğrusu Behram bunları öğrenince onu evden kovdu.”

“Çok üzüldüm Burak’a,” dedi Toprak, gerçekten de çok üzülmüştü.

“Üzülmene gerek yok bence, Zeliha kimsenin tanımadığı bir karaktere sahip çıktı. İyi ki artık hayatımızda değil; herkesi çok üzdü, çok yaraladı. Behram ondan sonra kendini uzun süre toparlayamadı, o yüzden öyle bir eş ve anneden kurtuldukları için çok şanslılar,” dedi Defne tüm ciddiyetiyle. Zeliha ile ne kadar yakın arkadaş olsalar da Defne’nin ona bir yandan çok kızgın olduğunun farkındaydı.

“Peki, Zelal dediğiniz kişi? Yani ben evde onun hiç adını duymuyorum, hiç görmedim de.”

“Sevdiği adam fakir diye evlenmesine izin vermediler, o da evden kaçtı,” dedi Defne.

“Üzücü, keşke izin verselerdi.”

“O dediğin öyle olmuyor küçük hanım, davul bile dengi dengine. Hem Behram, Zeliha ile evlendi de ne oldu? Parayı gördükten sonra bir tarafları ayrı oynamaya başladı ve Behram’ı ilk fırsatta boynuzladı, o yüzden Behram doğru olanı yaptı.” Tüm bunları neden anlattığına dair bir fikri yoktu ama Toprak’ın işine geliyordu. En azından bu gizemli aileyle ilgili yeni bilgiler edinmişti.

Stüdyoya yaklaştıklarında Toprak telefonunu kurcaladı, tam o esnada telefonuna özel bir numaradan görüntülü mesaj geldiğinde kalakaldı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Gördüğü fotoğraf karşısında âdeta nutku tutulmuş, fotoğrafa bakakalmıştı. Boynundan aşağı ter damlalarının süzüldüğünü hissedebiliyordu, nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı... Telefonuna gelen gizemli mesajda Kerem ile öpüştükleri bir fotoğraf vardı ve şunlar yazıyordu;

“SÖZDE AĞABEYİNLE BU HÂLİNİZİ BEHRAM’I GÖRMESİNİ İSTER MİSİN? HEMEN BURAYI TERK EDİN!”

Toprak ne yapacağını bilmiyordu, kendini köşeye sıkışmış bir fare gibi hissediyordu, eli ayağına dolanmıştı ve Defne’ye durumu çaktırmaması gerekiyordu. Defne olaydan habersizce arabayı park ederken Toprak yutkundu ve hızlıca telefonun ekranını kilitleyerek derin bir nefes aldı. Bu konuyla sonra ilgilenecekti ama düşünmeden edemediği, kafasında dönüp dolaşan bir sürü

soru vardı. En önemlisi acaba sırlarını bilen bu gizemli kişi kimdi ve onlardan ne istiyordu?

“Geldik,” dedi Defne kantağı kapatıp kemerini çözerken. Toprak hiçbir şey söylemeden arabadan indi, acilen Kerem ile görüşmesi gerekiyordu. Bu durum canını sıkmaya başlamıştı, birileri durmadan onları izliyordu. Kim olabilirdi? Onların her sırrını, attığı her adımı bilen bu gizemli kişi kimdi ve onlardan ne istiyordu?

Toprak düşüncelerinden sıyrılarak stüdyoya doğru yürümeye devam etti, bugün burada her şey sorunsuz olmak zorundaydı. Derin bir nefes aldı ve sanki az önce bir şey yaşanmamış gibi davrandı. Oyun da olsa hayatında ilk defa ön planda ve kendini değerli hissettiği bir pozisyondaydı. Her zaman geri planda kalan bir kızdı ancak İstanbul’a gelmek ve kendini bu yalan hayatın içinde bulmak, gerçek olmasa da bir yandan egosunu da tatmin ediyordu. Gülümsediğinde bunun için kendine kızdı, düşünmesi gereken daha önemli şeyler varken bunları düşünüyor olması bile gereksizdi. Bazen kendi düşüncelerine tahammül edemiyor, kendine katlanamıyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi stüdyodaki meraklı gözler, herkes Toprak’ı dikkatle inceliyordu. Sonuçta Asrın Holding’in gelmiş geçmiş en görkemli lansman gecesinde, koleksiyonun en önemli parçalarından birini gerdanında sunacaktı. Bu tür defileler ve lansmanlarda, ülkenin en önde gelen mankenleri araya önemli insan-

ları sokarak bu organizasyonun bir parçası olmak için can atıyorlardı ve henüz bir manken bile olmamasına rağmen üst yönetime yakınlığı nedeniyle seçilen kişi Toprak olmuştu.

“Hoş bulduk,” dedi Defne güneş gözlüğünü çıkarırken. O kadar havalıydı ki stüdyodaki herkes ona hayranlıkla bakıyordu, ona her zaman hayranlıkla bakarlardı çünkü Defne herkesin erişmek isteyeceği bir pozisyona ve güce sahipti.

“Tasarımlar bu sabah özel araç ile getirildi, stüdyoda sergileniyorlar. Toprak Hanım’ın giymesi için belirlenen kıyafetler de orada. Yapacağımız fotoğraf çekiminin ardından büyük gecede giyeceği elbiseyi de beraber kararlaştırıyor oluruz ama Behram Bey kendi favorisini önden belirledi, o da Türkiye’nin en önemli tasarımcılarından biri olan Fırat Kumral imzası taşıyan derin yırtmaçlı, beyaz elbise,” diyen stilist çocuk, Defne’nin ardında yürürken heyecanla sunum yapıyordu.

“Tamam, Behram seçtiyse bizim tekrar seçim yapmamıza gerek yok. Gecede onu giysin. Getir, önce ona bakalım,” dedi Defne fotoğraf stüdyosuna tamamen girdiğinde. Ardından masaya özenle dizilmiş, özel kutuların içindeki mücevherlere baktı; her biri oldukça güzel ve göz alıcıydı. Özellikle pembe pırlantadan yapılan Ağlayan Kalpler kolyesi mükemmel bir güzelliğe sahipti, ortasında motifli çiçeğin olduğu pembe pırlantanın yanını küçük elmaslar öne çıkarıyordu. Bilekliği ve küpe siyle mükemmel bir uyum içerisindeydi.

“Çok güzeller,” dedi yeniden hayranlıkla bakarken. Toprak oldukça heyecanlanmıştı, hayatında ilk defa böyle bir ortamda bulunuyordu ve bu onun için unutulmaz bir anı olacaktı.

“Gerçekten çok güzeller,” diye ekledi Toprak heyecanla, başta çok emin değildi ama şu an burada olduğu için minnet doluydu, kendisiyle gurur duyuyordu. *Anesi yaşasaydı o da mutlaka gurur duyardı.*

“İşte,” dedi stilist, iki kişinin getirdiği cansız mankenin üzerindeki elbiseye bakarken.

Toprak ve Defne hayranlıkla elbiseye bakıyorlardı; düşük omuzlu, derin göğüs ve yırtmaç dekoltesi, yerlere kadar uzanan beyaz dökümlü eteği olan bir elbiseydi. Toprak bunun içinde kendini prenses gibi hissedeceğine emindi, daha giymeden öyle hissetmeye başlamıştı.

“Behram gerçekten çok başarılı bir seçim yapmış, bu kolyeye yakışacak en iyi elbiselerden biri,” dedi Defne hafif sert ama tatlı bir edayla.

“İsterseniz hemen denesin, şimdi saçını büyük gecdekine benzer bir model yapalım, hafif bir makyaj ile gerdanını öne çıkaralım.”

“Olur, hemen hazırlığa alalım, güzel bir afiş çıkması gerekiyor,” dedi Defne stüdyodaki sandalyelerden birine otururken.

“Böyle buyurun, Toprak Hanım. Sizi makyaj stüdyosuna alalım,” dediğinde Toprak başını sallayarak çocuğu takip etti, stüdyo o kadar büyüktü ki Asrınlı Holdingin

internet sitesindeki tüm görseller bu stüdyoda gerçekleştiriliyordu. Dört bir yandan insanlar koşturuyor, her küçük fotoğraf odasında farklı farklı çekimler yapılıyordu.

Asrınlı Holdinge göre burası daha sıcak ve eğlenceli bir ortama sahipti, plaza dünyasından çok farklıydı, takım elbiseli insanların yerine daha salaş giyimli insanlar vardı ve bu, özenilesi bir durumdu. Toprak makyaj stüdyosuna doğru yürürken etrafı incelemekten edemedi, fotoğraf stüdyolarının tam karşısında kahve standı ve bir sürü masanın bulunduğu geniş bir alan vardı, insanlar orada tıpkı kendi şirketlerinde olduğu gibi ortak masalarda çalışıyorlardı.

Birkaç saniye sonra makyaj stüdyosuna girdiğinde etrafa hayranlıkla bakmaya devam ediyordu. Stüdyoda alabildiğince uzun bir koltuk ve bir duvarın tamamını kaplayan makyaj masaları bulunuyordu, duvardaki sarı ışıklar ortamın loş ve daha güzel gözükmesini sağlıyordu, hemen arkasında da devasa bir boy aynası bulunuyordu. Koltuğa oturdu, başına üç kişi geldiğinde biri makyajına, diğer ikisi saçını yapmaya koyuldular. Kendini kuaförde gibi hissetmişti hatta kuaförde bile bu kadar ilgi görmüyordu. Düşündü, kendini bir dünya starı gibi hissediyordu, kendini bu kadar önemli hissettiği nadir anlardan birini yaşıyordu. İlk defa bu kadar önemsendiği bir ortama girmişti, tatmin olma duygusu değişik ama gurur vericiydi.

Bir süre sonra tamamen hazırды, aynaya baktığında şaşkınlıkla gülümsedi. Belki de kendisinin daha önce bu kadar güzel ve çekici olduğunu hiç fark etmemişti. Kusursuz görünen cildine hayranlıkla baktı. Yanaklarındaki kontür, hatlarını olduğundan daha yüksek gösteriyordu, makyajın illüzyondan ibaret olduğunu bir kere daha anlamıştı. Göz pınarlarından başlayan ve tüm göz çevresini takip eden simsiyah kalem ise gözlerini olduğundan daha çekik göstermişti ve sürülen far sayesinde gözlerinin yeşili ortaya çıkmıştı, dudak çizgisine kadar kusursuz sürülen ruj ise dudaklarını olduğundan daha kalın ve çekici göstermişti. Bir bütüne baktığında Amerikan film yıldızlarına benzediğini düşünmüştü. Saçı tek yana dökülmüş, son derece parlak ve kusursuz su dalgası yapılmıştı. Gülümseyerek aynaya baktığında gördüğü kişinin kendisi olduğuna inanamıyordu.

“Böylesine bir güzellik...” dedi makyöz, makyaj esnasında adının Cengiz olduğunu öğrenmişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Toprak tüm mütevazılığıyla.

“Hayır hayatım, mütevazılığa hiç gerek yok. Çok ünlü hazırladım, çok kadın gördüm ama senin gibisini görmedim! Elbiseni de giy, bakalım nasıl olacak...” dediğinde Toprak komuta uyararak kendisine gösterilen yere girdi.

O esnada arkada kahve içen Defne, stüdyoya giriş yapan Behram'ın yanına koşarak geldi. Behram yanında Burak ve Kerem ile gelmişti. Herkes meraklı gözlerle etrafa bakınıyordu.

“Hoş geldiniz, Toprak da şimdi hazırlandı,” dedi Defne tüm odağını kabinden çıkan Toprak’a verirken. Bembeyaz, yerlere uzanan, parlaklığından saten olduğu anlaşılan derin yırtmaçlı elbisesi ile yürüyen Toprak’a herkes hayranlıkla bakıyordu. Elbisenin yakası bile özenle çizilmiş gibiydi, derin göğüs dekoltesine sahipti ve omuzlarından dökülen ipeksi kumaş, omuz genişliğini ortaya çıkarmıştı.

“Hoş geldiniz,” dedi Toprak karşısında ona hayranlıkla bakan üç adamın tam önünde durduğunda.

“Bu nedir?” dedi Behram hayranlıkla. Resmen dili tutulmuştu, söyleyecek söz bulamıyordu.

“Melek gibisin,” dedi Kerem hayranlığını gizleyemeyerek, bu yorum karşısında Toprak gözyaşlarını tutamadı. Annesinin katilinin, annesinin adıyla ona tasvir yapmasını kaldıramamıştı.

“Hayır,” dedi Defne. “Şu an ağlamanın sırası değil.”

Toprak hiçbir şeyi umursamadan ağlamaya devam etti, tüm makyajı aksa da umurunda değildi. Ne zaman bir şeyleri unutmak istese kimliği, tüm gerçekliği yeniden yüzüne çarpıyordu. Hayat ona burada olma amacını bir kere daha hatırlatıyordu. Herkes onu sakinleştirmek istese de o sakinleşemeyecek kadar kötü olmuştu. Annesinin katilinin iki dudağının arasından çıkan ok çoktan kalbine saplanmıştı, o melek gibi olmak istemiyordu. Toprak bir melek değildi, o annesi kadar masum ve mükemmel değildi. *Asla olamayacaktı.* Annesi dünya üzerinde yaşayabilecek, nefes alabilecek en güzel, en na-

dide varlıktı ve o mükemmel varlık ellerinin arasından kayıp gitmişti, yapabilseydi onu sımsıkı tutar ve asla bırakmazdı ama ondan âdeta koparılmıştı. Bir daha asla ulaşamayacağı, göremeyeceği, dokunamayacağı bir yere gönderilmişti. Annesinin hikâyesi yarım kalmıştı, zorla yarım bırakılmıştı ve buna sebep olan katil, ona annesinin adıyla, *Melek gibisin* tasviri yapıyordu.

“Ben melek değilim,” dedi Toprak ağlamaya devam ederken. Herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu, kimse ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu ancak onun içinde çığ gibi büyüyen duygular her an patlayabilirdi.

“Tamam Toprak, sakın ol,” dedi Behram ona yaklaşmaya çalışırken. Toprak hızlıca bir adım geriye gitti, kimsenin yanına yaklaşmasını istemiyordu.

Yutkundu, elbisesine baktı, bembeyaz elbiseyle belki bir prenses gibi olmuştu ancak katili gördüğü ilk andan itibaren, onun aklına annesinin kefene sarılmış, beyazlar içindeki hâli geliyordu.

İZMİR

Annesini kefenlemek için gasilhaneye götürdüklerinde tabutu açtılar ve cansız bedenini o küçük kutunun içinden çıkardılar. Cansız bedeni âdeta kutunun şeklini almıştı. Sanki annesinin onu ısıtan o sıcacık bedeninin yerine bir buz kütlesi gelmişti, henüz dokunmasa da

ilk bakışta anlaşılabilirdi. D n sabah heyecanla  p-t    annesinin bedeni, kadınlar tarafından tabuttan çıkarılarak metal sedyenin üzerine koyuldu. Saçlarından ba layarak süzdü annesini usulca, her bir milimini beynine kazımak istiyordu, bu anı son nefesine kadar unutmak istemiyordu çünkü annesini görebileceği son anı bu. Saçları ipeksili ini kaybetmiş, matla mı tı; oysa annesinin saçları her zaman ı ıl ı ıl parlardı. Bakışları yavaşça yüzüne indiğinde kapalı olan gözlerine baktı, göz kapakları   mi  ve morarmı tı, h lbuki annesi her zaman ne eyle ve gülümseyen gözlerle bakardı, şimdi ise morluktan başka bir şey göremiyordu. Her zaman pem-bemsi olan ve güzel sözcüklerin eksik olmadığı dudakları morumsu bir renge d nm   , bu ölümün rengiydi ancak bu hâliyle bile gülümsüyor gibiydi, vücudunun her bir köşesi delik deşik olsa da dudaklarının kıvrımı bir g l c    anımsatıyordu. Gözleri annesinin üzerine örtülen beyaz bez parçasını es geçerek vücuduna dikkatle baktı. Vücudundaki yaralar apaçık ortadaydı çünkü gömülürken böyle olması gerekirdi, ba  ucundan ayak parmaklarına kadar her yeri kesik içindeydi. Kalbi âdeta delik deşik edilmişti, vücudunun bazı uzuvları yerine yeniden dikilmi ti ve iplikler ten rengiyle tezatlık oluşturuyordu.

G zya ları yanaklarından süzülürken annesine yaklaştı, bu annesiyle vedala ması için son andı, onu görebileceği son andı ve bir daha annesinin melek yüzünü asla göremeyecekti. Annesine iyice yakla tı ında yana ına dokundu. Ona dokunmayı çok severdi; elini tutar,

yanaklarını avuçlar, dakikalarca öperdi çünkü annesini her öptüğünde yaşadığını hissedirdi. Annesi her zaman sıcacık olurdu hatta Toprak üşüdüğünde her zaman birlikte yatarlardı çünkü annesinin onu ısıtacağını bilirdi. Ancak şu an başkaydı çünkü bu sefer sıcak olan parmak uçları annesinin bedenine değdiğinde sanki bir buz yığınınına dokunuyordu. Oysa daha dün bu yüz, avuçlarının arasında değil miydi? Evden çıkmadan hemen önce bu melek yüzü avuçlarının arasına alıp öpmemiş miydi? Şimdi nasıl bu kadar hissizleşmişti bu beden? Acaba üşüyor muydu, sarılsa geçer miydi, yeniden ısıtabilir miydi annesini? Parmaklarını yavaşça annesinin göğsüne indirdi, kalbindeki kesiğe dokundu, son nefesini bu darbeye mi vermişti yoksa kalbine ilk darbeyi aldığında hâlâ nefes alıyor muydu? Gözyaşları cansız bedenine üzerine akıp giderken yutkundu, dün annesinin yanında kalsaydı belki bugün burada olmayacaklardı... Annesinin üzerine giydirilen kumaşa kanı bulaşmıştı, cansız bedeninden hâlâ kan geliyordu. Parmak uçlarını annesinin bedeninde gezdirmeye devam etti, dokunduğu her bir kesikte annesinin yaşadığı şey için kendini suçladı. Acaba çok canı yanmış mıydı? Belki gitmeseydi hiçbir şey olmayacaktı ve annesi bugün burada yatmayacaktı. Bir kez daha baktı, yüzünü okşadı, saçlarını sevdi, yanına son bir buse kondurdu, sonra bir tane daha ve bir tane daha... Çünkü bir daha annesini öpemeyecekti, bu an onlar için sondu ve bir yenisi olmayacaktı. Gözyaşları annesinin cansız bedenine hızla düşmeye başlarken göğsünü annesine siper edercesine sımsıkı sarıldı, belki

annesine sarılırsa buz kütlesine dönmüş bedeni yeniden ısınabilirdi, annesi üşüyordu ve Toprak annesinin üşümesine katlanamazdı.

“Lütfen, güzel kızım,” dedi gasilhane görevlisi Toprak’ı annesinin bedeninin üzerinden çekmeye çalışırken. “Annenin ruhuna acı veriyorsun, geri çekil de işimizi yapalım,” dediğinde Toprak bunu istemese de mecburen geri çekildi. Son bir kez daha annesinin yüzüne baktı, bu ifadeyi aklına kazımak için son şansıydı ve bu anı hayatı boyunca asla unutmayacaktı, *unutturmayacaktı*.

“Beni affet, anne.” Nasıl veda edebileceğini bilmiyordu, veda etmesi gerekiyor muydu, onu da bilmiyordu. Hem bir çocuk annesine nasıl veda edebilirdi ki? O daha çocuktı, bu hayatta nasıl yaşanılacağını bilmiyordu ve annesine ihtiyacı vardı. Bir kâbus olmasını diledi, uyandığında korkudan annesine sarılmak isterdi, saatlerce onu nasıl sevdiğini anlatabilirdi mesela, sonra tekrar annesinin sıcak gerdanına yatarak huzurlu bir uyku uyurlardı. Artık bunun mümkün olmadığını ve uyanıkken gördüğü bir kâbusta olduğunu biliyordu. Annesi ölmüştü, öldürülmüştü ve her yeri delik deşik edilen annesinin ruhu çoktan bu bedeni terk etmişti.

Görevli kadın, Toprak tamamen çekildiğinde robot gibi hareketlerle sıcak suyu açtı, kadın o kadar duygusuzca davranıyordu ki sanki yıkadığı annesi değil de sıradan bir eşyaymış gibi davranıyordu, sadece herkesten dua okumasını istemişti.

“İzin verin,” dedi Toprak kadının elinden köpüklü lifi alırken. “Son görevimi yapayım.”

Kadın usulca elindeki lifi bırakarak annesiyle vedalaşmasına izin verdi. Toprak, lifi annesinin boynuna dokundurduğunda çocukluğunu hatırladı, annesi her pazar onu yıkardı. Özellikle annesinin ona banyo yaptırmasını çok severdi çünkü beraber çok eğlenirlerdi, anılar gözlerinin önünden geçip giderken gözyaşlarının arasında lifi usulca annesinin bedeninde gezdirdi, bu bir eğlence banyosu değildi ve bu andan nefret etmişti. Bedenine sıcak su, köpük değse de ölümün getirdiği soğukluk gitmiyordu, annesi hâlâ ısınmıyordu, işte o zaman anladı annesinin gerçekten öldüğünü. Oysa bu banyoyu annesinin ölümünde değil, yaşlılığında evlatlık görevini yerine getirmek için yaptıracaktı. Annesinin artık eli ayağı tutmayacak ve rolleri değişeceklerdi; annesi çocuk, Toprak ise anne olacaktı ancak şimdi hepsi birer hayal olmuştu, annesinin cansız bedenini yıkıyordu ve su bedenine her değdiğinde kesiklerden kanlar akıyordu, annesinin kanına bulan su tüm berraklığını kaybettiğinde Toprak da tüm masumiyetini akıp giden suya bıraktı.

İSTANBUL

Toprak

Gözleri yavaşça aralandığında etrafında toplanan bir sürü insan olduğunu fark etti, başında çok şiddetli bir ağrı vardı ancak kendisine neler olduğunu bilmiyordu. Aynı anda konuşan insanların sesi başını daha çok ağrıtıyor, kendine gelmesini zorlaştırıyordu. Derin bir nefes aldı, artık her şey biraz daha netleşmişti. Gözlerini tamamen açtığında Behram, Kerem, Burak ve Defne başında duruyordu. Hepsi bir ağızdan onun adını sayıklıyor, kendine gelmesi için sabırsızlıkla bekliyorlardı. Toprak hafifçe yerinde doğrulduğunda Kerem onun yattığı yerden kalkmasını engelledi.

“Ambulans geliyor, kalkma,” dedi sakince. Toprak biraz daha kendine geldiğinde neler olduğunu hatırladı, üzerindeki beyaz elbiseye baktığında hâlâ stüdyodalardı ve muhtemelen baygınlık geçirmişti.

“Ambulansa gerek yok, iyiyim,” dedi yattığı yerde doğrulurken.

“Sinir krizi geçirdin, sonra da bayıldın, bir doktora gözükmek gerek,” dedi Kerem, Toprak’a bir şişe su uzattırken.

“Hatırlıyorum, iyiyim, merak etmeyin.”

“Yaptın yine şımarıklığını,” dedi Defne, herkesin aksine bu kızın böylesine pohpohlanmasından hoşlanmıyordu.

“Düzgün konuş,” dedi Behram etraftakileri hiçe sayarak, normalde asla böyle konuşmazdı.

“Defne Hanım haklı, elime yüzüme bulaştırdım, özür dilerim.”

“Bir anda ne oldu öyle, Toprak?” dedi Behram merakla, özrünü hiçe sayarak.

“Kızacaksınız belki ama aklıma annemin kefene sarıldığı an geldi, kendimi tutamadım. Özür dilerim.”

“Yaşadıklarınız kolay şeyler değil. Seni buna ben mecbur bıraktım, yapmak zorunda değilsin,” dedi Behram.

“Hayır efendim, yapmak istiyorum, bir daha asla böyle bir şey olmayacak, özür dilerim,” dediğinde Behram babacan bir tavırla Toprak’ın başını okşadı.

“Tamam, konuşuruz bunları, önce bir doktor baksın bakalım neden oluyormuş, ikidir böyle krizler geçiriyorsun,” dediğinde Toprak başını reddedercesine salladı.

“Hayır, çok teşekkür ederim ama iyiyim, sadece eve gitmek istiyorum,” dedi ve hızlıca ayağa kalktı, hastaneye gitmek istemiyordu. Hastaneler her zaman onu boğan yerler olmuştu ve kendisi de hasta değildi, sadece artık omzunda taşıyamayacağı kadar ağır yükleri olan bir kadından ibaretti.

“Tamam, Kerem seni eve götürsün,” dedi Behram, Kerem başıyla onu onayladığında Toprak’ın koluna girmek istedi ancak Toprak izin vermedi.

“İyiim, Kerem,” dedi göz teması dahi kurmadan, ona bakmaya tahammül edemiyordu.

“Peki.” Toprak’ın dengesizliklerine artık alışmıştı, ondan tutarlı hareketler beklemiyordu. Bunun üzerine yeterince kafa yormuş ama bir sonuca varamamıştı, onu gerçekten kendinden bir parçaymışçasına seviyordu, buna rağmen hayatının hiçbir noktasında aynı karşılığı alamayacağını biliyordu. Toprak onu hiçbir zaman Kerem’in sevdiği gibi sevmeyecek, hayalindeki o mükemmel ilişkiyi hiçbir zaman yaşayamayacaklardı ancak umurunda değildi, her ne olursa olsun günün sonunda yine deliler gibi Toprak’ı seveceğinden fazlasıyla emindi.

Toprak ayağa kalktı, üzerini değiştirdi, saçlarını topladı ve yavaşça stüdyodan dışarı çıktı. Hava biraz esiyordu, sabah yeryüzünü ısıtan güneş yerini bulutlara bırakmıştı. Behram ve Burak, Defne’yi stüdyoda bırakarak arabalarına binmişlerdi, herkes Toprak’ın sinir krizlerine fazlasıyla üzüldüğü, annesini yakın zamanda kaybettiği için içten içe ona acıyordu. Toprak kimseyle konuşmadan Kerem’in süreceği arabaya bindi ve kemerini bağlayarak ellerini göğsünde kavuşturdu. Kerem’den kaçmak istediği her an kendini yeniden onun yanında buluyordu, herkes onları kardeş sandığı için olan her olayda ikisi baş başa bırakılıyordu ve Toprak, bu durumdan son derece rahatsızdı. Sadece bir gün istemişti; yalanların, katillerin olmadığı ve sıradanlığın dışına çıktığı bir gün yaşamak istemişti ama o da yine Kerem yüzünden altüst olmuştu. Hayatının ortasına oturan katil,

her fırsatta karşısına yeni bir zorluk çıkarıyordu ve bu durumdan çok rahatsızdı.

“İyi misin?” diye sordu Kerem araba kullanırken.

“İyiyim.” Bugün bir sürü şey olmuştu, sırlarını bilen üçüncü bir kişi daha vardı ve bunu artık Kerem’e söylemesi gerektiğinin farkındaydı.

“Neden böylesin peki?” dedi Kerem.

“Sağa çek,” dedi Toprak soruyu es geçerek.

“Bir şey sordum sana, Toprak,” diye yineledi Kerem.

“Sağa çek dedim!” diye bağırdı Toprak, az öncenin aksine sesi oldukça yüksekti. Kerem sözünü dinleyerek sağa çekti ve hızlıca arabadan inen Toprak’ın peşinden kendisi de indi. Toprak neredeyse koşar adım sahil kenarına doğru yürümeye başladı.

“Neler oluyor?” diye bağırdı tüm gücüyle Kerem.

“Yeter, Kerem!” dedi Toprak. “Hayatımı mahvettin!”

“Ben ne yaptım, Toprak? Bıktım artık bu dengesiz hareketlerinden!” dedi Kerem sinirle, öyle sinirlenmişti ki bu, ellerinin titremeye başlamasından da anlaşılıyordu.

“Ne mi yaptın? Beni bambaşka biri yaptın, daha ne yapacaksın?” Ondan tüm hıncını çıkarmak istiyordu ancak bunun için daha zamanı vardı. Oyun henüz bitmemişti.

“Ben seni buraya zorla getirmediğim Toprak, sen kendin gelmek istedin ve geldin!”

“Biliyorum!” dedi Toprak, söyleyecek başka bir cümlesi kalmamıştı. Haklıydı, buraya isteyerek ve amacı uğruna gelmişti. *Şimdi de yapacaklarının bedelini ödüyordu.*

“O zaman sorun ne?” dedi Kerem sinirle. “Bir öylesin bir böyle! Bir an bana çok âşık gibi davranıyorsun, başka bir an ben yok muşum gibi. Anlamıyorum, ben senin için neyim?” Belki bu sefer Toprak ona olan sevgisini onaylardı, en azından Kerem böyle istiyordu.

“Evet, sana âşığım!” dedi Toprak haykırarak. Bu, söylemesi kolay olmayan ama yalan da olmayan cümlelerden biriydi. “Sana âşık olduğum için kendimden nefret ediyorum!” diye ekledi gözyaşlarını serbest bırakırken. Bu duyguları her ne kadar bastırmak istese de gerçektir, gerçek olduğu için de kendinden her gün daha fazla nefret edecekti.

Kerem onu karşısında böyle gördüğünde çok üzülüyordu, tanıştıkları günden beri Toprak’ın gözünden yaş eksik olmamıştı, her zaman fazlasıyla somurtuyordu, onu neredeyse hiç gülerken görmemişti.

“Ben de kendimden nefret ediyorum,” dedi Kerem, Toprak’a sarılırken. “Sana bu kadar âşık olduğum için,” diye ekledi ardından. Kerem için Toprak’a âşık olmak ona verilmiş bir hediye gibiydi, onu severken acı çekiyordu ancak bu acı bile onu mutlu ediyordu. *Onun her bir zerresine vurulmuştu.*

“Kerem, yapma!” Toprak geri çekilmek istese de Kerem onu o kadar sıkıyordu ki başarısız olmuştu.

“Beni hiçbir zaman tam anlamıyla sevmeyeceksin, değil mi?” dedi Kerem, Toprak’a sarılmaya devam ederken.

“Kerem, canımı yakıyorsun,” dedi ancak Kerem umursamadı. “Bir problemimiz var.” Toprak sertçe geri çekildi, bir an önce esas problemlerini anlatması gerekiyordu.

“Yine ne oldu?” dedi Kerem merakla, artık her gün duyduğu yeni şeyler karşısında sıkılmaya başlamıştı, bu karmaşık dünyadan fazlasıyla yorulmuştu.

“Bana bir mesaj geldi,” dedi telefonunu açıp gelen mesajı gösterirken. Kerem mesajı okuduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı, yutkundu ve sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

“Nasıl olur?” dedi Kerem şaşkınlığı devam ederken, Toprak gözyaşlarını sildi ve başını *bilmiyorum* dercesine salladı. “Daha önce geldi mi böyle bir şey?” diye ekledi Kerem.

“Geldi.” Bunu daha önce söylemediği için sorguya çekileceğinin farkındaydı ancak umursamadı.

“Neden söylemedin?” dedi Kerem kızgın bir tavırla.

“Çünkü o da yeni geldi, yine böyle bir şey yazıyordu, söyleyecektim,” dedi Toprak. Yalan söylüyordu, aslında söylemeye niyeti yoktu ancak işin içine Kerem de dâhil olunca mecbur kalmıştı.

Ellerini saçlarında gezdirirken derin bir nefes aldı ve denize baktı, onunla yine böyle bir sahil kenarında ta-

nışmışlardı ve şimdi bulundukları noktayı düşününce oyununda gerçekten de oldukça ilerlemişti. Belki karşılarına yeni problemler çıkıyordu ancak onlar Toprak'ın esas problemleri değildi, onun oyunu da kaderi de başkaydı ve istediğini almasına ramak kalmıştı.

“Toprak, bu oyun artık çok tehlikeli bir hâl almaya başladı, canımızdan endişe ediyorum. Behram zaten en başından beri bizi bile bile evine aldı. Dolayısıyla bu mesajların, notların altında kesinlikle o vardır, başka açıklaması olamaz!” dedi Kerem endişeli bir tavırla. Endişelendiği kişi kendisi değildi, o zaten kendinden çoktan vazgeçmişti, onun tek endişesi Toprak ve ona zarar gelmesi ihtimaliydi. Toprak ona karşı kapalı kutu gibi olduğu için onu koruyamamaktan korkuyor, bu konuda ona tam anlamıyla güvenemiyordu.

“Merak etme Kerem, az kaldı, gideceğiz buradan. Bugün bir şeyler daha öğrendim Defne'den. Zeliha Asrınlı başka bir adamla kaçıp evlenmiş, yani annen İzmir'e belli ki bir adam için gelmiş ve muhtemelen sonra anlaşamayıp boşanmışlar.”

“Nasıl yani, ne diyorsun sen ya? Böyle bir şeyi ben bilmez miyim?” dedi Kerem sinirli bir ses tonuyla. Böyle bir şey olsa annesi ona mutlaka söylerdi.

“Kerem, annen hakkında aslında hiçbir şey bilmediğini buraya geldiğinde anlamadın mı sen?” Zeliha konusu netliğe kavuşmadan rahat etmeyeceği kesindi ancak bu olayı yüzde yüz çözebileceklerine de inanmıyordu.

“Toprak, bilmiyorum!” dedi Kerem gözyaşlarını serbest bırakırken, gerçekten yorulmuştu ve kafası fazlasıyla karışmıştı. Öyle bir çıkmazın içindeydi ki nasıl çözebileceğini bilmiyordu. Her gün yeni bir sır öğreniyor, her şey daha fazla düğüm oluyordu.

“Bak, bizim bu Zeliha meselesini en başından sonuna kadar öğrenmemiz gerekiyor ve bunu senin için yapacağıma söz veriyorum,” dedi Toprak, Kerem’in yüzünü avuçları arasına alırken.

“Nasıl yapacaksın?”

“Behram beni çok seviyor ve güveniyor. Defne’yi öne sürerek bir şekilde ağzını arayacağım, belki bir şeyler anlatır.” *Anlatacağına emindi.* Anlatmazsa da belki günlükünde bir şeyler bulabilirdi, zira bu günlükten Toprak dışında kimsenin haberi yoktu.

“Her şey senin üstüne kaldı Toprak, başrol sensin, ben ikinci planda kaldım,” dedi Kerem, bu durumdan duyduğu rahatsızlığı nihayet dile getirmişti.

“Normal değil mi, Kerem? Sen koruma olarak görev alıyorsun ama ben üst yönetimin içindeyim, dolayısıyla onlarla daha kolay bağ kurabildim.” Dediği gibi de olmuştu, en üste ne kadar yakın olursan seni o kadar içlerine alırlar ve kendilerinden kabul ederlerdi. Belki ayrımcı bir sınıf meselesiydi ama hayatın gerçekliği bu yöndeydi, hayatın her noktasında bir sınıflandırma olmak zorundaydı ve şanslıydı ki Toprak bu oyunda en üst sınıfta görev alıyordu, elbette bunun ekmeğini yemesi gerekirdi.

“Doğru söylüyorsun, sonuçta bu işte beraberiz.” En az kendisine güvendiği kadar güveniyordu Toprak’a.

“Evet,” dedi Toprak, bu işte beraber olmadıklarını biliyordu, asla beraber olamazlardı ama Kerem öyle zanne diyordu. “Ben hep yanıdayım, Kerem,” dedi yalandan başını göğsüne koyarken.

“Biliyorum, ben de hep senin yanıdayım. Her zaman ve her koşulda,” diye karşılık verdi Kerem, Toprak’ın başını okşayıp saçlarına bir buse kondururken. Toprak derin bir nefes aldı bu ana katlanmaya çalışarak, annesinin katiliyle böyle yakın olmak onu fazlasıyla zorluyordu.

“Sonrasını düşündün mü?” dedi Toprak başını göğsünden ayırmadan.

“Neyin sonrasını?” Soruyu anlamıştı ama anlamazlıktan gelmeyi tercih ediyordu.

“Ya Behram’ın, annenin ölümünde bir payı yoksa ya da hiçbir zaman gerçekleri öğrenemezsen?” dedi Toprak, bu tuzak soruydu ve aslında sonunda ne olacağı umurunda bile değildi.

“O zaman karşısına çıkar, her şeyi anlatır ve kaderime boyun eğirim.”

“Behram seni öldürür. Her ne kadar babacan bir adam gibi gözükse de karanlık bir tarafı olduğunu artık ikimiz de biliyoruz.”

“Biliyorum. Zaten her türlü bu yolun sonunda bir şeyler olacak Zeliha annemi araştırdığını biliyorum ve

istesem de engelleyemem, üstelik Behram bizi biliyor, zaten bunu en başından beri tahmin ediyorduk.”

“Evet ama bizim bildiğimizi bilmiyor,” dedi Toprak

“Ona rağmen bize iyi davranıyor.”

“Çünkü öyle davranmak zorunda, adamın ayağına kadar geldik, elbette bizi korkutmak istemeyecektir,” dedi Toprak soğukkanlı bir tavırla göğsünden çekilirken.

“Korkuyor musun?” dedi Kerem meraklı gözlerle Toprak’a bakarken, günün sonunda onun güvenliği Kerem için çok önemliydi.

“Korkmuyorum,” dedi Toprak, Kerem’in gözlerini delip geçermişçesine bakarken. *Korkmuyordu çünkü bu oyun onun istediği şekilde sonlanacaktı.* Behram ve ailesinin sırlarını çözmeyi beklemeyecek ve Kerem’den intikamını vakti geldiğinde alacaktı, o vaktin gelmesine sandığından da az kalmıştı. Artık bu oyunun sonlanması için sabırsızlanıyordu.

“Seni her zaman koruyacağım,” dedi Kerem, Toprak’ın ellerini tutarken.

“Ben kendimi korurum. Kimsenin korumam olmasına ihtiyacım yok, bana hiçbir şey yapamayacak.”

“Nasıl bu kadar eminsin? Bu adam istediği herkesi gözünü bile kırpmadan öldürebilir,” dediğinde Toprak tüm dikkatini Kerem’e verdi.

“Peki, sen?” derken Toprak cevabı merakla bekliyordu.

“Ne ben?” dedi Kerem soruyu anlamayarak, böyle bir soruyu beklemediği her hâlimden belliydi.

“Sen, birini gözünü bile kırpmadan öldürebilir misin?” dedi Toprak sorusunu yinelerken, cevabını biliyordu ancak yine de bir katile bu soruyu sormaktan geri durmadı.

“Hayır tabii ki! Bir canı gibi birini yaşamından asla koparamam. Bu ne biçim bir soru?” dedi Kerem gergin bir tavırla. Bu soru hoşuna gitmemiştir, oldukça rahatsız edici ve saçma olduğunu düşünüyordu.

“Neden kıızıyorsun ki? Sanki katil olduğunu söyledim,” dedi Toprak iğnelemesine devam ederken, Kerem’in tavırlarından bile katil olabileceği anlaşıyordu. Zaten hiçbir katil cinayeti sonrası *ben öldürdüm*, demezdi, elbette o da demeyecekti.

“Kız mıyorum, sadece bir insanın canını hiçe sayıp almak bana doğru gelmiyor. Çok canice, bu ülkede adalet var, her şey var, neden birini öldürmek isteyeyim?” dedi Kerem sinirli bir tavırla, bu yinelemeden rahatsız olmuştu. Toprak’tan bu konuda hassas olmasını beklerdi, şayet kendi annesi de bir cinayete kurban gitmişti ancak her ne olursa olsun bir canlının hayattan koparılmasını doğru bulmuyordu. En önemli örnek kendi anneleriydi, bu acıdan kalbi yanmış birinin bile bu cümleyi kurması Kerem’e mantıklı gelmiyordu.

“Bu ülkede adalet mi var? O zaman neden katiller hâlâ dışarıda kol geziyor? O zaman neden annenin cinayetini çözmek için buradasın?”

“Çünkü bunu anneme borçluyum, Toprak. Bunu benden annem istedi, gidip onun hatasını söylememi istedi,” dediğinde Toprak dalga geçercesine kaşlarını havaya kaldırdı.

“O zaman annenin senden istediğini neden yapmıyorsun?”

“Çünkü anlamaya çalışıyorum, çalışıyoruz. Elbette söyleyeceğim ama önce Behram’ın kim olduğunu, bir bağlantısı olup olmadığını çözmek gerekiyor. Sen zaten bunları biliyorsun,” dediğinde Toprak yutkundu, bunları belki binlerce kez konuşmuşlardı ancak Toprak başka bir cevabın peşindeydi ve istediğini alamamıştı, zaten almayı da beklemiyordu.

“Doğru söylüyorsun, eve gidelim mi artık?” dedi Toprak, Kerem onu başıyla onaylayarak arabaya doğru yürüyen Toprak’ı takip etmeye başladı.

Bir süre sonra eve geldiklerinde ikisi de yorgunlardı, her ne kadar çekimi tamamlayamasalar da Toprak için hayli yorucu bir gün olmuştu. Vücudu bazı şeylere aşırı tepkiler veriyordu, kendisi de kontrol edemiyordu. Ruh hâli çok hızlı değişiyor, bazen bu değişimi kendi bile yakalayamıyordu. Bu kadar duygusal olmak ona zaman kaybettiriyor ve hataya sürüklüyordu, oyuna başladığından beri bildiği bir şey vardı, o da son derece duygusuz olması gerektiği idi ancak Toprak her şeyin aksine duygularını işin içine sokmuştu ve girdiği durumdan kendini kurtaramıyordu. Hata yapmamak için

yanlış davranışlar sergiliyor, tutarsız bir imaj çiziyordu. Bir kere daha kendinden bunun için nefret etti, dönüp baktığında kendini sevmek için hiçbir nedeni kalmamıştı, kendisi hem kötülükler yapıyordu hem de annesine yapılan kötülüğün sahibine içten içe merhamet duymaya başlamıştı. Merhamet, onu savaşında yanlış bir noktaya götürüyordu. Kerem'in iyi bir insan olduğu fikrine kendisini inandırmaması gerektiğini biliyordu ancak içindeki sese karşı koyamıyordu ve bunun için bile bir kere daha kendinden nefret etti.

Araba evin bahçesine giriş yaptığında Toprak arabadan indi ve eve doğru yürümeye başladı, odasına çekilip dinlenmesi gerekiyordu. Kerem ile biraz daha yakınlaşmanın planlarını kurması gerekiyordu. Kerem'in güvenini ve aşkını tamamen kazanmıştı ancak onun için hiçbirisi yeterli değildi. Çünkü Kerem onun tutarsızlıklarından oldukça şikâyetçiydi, bu yüzden biraz daha beklemesi gerektiğini biliyordu fakat istediği sona çok az kaldığının da bilincindeydi.

Kapı açıldığında hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek içeri girdi ve hızlıca merdivenden çıkarak odasına girdi. Bugün yaşananlar onu yormuştu, derin bir uykuya ihtiyacı vardı ancak uyursa zaman kaybedeceğini düşündüğünden kapısını kilitleyerek hızla üstünü değiştirdi ve sakladığı yerden günlüğü çıkararak okumaya karar başladı. Belki Zeliha kaçtığı adam ile ilgili bir ipucu verirdi.

30 Eylül 1992

Sevgili Günlük,

Bugün Burak'ın ilk diş buğdayını yaptık, zaman o kadar hızlı geçiyor ki... Doğduğu günü daha dün gibi hatırlıyorum, şimdi oğlumun ilk dişi çıktı. Anne olunca böyle oluyormuş demek ki, çocuğun gözünün önünde hızla büyürken bunu kabullenmek istemiyorsun. Geleceği düşününce çok heyecanlanıyorum, biraz daha büyüdüğünde ona bir kardeş vermek için sabırsızlanıyorum. Beraber oynasınlar, dost olsunlar istiyorum. Her zorlukta birbirlerinin elinden tutsunlar ve asla ayrılmasınlar, ben göçüp gitsem bile gözüm arkada kalmasın istiyorum. Oğlum benim her şeyim, o doğduktan sonra Behram ile gerçek bir aile olduğumuzu hissettim. Oğluma baktığım her gün Behram'ı biraz daha fazla seviyorum. Ah, bir görsen! O kadar harika bir baba ki... Hem çok iyi bir eş hem de çok iyi bir baba!

Toprak sayfası hızlıca çevirerek bir sonraki sayfaya geçti.

31 Aralık 1992

Sevgili Günlük,

Bugün yılın son günü. Biliyorum, sana sık sık yazmıyorum ama hayatım gerçekten çok yorucu ve karmaşık. Burak biraz huysuz bir bebek, bana o kadar düşkün ki sanki her an gidecekmişim gibi davranıyor. Yanından ay-

*rıldığı an hemen ağlamaya başlıyor, Behram bile onu sakinleştiremiyor. Benim dışımda bir tek Zelal halasının kucagında uslu duruyor. Ancak Zelal de her zaman yanımda olamıyor. Bu aralar oldukça yoğun, şirkete gide-
mediğim için Behram'a benim yerime o yardımcı oluyor. Çok güzel bir koleksiyon hazırlıyorlar. Osmanlı dönemine yakışır bir saray koleksiyonu ve bu proje benim! Projenin başında olamasam da Zelal ve Behram'a emanet olduğu için içim çok rahat, biliyorum ki çok iyi bir şey ortaya çıkaracaklar. Gerçi Defne her şeye müdahale ediyormuş ama ona alıştım artık! Bu kadar kıskanç olabilir mi bir insan? Önceden böyle bir kadın değildi, artık o kadar hırslarının peşine düşmüş ki eski arkadaşımı ben bile tanıyamıyorum. Behram ile evlendiğimizden beri eskisi gibi samimi değiliz, biliyorum ki onda her zaman gözü vardı, içten içe benim yerimde olmayı diledi ama o benim, her zaman benimdi ve hep benim olacak... Neyse, yeni yılın kutlu olsun, günlük!*

25 Ocak 1993

Sevgili Günlük,

Bugün moralim çok bozuk, bu yüzden sana yazmak istedim. Çünkü Behram ile çok büyük bir kavgaya ettik, ilk defa beni günlerce ağlattı. Zelal ile de aramız eskisi gibi değil, zaten hayatına birini aldığından beri bana neredeyse hiçbir şeyini anlatmıyor. Oysa ben onun tüm sırlarını saklar, güvende tutarım ama o nedense bu aralar Defne ile samimi olmayı tercih etti. Zaten ben evdeyken onlar sü-

rekli şirkette beraberler, Behram da onlarla... Yemeklere gidiyorlar, geziyorlar; ben ise evde Burak ile ilgileniyorum. Kendimi artık eskisi gibi güzel hissedemiyorum. Behram'a bundan bahsedeyim derken bana yanlış düşündüğümü çok sert bir dille ifade etti. Artık tek görevimin çocuk bakmak olduğunu söyledi. Kendimi sadece Burak'a bakmakla yükümlü, değersiz biri gibi hissediyorum. Oğlumu çok seviyorum, Behram'ı çok seviyorum ama işimi de çok seviyorum ve oğlum büyüyünce mutlaka işime döneceğim. Kim ne derse desin! Ben bakıcı değilim; güçlü, ayakları üzerinde durabilen bir kadıyım. Ben Zeliha Asrınl'yım!

Toprak günlüğü kapattı, zaten çok az sayfa kalmıştı, onları da sonra okumaya karar verdi ve günlüğü yerine kaldırdı. Defne, ona Zeliha ile yakın olmadığını söylemişti ancak Zeliha'nın anlattığına göre Defne ve Zeliha oldukça yakınlardı. Zeliha'nın kim olduğunu çok merak ediyordu ve öğrenmek için elinden geleni yapacaktı. Derin bir nefes aldı ve Behram'ın odasına gitmek için tüm cesaretini topladı, ne ile karşılaşacağını bilmiyordu ancak her şeyi göze almıştı, azar yemeye de kabul görmeye de razıydı. Bir üst kata çıkarak Behram'ın odasının önüne geldi, bu odaya ilk defa girecekti, daha önce cesaret dahi edememişti. Bu kocaman evde hâkim olmadığı tek yer bu odaydı ve aslında bugün eğer girmeyi başarabilirse tüm merakını giderecekti. Odadan hafif müzik sesi geliyordu, biraz daha kulak verdiğinde *Mihriban* türküsünü dinlediğini anladı. Daha önce de bu türkü sesi odasına kadar gelmişti, belli ki Behram belli dönemlerde (ya da

dertlendiğinde) bu şarkıyı dinliyordu. Toprak nefesini tuttu ve kapıyı çaldı, birkaç saniye sonra cevap geldi:

“Gel.” Toprak içeri girdiğinde Behram onu gördüğüne şaşırmış olmalıydı ki elindeki içki şişesini bırakıp, yanındaki dosyaları görmesini istemediğinden olsa gerek hızlıca topladı ve arkasına sakladı, Toprak bu durumdan rahatsız olmuştu.

“Sen miydin, Toprak? Sultan sanmıştım. Hayırdır inşallah?” dedi Behram merakla.

“Behram Bey, ben size bir şey danışmak istiyordum.”

“Tabii, otur lütfen,” dediğinde Toprak yatağın hemen karşısında bulunan koltuk grubunun üçlü olanına oturdu, Behram tekli koltukta oturmayı tercih etmişti. Toprak oturduğunda odayı incelemeden edemedi, konağın en büyük odasına sahipti ve görkemli bir yatak başlığının yanı sıra alçak bir yatak bulunuyordu. Oda çok büyük ancak sakindi, yalının en güzel manzaralarından birine sahip olan odanın boydan boya penceresini örten bir perde bulunmuyordu.

“Behram Bey, öncelikle rahatsız ettiğim için lütfen kusura bakmayın,” dedi Toprak saygısız gözükmemeye çalışarak, her ne kadar araları iyi olsa da Behram’dan oldukça çekiniyordu.

“Estağfurullah, istediğin zaman gelip benimle konuşabilirsin.” Herkese karşı çok sert olsa da Toprak’a karşı yumuşak davranışlar sergiliyordu ve bu Toprak’a cesaret veriyordu.

“Bugün bir şey öğrendim, haddim değil belki ama kafam karıştığı için sormak istedim.”

“Tamam kızım, çıkar artık şu ağzındaki baklayı,” dedi Behram merakla.

“Zeliha ve Zelal Asrınlı.” Behram’ın gözleri bu iki ismi duyduğunda fal taşı gibi açılmıştı.

“Sen onları nereden tanıyorsun?” dedi sert bir tavırla.

“Ben tanımıyorum, efendim. Özür dilerim, sadece Defne Hanım dedi ki...”

“Ne dedi Defne?” dedi Behram sert bir tavırla, az öncekine kıyasla daha yüksek ses tonuyla ve fazlasıyla sinirli bir tavra bürünmüştü.

“Ben... Bana bir dosya verdi, içinde Zeliha Asrınlı ile ilgili şeyler gördüm. Daha doğrusu düzenlememi istemişti, ben de sizin soyadınızı görünce merak ettim kim olduğunu, zaten Burak da annesinden bahsetmişti ama Defne Hanım dedi ki Zeliha başka bir adamla kaçtı,” diye geveledi Toprak. Düzgün cümle kuramadığı için kendine kızıyordu ancak Behram’ın karşısında âdeta dili tutulmuştu.

“Bunlardan sana ne?” dedi Behram. “Senin görevin işini yapmak, acıdığım için de evimde kalmak! Aile olaylarımız seni ne ilgilendirir?” dediğinde Toprak ağlamaya başladı. Buraya gelmemesi gerektiğini biliyordu, bunun bir hata olduğunu biliyordu.

“Ben aslında Zelal Hanım’ı merak etmiştim, eşinizi değil; herkes ondan bahsetti ama hiç evde görmedim diye.”

“Şeytan görsün Zelal’in yüzünü! Zaten artık sadece şeytan görebilir, onu asla affetmeyeceğim!” dedi Behram sinirle, gözlerinden âdeta ateş fışkırıyordu. “Tüm ailemi o mahvetti.”

Toprak sorduğu soru için fazlasıyla pişman olmuştu, Behram’ın ona olan yaklaşımına kanarak her şeyi açıklayacağını zannetmişti ancak yanılmıştı. Behram herkese o kadar kolay lokma olabilecek bir adam değildi, Toprak bunu büyük bir hata yaparak öğrenmişti.

“Özür dilerim, Behram Bey. Ben gideyim,” dedi Toprak odadan çıkmak için ayağa kalktığı anda.

“Ben sana gidebilirsin dedim mi? Otur!” dedi Behram biraz daha sakin bir tavırla. Toprak çok daha fazla gerilmişti, yutkundu ve elleriyle saçını kulağının arkasına aldı. Genellikle gergin olduğu zamanlarda böyle yapardı.

“Neden Zeliha’yı bu kadar merak ediyorsun, daha önce de sormuştun,” dedi Behram sorgulayan tavrı devam ederken. Toprak’ın mantıklı bir açıklama yapması gerekiyordu.

“Çünkü Burak ilgimi çekiyor, hayatını merak ediyorum,” dedi hızlıca yalan söyleyerek. Behram şaşkıncı ancak Toprak’ın esas amacının bu olmadığına da farkındaydı, içkisinden bir yudum alıp Toprak’ı daha dik-

katli süzmeye başladı; ellerini kucağında kavuşturmuş, gözlerini zeminden kaldırmıyordu.

“Halı güzel mi?” dedi Behram içkisini tekrar tekrar yudumlarken, Toprak nihayet gözlerini zeminden ayırıp Behram’a bakabilmişti.

“Efendim?” dedi soruyu anlamayarak, neden böyle bir soru sorduğunu anlamamıştı.

“Halı diyorum, güzel mi? Gözünü oradan ayırmıyorsun da,” diye yineledi Behram.

“Kusura bakmayın efendim, özür dilerim.” Toprak’ın kasılmaktan her bir uzvu ağrıyordu.

“Her şey için özür dilemene gerek yok Toprak, sadece bu konuda oldukça hassasım. Bu yüzden o kadar tepki verdim ama sana ne istiyorsan anlatacağım fakat bunu ikinci bir kişiden daha duymam demek olacıklardan sen sorumlusun demektir,” dedi Behram tehditkâr bir tavırla.

“Yok efendim, merak etmeyin.” Korkuyordu ancak istediğini birinci ağızdan almak üzereydi.

“Zeliha ve ben birbirimize çok âşıktık, zaten küçüklükten beri birlikte büyüdük. Onu o kadar çok severdim ki saçlarını okşamaya dahi kıyamazdım... Çok geçmeden ben bugünkü Asrınlı Holdingin başına geçtim ve evlendik. Evlendiğimizde on sekiz yaşına yeni girmişti. Bir görsen, düğünümüzde saçları resmen bir güneş gibi parlıyordu. Zeliha da aynı senin gibi çok meraklı bir kadındı, her zaman merakına yenik düşer ve bunun büyük

bir hata olduğunu anlardı...” dedi Behram ayağa kalkıp çekmecesine doğru yönelirken, çekmeceyi karıştırmaya başladığında devam etti:

“Zeliha benimle çalışıyordu, koleksiyonlar konusunda oldukça başarılı bir kadındı, gözünden hiçbir detay kaçmazdı. Tarih ile aşkı çok güzel harmanlardı, üstelik çizimleri çoğu zaman kendisi yapardı, işine de çok bağlı bir kadındı. Sonra Burak dünyaya geldi, dolasıyla Zeliha da işi bırakmak zorunda kaldı ve Burak ile ilgilenmeye başladı, bir süre her şey yolundaydı ancak sonra Zeliha söylenmeye başladı. Bir şekilde şirkete geri dönerek o zamanlarda sansasyon yaratacak projemizi tamamladı. Dediğim gibi meraklı ve inatçı bir kadındı, Zeliha kafasına koyduğunu mutlaka yapardı ancak projenin tanıtım gecesi, onu gördüğüm son gece oldu,” dedi Behram gözlerinden yaşlar süzülürken.

“Neden, o gün ne oldu?” diye sordu Toprak merakla. Behram onu duymuyormuş gibi içkisinin tamamını kafasına dikti, moralinin bozulduğu her hâinden belli oluyordu.

“Bugünlük bu kadar Zeliha’yı tanıma seansı yeter,” dedi Behram artık sıkıldığını belli ederek. Yeterince Zeliha’dan bahsedilmişti, fazlasıyla bunalmıştı. Artık yaşlı kalbi eski defterleri kaldıracak kadar güçlü değildi.

“Peki efendim, teşekkür ederim,” dedi Toprak oturduğu yerden ayağa kalkarken. “Umarım hikâyeniz güzel bir şekilde tamamlanır.”

“Bizim hikâyemizde güzel olan tek şey Burak, hiçbir şey eskisi gibi olamayacak,” dedi Behram gizemli bir tavır takınırken, bu tavrı Toprak’ı daha fazla geriyor ve bir an önce odasına gitmek istiyordu.

“İyi geceler,” dedi Toprak koşar adım odadan çıkarken.

Behram uzun bir süre Toprak’ın çıkıp gittiği kapıya baktı, o kadar uzun baktı ki düşüncelerinden sıyrıldığında yaklaşık beş dakikanın geçmiş olduğunu fark etti. Telefonuna sarılarak birini aradı ve telefonu kulağına götürdü.

“Buyurun, Behram Bey?” dedi telefonun diğer ucundaki kalın bir ses.

“Toprak, birilerine sürekli Zeliha hakkında sorular soruyor ancak kimliğinden emin olmak için son bir şey yapacağız, yarın ofisime gel,” dedi elinde tuttuğu fotoğrafa bakarken. Telefonu kapattı ve bu sefer Sultan’ı aradı.

“Odama gel, Sultan,” deyip telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra Sultan odaya gelmişti, üzerinde gecelikten bozma bir elbise ve sabahlık bulunuyordu. Behram’a istekli ancak çekingen gözlerle bakmaya devam ederken derin derin nefes alıyordu, hiçbir zaman onun gerçek karısı olamayacağını bildiği için üzülüyordu ancak onun yakınında olmak bile Sultan için yeterliydi.

“Buyur, Behram Ağa,” dedi Sultan meraklı gözlerle bakarken.

“Bunu herkes uykuya daldıktan sonra Toprak’ın odasına koymanı istiyorum, daha öncekiler gibi,” dedi Behram elindeki fotoğrafı uzatırken.

“Tabii, koyarım,” dedi Sultan fotoğrafı eline alırken.

Fotoğrafta her zaman kıskandığı, yerinde olmak için can attığı, Behram’ın bu hayatta sevdiği tek kadın olduğuna emin olduğu Zeliha beyaz, derin yırtmaçlı bir elbiseyle poz veriyordu. Elinde aile cüzdanını tutuyor, Behram ile birbirlerine bakarak gülümsüyorlardı. Bu, Behram ve Zeliha’nın düğün fotoğrafıydı. Sultan derin bir iç çekerek elinde fotoğrafla Behram’ın odasından çıkıp kendi odasına doğru yöneldiğinde akan gözyaşlarını sessizce sildi. Behram onu hiçbir zaman sevmeyecekti, sadece kâğıt üzerinde onun karısı olarak kalacaktı. Aralarında hiçbir zaman karı-koca muhabbeti olmamıştı, zaten Behram en baştan ona böyle olacağını söylemişti. Oğlunun annesiz büyümemesi için Sultan ile evlenmiş, bir nevi Burak’a bakıcı olmasını istemişti. Belki bir gün Behram’ın onu sevebilme ihtimaline inanmış, kendini yıllarca bununla avutmuştu ancak sonra her şey daha da sarpa sarmıştı.

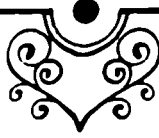
BÖLÜM ŞARKISI

Barış Diri - *Derinden*

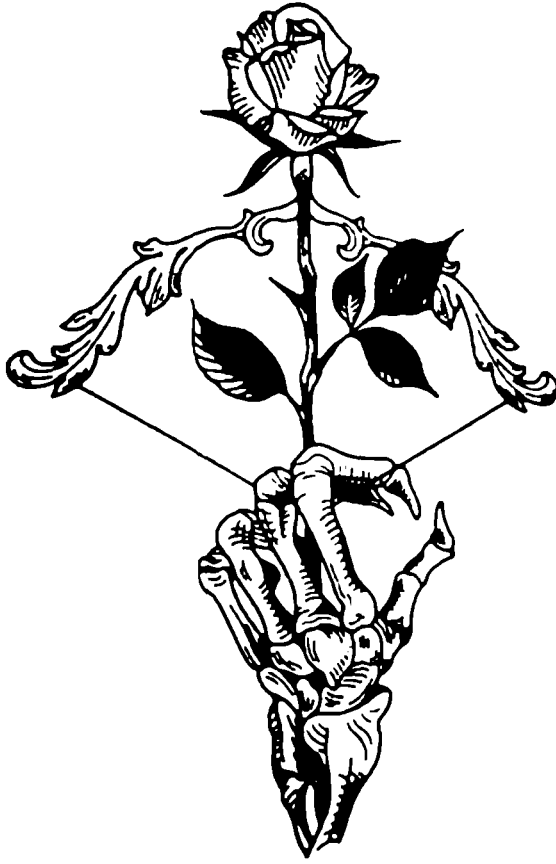
"Ve insan, tercihleriyle kaderini imzalar."

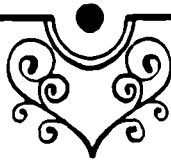

KATİL KALPLER

Şehri

ACILAR VE
GERÇEKLER

Toprak

Sabahın çok erken saatleri olmasına rağmen, bir sonbahar gününün aksine yazdan kalma bir günde, güneş gözlerini delip geçerken yatağında huzursuzca mırıldandı. Birkaç dakika geçmesine rağmen zor da olsa gözlerini açarak balkon penceresine uzun uzun baktı, sanki sonbaharda değillermiş gibi bir hava vardı. Güneş ışınları gözlerini âdeta delip geçercesine odaya giriyordu, böyle zamanlarda Toprak çok heyecanlı olurdu. Yaz aylarında sabahları uyandığında içinde kelebekler uçuşuyormuş gibi hissedirdi ancak farklı olarak bugün hiç de öyle hissetmiyordu. Doğrusu annesi öldüğünden beri hiçbir hissi yok gibiydi, eskiden sevindiği hiçbir şeye artık sevinemiyordu. Bazen sevinmek istiyordu elbette ama bu, annesine karşı bir suç işlediği fikrine dönüşüyordu. Yatakta doğruldu ve her sabah içtiği tiroit ilaçlarını içmek için komodine yöneldiğinde gördüğü fotoğraf ilgisini çekmişti. Fotoğrafı eline aldığı anda upuzun sarı saçları olan kadın, yanındaki genç adam ve ellerindeki aile cüzdanıyla evlilik pozu veriyordu. Gözlerini ovuşturdu, bir kere daha fotoğrafı incelediğinde ise o kadının, hayalini gördüğü, daha önce çatı katında fotoğrafını gördüğü Zeliha olduğunu anlamıştı; muhtemelen yanındaki de Behram'dı. Eğer Zeliha'nın daha önce başka bir fotoğrafını görmemiş olsaydı bu adamın

Behram'ın gençliği olduğunu asla anlamazdı. Fotoğraf oraya nasıl gelmişti, anlamamıştı ama tam bırakıp kalacakken kanını donduran detayı fark ettiğinde elleri titremeye başladı ve nefesi kesildi. Yutkundu ve fotoğrafa daha dikkatli baktı. Zeliha'nın giydiği derin dekolte, yırtmaçlı, beyaz elbise dün giydiği ve büyük gecede giyeceği elbisenin birebiriydi.

Behram Bey, Toprak Hanım'a giyeceği elbiseyi seçti. Dün giydiği elbiseyi Behram seçmişti, korkuyla elini ağzına götürdü ve etrafına bakındı. Dün gece de Behram'ın sürekli Zeliha ile Toprak'ı benzettiğini söylediğini hatırladığında daha fazla gerildi.

“Olamaz, benim katil olduğumu biliyor,” dedi Toprak kendi kendine. Saçlarını çekiştirirken fotoğraftan gözlerini alamıyordu, kendi öldürdüğü kadının gelinliğini dün çok beğenerek giymişti. Behram onunla oyun oynuyordu ve Toprak için artık her şey netleşmişti, neden her şeyde onu ön plana attığını şimdi daha iyi anlıyordu.

Korkuyla yataktan kalktı ve odada volta atmaya başladı, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ancak bir an önce kendi intikamını alması gerekiyordu, aksi takdirde Behram onun yakasını bırakamayacaktı.

“Öğrenilmeyeceğimi mi sanıyordun?” dedi bir ses. Korkuyla arkasını döndüğünde irkildi, tam karşısında upuzun sarı saçlarıyla ve ayak bileklerine kadar uzanan elbisesiyle Zeliha duruyordu. Toprak bir adım geri gitti.

“Sen gerçek değilsin,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Gerçek olamazsın.”

“Sen katilsin, katil!” dedi ona doğru yaklaşan Zeliha. Toprak geri adım atsa da Zeliha üzerine doğru geliyordu ve Toprak köşeye sıkışmıştı. Gözlerini sımsıkı kapattı ve derin derin nefes almaya başladı, birkaç saniye sonra tüm sesler kesilmişti. Gözlerini tamamen açtığı anda odada yalnız olduğunu fark etti. Midesi bulanmaya, soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Hızlıca tuvalete koştu, midesini boşaltmak istedi ancak karnı aç olduğu ve yeni uyandığı için hiçbir şey çıkaramadı, birkaç kez daha öğürdükten sonra safrasından sarı bir sıvı gelmeye başladı. Kesik kesik aldığı nefesleri düzene sokmaya çalışarak derin bir nefes daha aldı, musluğu açtı ve yüzüne suyu vurarak birkaç defa peş peşe yüzünü yıkadı.

Aynada kendi suretine uzun uzun baktı, onun sırrını bilen biri daha vardı ve herkesin öğrenmesi an meselesiydi. Akıllıca davranması gerekiyordu, oturup hatasını kabullenmek onu tehlikeden başka bir şeye sürüklemezdi. Derin bir nefes aldı ve iyice düşündü, hiçbir şey olmamış gibi aptal rolüne bürünmesi gerekiyordu. Sonuçta bir kanıtı yoktu, yani katil olduğunu kanıtlamazlardı. Hem kanıtlayacak olsalardı Kerem çoktan öğrenirdi...

“Sakin ol ve iyi düşün, Toprak.” Bu cümleyi defalarca ayna karşısında kendi kendine tekrarlardı. Mantıklı bir davranışta bulunmazsa kendini açık edebilirdi ve

Kerem'den intikamını almadan kendini ele veremezdi, *vermeyecekti*.

Banyodan çıktı ve odasına giderek hiçbir şey olmamış gibi hızlıca hazırlandı, kahvaltı saati gelmişti ve herkesle aynı anda masada olması gerekiyordu. Özellikle bu sabah gitmezse Behram açısından her şey daha net olabilirdi. Baget çantasını alarak kapıyı kilitledi ve odasından çıkarak merdivene yöneldi. Birkaç dakika sonra kahvaltı masasına geldiğinde Kerem dâhil herkes kahvaltı sofrasındaki yerini almıştı.

“Günaydın,” dedi Toprak enerjisini toplamaya çalışarak.

“Günaydın Toprak, iyi misin? Betin benzin atmış,” dedi Behram merakla. Toprak sıklıkla yutkunsu da bir şey belli etmemeye çalışarak gülümsedi.

“İyiyim, biraz midemi bozmuşum ama bir şeyim yok,” dediğinde Behram gülerek kafasını salladı.

“Dikkat et kendine, sen büyük gün için bize lazımsın,” dedi Behram çayından zevkle bir yudum alırken. Toprak her cümlesinde biraz daha geriliyordu ve bunu istemese de fazlasıyla belli ediyordu.

“Dikkat ediyorum, merak etmeyin,” dedi Toprak yalandan gülümsemesine devam ederken.

“Ben bugün öğleden sonra iş için Antalya'ya gideceğim, çocuklar. Siz de erken çıkabilirsiniz, hafta sonu yapılacak lansman için enerji toplarsınız.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Toprak.

“Herkes kahvaltısını bitirdiyse şirkete gidebiliriz,” dedi Behram masadan kalkarken, onun kalkmasıyla beraber herkes onu takip ederken Toprak biraz daha ağırdan aldı. Aklı hâlâ sabah gördüğü fotoğraftaydı, Behram bile bile ona eski karısının gelinliğini giydirmişti ve bundan son derece zevk aldığı her hâlden belli oluyordu.

Yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolculuğun ardından nihayet şirkete gelmişlerdi. Toprak yol boyu uyumuş, Kerem ise aynadan gizliden gizliye onu izlemişti. Uyurken ne kadar masum olduğunu düşünmekten kendini yola verememiş ve sürekli sapakları kaçırmıştı. Toprak, Kerem’e yalandan bir gülümseme gönderdikten sonra arabadan indi ve Behram’ın hemen arkasında yürümeye başladı. Behram bugün oldukça neşeli uyanmış, keyifle ve herkese gülücükler saçarak odasına doğru yürüyordu. Bu normalde görülebilir bir şey değildi. Behram genellikle tüm ciddiyetiyle yürür, şirket çalışanları ise onu gördüğünde korkup gerilirlerdi. Oysa bugün Asrınlı Holdingin miladında bir ilk sayılabilirdi.

“Toprak, bana az sonra çok önemli bir dosya gelecek. Lütfen onu sen al ve hemen bana getir,” dedi Behram odasına girerken. Behram o kadar hızlı hareket etmişti ki Toprak cevap bile verememişti.

“Sen bu aralar iyi misin?” dedi Burak, Toprak’ın kolundan tutarken.

“Evet, iyiyim.”

“İçimden bir ses psikolojik olarak çöktüğünü söylüyor.” Toprak şaşkınlıkla yutkundu, dışarıya bu kadar belli ettiğini fark etmemişti.

“Çok mu belli ettim, iyiyim aslında.”

“Hayır, dışarıdan gayet iyi gözüküyorsun, ona diyecek sözüm yok ama benim içimden bir ses öyle söylüyor, iyi olmadığını hissettim. Çok garip ama öyle oldu,” dedi Burak sevecen gülümsemesini takınırken, eş zamanlı elindeki kahvelerin birini Toprak’a uzattı. Sekreteri Tuğba her sabah kapı girişinde kahvesini mutlaka hazır ederdi, bu sabah Burak önceden iki kahve istediğine dair mesaj atmış ve kahveler ona göre hazırlanmıştı.

“Sen dünden bahsediyorsan eğer, bu aralar annemi gerçekten çok özlüyorum ve stres altındayım, bu da muhtemelen bağışıklığımı düşürüyor.” Aslında söyledikleri doğrudu, her ne kadar her gün yalan söylese de annesini özlediği ve bu durumun onu fazlasıyla strese soktuğu yalan değildi.

“Bu duygudan çok uzağım ama haklısın, olabilir,” dedi Burak. Yalan söylüyordu, çocukluğu annesinin eksikliğiyle geçmişti ancak büyüdükçe bunu daha fazla hissederek olmuştu. Sadece güçsüz gözükmek istemediği için bunu insanlara söylemekten kaçınıyordu. Görünüşte annesinden nefret etse de içten içe onu çok özliyordu.

“Annene ulaşmayı hiç denemedin mi?”

“Denedim aslında, hatta zamanında babama çok da kızardım fakat kendisi beni istemedi ve terk etti. Zaten

bir süre sonra da izini kaybettirdi,” dedi Kerem bulunduğu durumu umursamamaya çalışarak.

“Anladım,” dedi Toprak, bunun üstüne diyecek bir şey bulamamıştı.

“Behram Asrınlı adına bir dosya geldi, size mi verelim, Toprak Hanım?” dedi güvenlik görevlisi elinde dosyayı tutarken. Toprak, Behram’ın söylediklerini anımsayarak heyecanla elini uzattı ve dosyayı aldı. Bu dosyanın içinde ne varsa mutlaka Zeliha ile ilgiliydi, bundan dolayı götürmeden hemen önce içindekini görmesi gerekiyordu.

“Babamın yanına geçeceğim, istersen ben götüreyim,” dedi Burak. Bingo! Burak işleri bozguna uğratmıştı.

“Yok, ben götürürüm sonra, sen git,” dedi Toprak hızlıca. Dosyanın içindekini mutlaka önce kendinin görmesi gerekirdi. Behram bu dosyayı götürmesini istiyorsa mutlaka bir sebebi olmalıydı, belki de artık yüzleşmenin zamanı gelmişti.

“Tamam, sonra görüşürüz,” dedi Burak çok üstelemeden.

“Görüşürüz,” dedi Toprak. Tam odasına yönelecekti ki arkadan gelen ses onu durdurdu.

“Toprak.” Behram, odasının kapısında Burak ile duruyordu. “Dosyayı bana getirmek için ne bekliyorsun?” dediğinde Toprak suçlulukla yutkundu.

“Burak Bey, odanızdan çıkınca getirecektim.” Aklına başka yalan gelmemişti.

“Ben hemen bana getir dedim ama Toprak.” Toprak, elindeki dosyayı elleri titreyerek uzattı.

“Özür dilerim, efendim.”

“Yoksa içine mi bakacaktın?” diye sordu Behram merakla. Toprak’ın gözleri fal taşı gibi açıldığında kahkaha attı. “Şaka yapıyorum, teşekkür ederim. Biraz önemli bir dosya, o yüzden sekreter yerine sana söyledim,” dedi Behram odasına yeniden girerken.

Toprak endişeliydi; bunlardan Kerem’e bahsetmeli miydi, bilmiyordu ancak onun için iyi olmadığının farkındaydı. Hem Kerem’e anlatsa bile ne diyecekti ki? Ona her şeyi anlatırsa sırrı ortaya çıkabilirdi. Bir şekilde gün içinde kimseye gözükmeyen dosyanın içinde ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Behram’ı gün içinde yakından takip ederek bir şekilde o dosyaya ulaşması lazımdı ancak bunu daha sonra düşünmeye karar verdi, eğer hızlı hareket ederse hataya düşebilirdi.

Odasına geçerek çalışmaya odaklanmalıydı, hafta sonu büyük lansman vardı ve öldürdüğü kadının düğününde giydiği elbiseyi lansmanda giymeye mecbur bırakılmıştı. Bunu her düşündüğünde göğüs kafesi sıkışıyor, midesi bulanıyordu. Bu his, ona en son Zeliha’nın öldüğünü öğrendiği gün uğramıştı ve bu aralar kalıcı bir misafirdi. Bir süre sonra odaya Defne girdiğinde Toprak yutkundu, Behram ile samimi olan herkesi gördüğünde daha fazla geriliyordu.

“Toprak, iyi misin, nasıl oldun?” dedi Defne sevecen bir tavırla. Son zamanlarda oldukça iyi anlaşıyorlardı,

ön yargılı davranmıştı ancak Burak haklı çıkmıştı, bu kadını tanıdıkça sevmeye başlamıştı.

“İyiyim Defne Hanım, o gün tansiyonum düştü herhâlde, bu aralar sıkça oluyor.”

“Öyle kendinden geçtin ki sanki çok korkunç bir şey olmuş gibi... Aman aman, iyi olmana sevindim, dikkat et kendine, hafta sonuna bir şey kalmadı şunun şurasında,” dedi masasına hâlâ dumanı tüten bir fincan bitki çayı bırakırken, Toprak gülümsedi.

“Çok düşüncelisiniz, teşekkür ederim.”

“Afiyet olsun, bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemekten çekinme,” dedi Defne kahvesinden bir yudum alırken.

“Aslında bir şey merak ediyorum.” Toprak, Defne’ye güvenebileceğini biliyordu.

“Yine neyi merak ediyorsun bakalım?” dedi Defne tatlı bir gülümsemeyle.

“Benim lansmanda giyeceğim elbise, ünlü tasarımcı Fırat Kumral’ın koleksiyonundanmış. O kadar ünlü birinin elbisesini giyince ben de merak ettim tabii, biraz araştırdım. Elbise, Behram Bey’in karısı için doksanlı yıllarda yapılmış,” dediğinde Defne’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu aklına daha önce gelmediği için kendine kızmıştı ama esas kızdığı kendisi değil, Behram’ın ta kendisiydi.

“Ben gidiyorum, sonra konuşalım,” dedi Defne hızlıca odadan çıkarken. Toprak gerginlikten saçlarıyla oy-

nadığını fark ettiğinde hızlıca toparlandı. İstanbul'a bir intikam uğruna gelmek, türlü türlü planlar kurmak ona hiç iyi gelmemişti. Amacından tamamen sapmış, kendini saçma bir hikâyenin ortasında bulmuştu. Oysa tek amacı annesinin intikamını almaktı ama o katilin geçmişinde sürüklenip duruyordu. Bunun için kendinden bir kere daha nefret etti ve girdiği bu çıkmazdan kurtulmak için bir kere daha yemin etti.

Defne oldukça gergin ve sinirli bir tavırla kapıyı dahi çalmadan Behram'ın odasına girdi, Behram bu hareketten rahatsız olsa da yılların verdiği dostluğun hatırasına sesini çıkarmadan Defne'nin ne yapmaya çalıştığını anlamak için bekledi.

"Sen bunu nasıl yaparsın Behram, kafayı mı yedin?" dedi Defne oldukça yüksek bir ses tonuyla.

"Ne yapmışım, Defne?" dedi Behram ne kastettiğini anlayıp arkasına sakince yaslanırken, o kadar sakindi ki Defne'yi âdeta delirtiyordu.

"Zeliha'nın düğününüzde giydiği gelinliği lansmanda giysin diye Toprak'a nasıl giydirirsin?" dedi Defne hesap soran tavrını devam ettirirken.

"Kabul edelim ki Toprak'a çok yakıştı."

"Sen delirmiş olmalısın Behram, normal bir insanın yapacağı şey değil bu!"

"Ben ne yaptığımı biliyorum Defne, sen karışma."

"Bana da anlat, ben de bileyim o zaman," dedi Defne, Behram'ın masasına yaslanırken.

“Bilmen gerekseydi anlatırdım.” Defne bu tavırları karşısında daha fazla sinirlenmişti.

“Kız biliyor eski karının gelinliği olduğunu, beti benzi atmış. Şok içinde sordu bana, ne diyeceğimi bilemedim. Bu yaptığın hiç sağlıklı değil, sen bu kıza ve ağabeyine sahip çıkıp onları evine aldın ama bu hareket çok psikopatça!” dedi Defne, sinirden göz bebekleri büyümüş ve titriyordu.

“Toprak neden o gelinliği giydiğini biliyor, kimseye söyleyemez ama sebebini bildiğine emin olabilirsiniz, o yüzden bu kadar gerilmene gerek yok Defne.”

“Sen ne işler karıştırıyorsun?” dedi Defne, sinirli bakışlarına korku dolu bir ifade yerleşirken.

“Nihayet aradığım soruların cevabını buldum diyorum,” dedi Behram, tam olarak ne bildiğini kimseye anlatmaya niyetli değildi, zaten olanlar apaçık ortadaydı ve herkes çok yakında her şeyi öğrenecekti.

“Zeliha’nın peşini bırakmamış mıydın? Şimdi bu kızla onun ne ilgisi var, bana söz vermiştin,” dedi Defne kırılganlıkla.

“Ben Zeliha’yı düşünmekten asla vazgeçmedim Defne, bunu çok iyi biliyorsun, işime karışma,” derken Behram, Defne’ye kapıyı gösterdi. “Çıkmam lazım, şehir dışına gideceğim, Antalya’da Vakkas Bey ile toplantım var.”

“Benim koynumda inlerken Zeliha’yı hiç düşünmediğine yemin edebilirim, Behram,” dedi Defne üzgün ama

sinirli bir tavırla odanın kapısına yönelirken. Behram ise cevap vermedi. Defne ile uzun süredir sadece zevklerin rol oynadığı bir ilişkileri vardı, elbette Defne için bu durum öyle değildi ama Behram, onunla sadece Defne istediği ve belli ihtiyaçlarını gidermek için birlikte oluyordu. Hiçbir zaman Zeliha'yı sevmekten vazgeçmemişti ve vazgeçmeyecekti, belki ona çok kızgındı ama tek aşkı Zeliha'ydı ve ondan başkasını sevebileceğini hayal dahi edemiyordu. Bir süre düşünceleri beyninde dans etse de telefonun çalmasıyla her şey bir anda yok oldu ve hızlıca telefonunu açtı.

“Söyle,” dedi sakın bir ses tonuyla ancak sesinde her zaman bir soğukluk bulunurdu, arayan yardımcısı Mehmet idi.

“Behram Bey, uçağınız hazır. Şoför ve korumanız Kerem şirketin önünde sizleri bekliyorlar.”

“Tamam, iniyorum,” dedi ve telefonu kapatıp askılıkta duran ceketini giyerek odasından çıktı. Odasının önünden geçtiği Toprak ile camekânın arkasında sürekli saçlarıyla oynarken ve gergin olduğu her hâlimden belli olurken göz göze geldiler. Toprak'a her baktığında kötü hissediyor, suratına tüm gerçekleri haykırmamak için kendini zor tutuyordu. Gözleri dolmaya başladığında yutkundu ve onu yok sayarak hızlıca dış kapıya doğru yürümeye başladı. Bir an önce bu binadan çıkması gerekiyordu çünkü onunla aynı ortamda bile olmaya katlanamıyordu. Yüzüne her baktığında tüm gerçekleri

söylememek için kendini zor tutuyor ve sevecen rolüne bürünmek zorunda kalıyordu.

Kerem'e selam bile vermeden arabasına bindi ve arka koltuğun sağ köşesine yerleşti. Kerem ve Toprak bu yola beraber çıkmışlardı ve hiçbir zaman neden beraber olduklarını anlamamıştı, hâlâ anlamıyordu ama her şeyin ortaya çıkması için çok az zaman kalmıştı. Şimdi yapması gereken tek bir şey vardı, o da yıllardır yüz yüze gelmek için cesaret bulamadığı hayatının aşkıyla vedalaşmaktı.

BİR SAAT SONRA

Bir süre sonra havaalanına geldiklerinde Behram düşüncelerinden sıyrıldı ve Kerem ile muhabbet bile etmeden arabadan inerek Mehmet'in yanına gitti. Birkaç dakika boyunca şeyler konuştuktan sonra Mehmet arabaya geldi ve Kerem'in hemen yanındaki koltuğa oturdu.

"Hoş geldin, Mehmet ağabey," dedi Kerem tüm saygısını korurken.

"Hoş buldum Kerem, yorulduğum vallahi, kuleden izin aldırana kadar canım çıktı."

"Özel uçağınla Antalya'ya gitmek bile bir uğraş desene," dedi Kerem zenginliğin dertlerine sessizce gülümserken, tüm derdinin bundan ibaret olmasını dilerdi.

“Antalya değil, İzmir’e gidiyor Behram Bey, ben kuleden İzmir için izin aldırđım,” dediğinde Kerem’in gözleri fal taşı gibi açıldı ancak çaktırmamak için elinden geleni yaptı. Behram onlara nereye gittiğı konusunda yalan söylemişti ve bir şeyler karıştırdığından artık çok emindi. Bunu hemen Toprak’a anlatması gerekiyordu.

İZMİR

KARŞIYAKA MEZARLIĞI

17:30

Yağmur damlaları ceketini ıslatırken umursamadan çamurlaşmış toprak yolda yürümeye devam ediyordu. Elinde ağlayan kalpler çiçeklerinden oluşan bir buket ile korkak tavırlarla mezarlığın içinde yürüyordu. Hava İzmir'de bir Eylül akşamına göre oldukça kapalıydı, sanki gök bu ana şahit olacağı için haykırırcasına ağlıyor gibiydi. Yağmur sicim gibi yağarken elleri terliyor, nefes almakta zorlanıyordu. Yıllarca bu anı beklemişti, yıllarca onun mavi gözlerine bakacağı hayali ile yaşayıp durmuştu ancak artık o gözler toprak olup gitmişti. Gök mavisi, dünya güzeli gözler çoktan hayata gözlerini yummuş ve bir kefene sarılmıştı. Gökyüzü bile o gittikten sonra eski canlılığını kaybetmiş, tıpkı yaşanan bu an gibi grileşmişti. Göğü artık mavilikler değil, karanlık kaplıyordu. *Zaten nasıl eskisi gibi pırıl pırıl parlayacaktı ki?* Her gün yaşamak zorunda olduğu bu dünyada artık yarımdaydı, yıllar önce bir parçası kopup gitmişti ama bir yerlerde nefes aldığını bilmek bile ona yetiyordu. Ona dokunmasa da gözlerine bakıp ellerini tutamasa da kalbinin bir yerlerde attığını bilmek bile ona yaşamak için sebep veriyordu. Çok kızgındı, arka-

sında binlerce soru bırakıp gitmişti. Ayrı kalınan bunca yılın hesabını kime soracaktı? Hangi beden bu yaşananların bedelini ödeyecekti, şimdi kim onu savunacaktı, kim başından neler geçtiğini anlatacaktı? Yaşanan her şey, Zeliha ile bu mezara gömülmüştü ve bir daha asla gün yüzüne çıkamayacaktı.

Çamura bulanık ayakkabılarını hiçe sayarak mezara doğru yürümeye başladı, yıllarca canlısına ulaşmak için elinden ne geldiyse yapmıştı ancak elinde kalan tek şey bir mezar taşından ibaretti. Mezar taşında yazan yazıyı okuduğunda hıçkırıklarına engel olamadı, normalde ağlayan bir adam değildi ama bu yaşadığı en zor anlardan biriydi. Her zaman en önce ölmeyi dilerdi, sevdiği kadının yok oluşunu görmeye katlanamayacağını biliyordu. Yıllar önce bedenen, şimdi de tamamen kayıp gitmişti ellerinden. Artık gerçekten gittiğini anlamıştı. Gerçekler bir tokat gibi suratına çarptığında hatalarının bedeliyle bir kere daha yüzleşti. Zamanında düzgün bir adam olsaydı belki de her şey farklı olabilirdi, belki de bu mezarın altında yatan kişi bakmalara doyamadığı Zeliha olmazdı. Kader böyle bir şeydi, ne olursa olsun ondan kaçış olmadığını biliyordu. Elinde olsa onu bir kafese kapatır, ona zarar gelmesini engellerdi ancak Behram çoktan kaybetmişti. Kendini asla affetmeyecekti, yaptığı hataların bedeli nasıl ödenecekti? Mezarın hemen baş ucuna diz çöktü; yağmur daha da şiddetlenmiş, âdeta ona hesap sorarcasına yağıyordu. Bu şiddetli yağmurun, çakan şimşeklerin nedenini biliyordu, Zeliha ölmüştü ancak ruhu hesaplaşmak istiyordu. Behram her türlü

hesaplaşmaya hazırdı, suçlu olduğunu biliyordu ve gerekirse bunun bedelini canıyla ödeyebilirdi. Eğer Zeliha ile hesaplaşmanın tek yolu ölmekse bunu çoktan göze almıştı, zaten bu mezar taşını gördüğünde ölüm fermanı yazılmıştı, artık nefes alan bir ölüden ibaretti.

“Ben geldim.” Behram ne söyleyeceğini bilmiyordu. Zeliha’nın onu gördüğüne ve duyduğuna çok emindi, içini bir utanç kapladı. *Yaptığı hataların utancı...*

“Biliyorum, elinde olsa beni buradan kovarsın. Yıllarca benden kaçtın, sana ulaşamayayım diye elinden ne geldiyse yaptın hatta hayatını tamamen değiştirdin,” dedi gözyaşları daha hızlı akıp giderken. Derin bir nefes aldı ve devam etti: “Biliyor musun, Burak büyüdü, kocaman adam oldu, ben engellemeye çalışsam da içten içe hep seni merak etti, seni istedi ve sevmekten hiç vazgeçmedi,” dedi hıçkırıkları sözünü tamamlamasına engel olurken.

Ruhundan bir parça sanki bir daha asla yerine gelmeyecekmiş gibi o an yok olup gittiğinde, kalbinin attığını dahi hissedemiyordu. Kalbi, artık bir mezarın altında çürümeye yüz tutmuştu. Kendini nefes aldığı sürece asla affetmeyecekti, her ne olursa olsun ne yaşamış olurlarsa olsun sevmekten asla vazgeçmediği, her gün yeniden nefret ettiği ama bir o kadar da sevdiği kadının şimdi soğuk bir mezarın içinde olmasına katlanamıyordu. Onu çoktan affetmişti, belki arkasında milyonlarca sır bırakıp gitmişti ama onu bu hâlde görmek kalbindeki öfkenin yok olmasını sağlamıştı. Artık sadece kendine

öfkeliydi, yıllarca daha fazla aramalıydı bir süre sonra peşini bırakmadan yılmadan aramalıydı yeteri kadar aramadığı için, nefretine yenik düştüğü için kendini asla affetmeyecekti. Yıllardır adını bile ağzına almıyordu, almaya ne cesareti ne de öfkesi izin vermemişti.

“Sana anlatacak çok şeyim var ama yüzüm yok. Diyebileceğim tek bir şey var: *Beni affet*. Çok zor bir şey istediğimi biliyorum ve ben kendimi asla affetmeyeceğim. Ancak için rahat olsun, benim gökyüzü gözlü Zeliha’m... Sana bunu yapanlar bedelini ödeyecek, çok ağır ödeteceğim.”

Mezardan bir cevap gelmesini beklercesine uzun uzun baktı, belki bir ses gelir zannetti ama hiçbir ses yoktu. Yutkundu, yağmur damlaları tüm bedenini ıslatırken çamurlaşan toprağı yumruk yaparak avuçladı. Acaba üşüyor muydu? Hıçkırıklarını serbest bırakırken kafasını mezara koydu. Onun hayatının aşkı, biricik Zeliha’sı her zaman çok üşürdü, elleri hep soğuk olurdu. Her gece yattıklarında ona sımsıkı sarılır, ellerini avcunun içine alır ve ısıtmak için elinden geleni yapardı. Keşke, şimdi yine öyle yapıp soğuk bedenini ısıtabilseydi. Gök gürlerken mezara daha sıkı sarıldı, Zeliha böyle havalardan korkardı ona hep kötü şeyleri hatırlatırdı.

“Beni affet güzel yüzlüm, seni çok seviyorum,” dedi mezara ağıt yakarcasına hafifçe vururken, dizini döver gibi toprağa vuruyor elleriyle çamurlaşan toprağı sımsıkı avuçluyordu.

Behram daha şiddetli ağlamaya başlarken titreyen elleriyle toprağı okşadı, öyle bir okşadı ki sanki çamurlaşan toprağı değil, sevdiği kadının yüzünü okşuyormuşçasına nahifti. Mezar taşında yazan isme bakıp daha çok ağlamaya başladı, o bunu hak etmemişti. Bunu yaşamayı hiç kimse hak etmezdi. Yaptığı hatanın bedelinin bu kadar ağır olacağını tahmin edememişti, karması ona hayata bağlanma nedenini elinden alarak dönmüştü ve kendini son nefesine kadar asla affetmeyecekti.

“Bir gün her şeyi düzelteceğim ve burada hak ettiğin şekilde yatacağın, söz veriyorum,” dedi mezar taşına derin derin bakarken.

Buradan gitmesi gerektiğini biliyordu ancak gönlü el vermiyordu, nasıl gidecekti ki... Arada yılların hasreti vardı ve bu hasret artık sonsuzluğun arasında sıkışıp kalmıştı. İstese de o gözler bir daha gözlerine değemeyecek, o bakışlar kalbini kasıp kavuramayacaktı. Yılların bedeli ödenmezdi belki ama bu şekilde olmasını sağlayan kişi her şeyin bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Bunu yapanlardan her şeyin hesabı bir bir sorulacak, kapanan davalar yeniden gündeme gelecekti. Herkesin maskesi düşmüştü ve Behram, oğlunun hakkına girmiş, belki de yıllarca ah almıştı. Elbette bu kendisinden günün birinde çıkacaktı ama yaşayacağı her şeyle yüzleşmeye hazırdı ancak kendinden önce yıllarca boşuna hasret kaldığı, hayatının aşkına yapılanların hesabı görülecekti.

İSTANBUL

20:35

Toprak yatağında sakince yatıyordu, normale göre çok alışık olduğu bir durum değildi çünkü uzun süre sonra ilk defa normal insanlar gibi yatıyordu. Çok kısa bir an için bile olsa düşünmeden yatabilmişti ki aklına yine Behram'ın ona getirttiği dosya geldi aklına, o dosyada kesinlikle Zeliha ile ilgili önemli bilgiler vardı ve Behram, büyük ihtimalle Toprak'ın kim olduğunu öğrenmişti. Eski karısının katili olduğunu biliyordu ve Toprak'ın artık kaçacak yeri kalmamıştı... Derin derin nefes aldı, sakinleşmesi gerekiyordu çünkü mantıklı düşünüp bu çıkmazdan nasıl kurtulacağı ile ilgili planlar yapmalıydı. Bir an kapı çaldığında irkildi, artık bu evde olan her şey onun fazlasıyla irkilmesine sebep oluyordu. Yatakta hafifçe doğruldu ve komut verdi.

“Gir.”

Kapı hızlıca açıldığında içeri endişe dolu gözlerle Kerem girdi, en son Kerem ile sevgili rolü yapıyordu. Onunla yüz yüze gelmeye katlanamasa da amacına giden yola ulaşmak için buna mecbur olduğunun farkındaydı.

“Kerem,” dedi merakla, yatakta iyice doğrulurken.

“Toprak, sana bir şey söylemem lazım,” dedi Kerem etrafa bakarak kapıyı kapatırken.

“Ne oldu?” Kerem’in endişe dolu gözleri onu korkutmaya başlamıştı. Kötü bir haber vereceği aşikârdı.

“Behram bugün İzmir’e gitmiş ancak herkese Antalya’ya gittiğini söyledi,” dediğinde Toprak’ın ağzı beş karış açılmıştı.

“Nasıl yani?”

“İzmir’e gitti işte, kesin kim olduğumuzu öğrendi.” Her ikisi de endişe dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlardı, bu durum artık can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. Toprak nefessiz kaldığını hissedebiliyor, kulakları uğulduyordu. İşte, son perdeye gelmişti, artık oyun bitiyordu.

“Zaten biliyordu,” dedi soğukkanlılığını korumaya çalışarak, bilmediğinin o da farkındaydı.

“Bilseydi bu zamana kadar bizi çoktan öttürürdü.”

“Korkuyor musun?” dedi Toprak meraklı bir tavırla.

“Hayır, tek endişem sana bir şey yapması,” dedi Kerem yüzündeki soğuk ifadeye karşılık aşk dolu gözlerle bakarken.

“Bana bir şey yapamayacak.” Çünkü her şeyin öncesinde esas finali Toprak yapacaktı.

“Nefes aldığım sürece asla buna izin vermem.” Kerem yavaşça Toprak’ın yüzünü okşadı.

Toprak bu nahif ama bir o kadar can alıcı dokunuşun karşısında titrediğini hissetse de yutkundu, karşı koyması zor bir durumdu ancak katlanmak zorunda olduğunu biliyordu. Kerem, onun için yasak elmadan başka bir şey değildi, iki cihan bir araya gelse asla olamayacak iki kişilerdi. Hepsi bir oyundu, hepsi annesinin intikamını almak içindi. Toprak, Kerem'e bir şey hissetmiyordu, hissetmemeliydi...

“Böyle şeyler söyleme,” dedi Toprak yalandan gülümserken.

“Sana zarar gelmesinden korkuyorum.”

“Bana bir şey olmayacak Kerem, ben çocuk muyum? Şöyle konuşup durma!” O güçsüz değildi ve onu koruyacak kişi kesinlikle Kerem olamazdı.

“Özür dilerim,” dedi Kerem.

“Her şeye özür dileyip durma, çok sıkıldım bu tavırlarından!” dediğinde aklına Behram'ın ona söylediği cümleler dans edip duruyordu.

“Anlamadığım bir şey var?” diye ekledi kısa bir duraksamanın ardından.

“Nedir?” diye sordu Toprak tüm soğukkanlılığıyla.

“Beni gerçekten seviyor musun yoksa benden nefret mi ediyorsun?” dedi Kerem, suratındaki ifade az öncekine kıyasla ciddileşmişti.

“Elbette seviyorum.”

“Beni hiçbir zaman seni sevdiğim gibi sevemeyeceksin,” derken gülümseyerek Toprak’ın gözlerinin içine baktı.

“Kimsenin sevgisini düşüncelerinle ölçemezsin.”

“Başka bir evrende, başka bir zaman diliminde tanışsaydık belki böyle olmazdın.” Toprak’ın yanağını okşamaya devam ediyordu.

“Seni seviyorum Kerem, bu evrende de başka bir evrende de,” dedi Toprak zorla gülümseye çalışırken. Kerem onu öptüğünde dudağında oluşan sıcaklığın kalbine akıp gittiğini hissedebiliyordu ancak kalbi o kadar buz tutmuştu ki o kapıdan içeri girerse o sıcaklığın anesini yok edeceğini biliyordu. Onu o kapıdan içeri alamazdı, zaten yaşarken bile cehennemin içindeydi, bir de onun aşkıyla yanmaya niyeti yoktu. Üstelik bunların hepsi bir oyundan ibaretti. Tek amacı onu kendine inandırıp, âşık edip günün sonunda intikamını almaktı ve bu yolda başarıyla ilerliyordu.

Kerem bir süre sonra yavaşça çekildiğinde Toprak’ın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı, bunu gördüğü an onun gözleri de dolmuştu. Biliyordu ki dile dökülenle kalpten çıkan asla aynı değildi ancak çok sevdiği için buna katlanıyordu ve sonuna kadar katlanacaktı. Toprak yaşadığı şeylerden dolayı sevgisini ifade edemiyor, kalbinin derinliklerinde bir yerde Kerem’i deliler gibi seviyordu, Kerem adı kadar emindi.

“Seni asla bırakmayacağım, ne pahasına olursa olsun.”
Bu aşk oyununun sonu olacağını keşke bilseydi.

“Aşk böcekleri olduk, işimize odaklanalım,” dedi Toprak konuyu dağıtmaya çalışarak.

“Biz seninle oturup doğru düzgün hiç konuşamadık, boş ver şimdi peşinde koşturduğumuz planları,” dedi Kerem yatağa hafifçe uzanırken.

“Ne anlatayım?”

“Mesela eğer seninle başka bir zamanda tanışsaydık... Önceden nasıl biriydin, merak ediyorum,” dedi Kerem dikkatle Toprak’a bakarken.

“Eski hâlimi unuttum ama sanırım neşeli biriydim, sürekli gülerdim bir kere,” dedi Toprak gözleri dolmaya başlarken.

“Peki, en çok ne yapmaktan hoşlanırdın?”

“Annemin yaptığı menemeni yemek en büyük eğlen-cemdi,” dedi gözlerini silip bir yandan gülmeye devam ederken, hayat bu kadar manidardı işte. Annesinin kaybına neden olan adama annesini anlatmak zorunda kalı-yordu, ancak bunun da intikamını alacaktı.

“Ağlama, kafan dağılsın diye soruyorum,” dedi Kerem tüm samimiyetiyle.

“Peki, sen? Kerem önceden nasıl biriydi?”

“Kerem hatalarla dolu geçmişli olan bir adamdı, an-nemi hiçbir zaman dinlemedim ve istemediği şeyler yaptım.”

“Ne gibi?” dedi Toprak merakla.

“Kötü insanlarla takıldım diyelim.” Belli ki kendi geçmişinden çok da bahsetmek istemiyordu. *Hangi suçlu kendi geçmişini anlatmak isterdi ki zaten?*

“Anladım. Peki, içinde bulunduğumuz bu duruma bakarsak, sence birini öldürmek nasıl bir duygudur?”

“Alçakçadır bence, kimse biri yüzünden ölmeyi hak etmez, verdiği canı sadece Allah alır,” diyen Kerem o kadar hızlı cevap vermişti ki eğer Toprak onun gerçek kimliğini bilmeseydi inanabilirdi.

“Annelerimiz ölürken çok acı çekmişler midir?” dedi Toprak sakın ama ağlamaklı bir tavırla. Kerem ile konuşurken konunun dönüp dolaşıp sürekli annesine gelmesinden hoşlanmasa da bu düşünce aklını asla terk etmiyordu tam aksine Kerem geldiğinde yeniden canlanıyor ve zihninin her bir hücrelerini kaplıyordu.

“Bilmiyorum, her gün bende kendime aynı soruyu soruyorum. Kafasının taşla ezilmesi yerine keşke evde düşüp kalp krizi ya da beyin kanaması geçirseydi diyorum,” dediğinde Toprak şaşkınlığını gizleyemese de aldırış etmedi.

“İnsanın sevdiği birinin öldürülme fikrini düşündükçe kafayı yiyor. En kötüsü de öldürecekse de en azından şu şekilde öldürün diyebilmek...” Toprak göz yaşlarını tutamayarak hıçkırmaya başladı.

“Herkes bir gün yaptıklarının bedelini ödeyecek.”

“Ödesinler,” dedi Kerem kendinden emin bir tavırla, Toprak’ın omzunu sıvazlayarak sakinleştirmek istedi

ancak Toprak daha birkaç dakika önce ağlamıyormuş gibi göz yaşlarını sildi ve Kerem'e merakla döndü.

"Peki, eski Kerem tüm bu kötü şeyleri yaşamasa şu an ne yapmak istiyor olurdu?" dedi Toprak az önce verdiği cevabı hiçe sayarak.

"Seni annemle tanıştırmak isterdim, eminim ki seni çok severdi," dedi sıcacık gülümsemesiyle. Toprak ise gözyaşlarına daha fazla hâkim olamayarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ağlama, zaten kesin bizi bir yerden izleyip çok iyi bir tercih yaptığımı söylüyordur," dedi Kerem buğulu gözlerinin ardından gülerken.

"Kerem ben sana hiçbir zaman istediğin gibi davranmıyorum, neden beni bu kadar çok seviyorsun?"

"Çünkü seviyorum, açıklaması yok. Zaten insan hep canını yakacağını bildiği kişilere âşık olmaz mı?"

"Bunu bile bile bana âşık mı oldun?" dedi Toprak merakla.

"Bunu ben istemedim ki, kalbime söz geçiremiyorum, seni ilk gördüğüm o an anlamıştım başıma bela olacağını." Her seferinde Toprak'tan bir karşılık almak istese de alamıyordu fakat yılmayacaktı, günün birinde aralarındaki o buzdan görünmez dağ elbet eriyecekti.

"Ben duygularımı belli edebilen biri değilim," dedi Toprak, Kerem'in elini tutarken.

"Önemli değil, kalbim beni sevdiğini biliyor."

Gerçekten öyle miydi? Dili ve beyni inkâr etse de farkında olmadan kalbi seviyor olabilir miydi bu katili? Düşündüğü her ihtimal için Toprak nefes aldığı her saniye kendinden nefret ediyordu, onu sevme ihtimalini düşündüğü için bile kendini asla affetmeyecekti. Çünkü o bunu hak etmiyordu, o katildi ve onu asla sevemezdi, sevmeyecekti, sevmemeliydi...

“Heyecanlı mısın yarın için?” diye sordu Kerem merakla. Toprak huysuz bir tavırla omuz silkti.

“Çok heyecanlıyım,” dedi ve sessizce gülümsedi. Ancak büyük lansman için değil, nihayet oyunun sonuna geldiği için heyecanlıydı. Aylardır verdiği emeklerinin karşılığını nihayet alacaktı. Bu eve, bu yalan hayata ve bu adama veda edecekti.

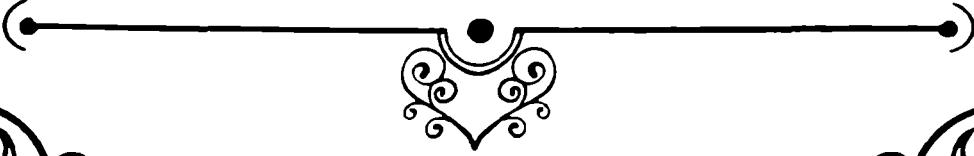
BÖLÜM ŞARKISI

Cem Adrian - *Kül*

*"Masalın sonu; giden dönmedi,
kalan unutmadı..."*

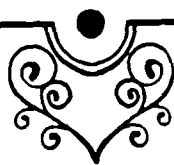

KATİL KALPLER

Şehri

FINAL

Her başlangıcın bir sonu vardır, belki her sonun da bir başlangıcı...

Toprak, kendi sonunun nasıl bir başlangıcı olacağını bilmiyordu ancak biliyordu ki bugün bir kuş kadar hafif olacaktı. Nihayet aylardır verdiği emeklerin karşılığını alacak, annesinin mezarında huzur içinde uyumasını sağlayacaktı. Bugün büyük gündü, bugün hayatının tamamen değişeceği ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağı bir gün olacaktı. Adalet yok muydu bu ülkede? Elbette vardı ancak belli sınırlar içerisinde çizilmiş bir adaletti bu ve Toprak'ın adalet anlayışıyla oldukça tezat düşüyordu. O büyük bir yemin etmişti, annesini o soğuk ve karanlık mezarın içine koyduklarında bunu yapanlardan intikamını alacağına dair söz vermişti. Annesi ondan şimdi kilometrelerce uzaklıktaki bir mezarın altında yatarken katilinin elini kolunu sallayarak gezmesine tahammül edemiyordu. Belki bazılarına göre yaptığı yanlış ve saçmaydı ancak o bunu doğru olarak kabul etmişti ve bu amaç uğruna yeniden yaşama tutunmuştu. Bu amaç onu hayata yeniden bağlamıştı, en azından bir süreliğine...

Yataktan yavaşça kalktı, aynanın karşısına geçti ve uzun uzun kendine baktı; annesinin saçlarını okşadığını

düşünerek saçlarını taramaya başladı. Göremese de hissediyordu, annesinin ruhu bu odada onu izliyor ve eli her zaman okşadığı saçlarında geziniyordu, belki onu göremiyordu ama kokusunu duyabiliyordu. Toprak nerede olursa olsun, annesinin kokusunu mutlaka alırdı; ciğerlerine dolan bu koku kesinlikle annesine aitti. Annesi bu odada bir yerdeydi, yoksa kalbi asla bu kadar huzur dolamazdı. Saçlarını yavaşça taradıktan sonra elindeki tarağı şifonyere bıraktı ve dolabından siyah renkli tüm parçaları çıkararak bir kombin oluşturdu. Biraz sonra odadan çıkarak herkesin kahvaltı sofrasında olduğunu bilerek salona doğru yöneldi, birkaç saniye sonra salona vardığında tam tahmin ettiği gibi herkes masada yerini almıştı, bir kişi hariç.

“Günaydın,” dedi Toprak tüm sevecenliğiyle.

“Günaydın,” dedi Burak aynı sevecenlikle karşılık verirken.

“Behram Bey yok mu?” diye sorarken sandalyesine oturdu.

“Babam biraz rahatsız, tüm gece ne yediyse çıkardı, odasında dinleniyor,” dedi Burak çayından bir yudum alırken.

“Geçmiş olsun, iyi mi şimdi?”

“İyi, merak etme, akşama kadar düzelir,” dedi Burak, Toprak’a manidar bir bakış atıp göz kırparken.

Toprak gülümsemekle yetinerek hızlıca bir şeyler yedi, canı hiçbir şey istemiyordu. O kadar stresliydi ki

onun da sürekli midesi bulanıyordu, ancak o Behram'ın aksine hastalıktan değil, stresten böyle olmuştu. Gece yarısından sonra hiçbir şeyi kalmayacaktı, hiç olmadığı kadar mutlu bir kadın olarak bitirecekti bu geceyi.

Çayından bir yudum alırken Sultan ile göz göze geldi, bu eve geldiğinden beri çözemediği tek karakter Sultan'dı. Hiçbir zaman bakışları ona güven vermemiş, hep altında kötü şeyler aramıştı ancak bu kaosu hayatında o kadar önemsiz biriydi ki üzerine düşünme gereği bile duymamıştı.

“Ben doydum, size afiyet olsun,” dedi Toprak sandalyesini hafif geriye çekerken.

“En son gelip ilk kalkan mı olacaksın, Toprak?” dedi merdivenin başında durup kahvaltı sofrasına bakan Behram.

“Günaydın Behram Bey, biraz midemi bozdum sanırım,” dedi Toprak gülümseyerek.

“Günaydın baba, iyi misin?” dedi Burak merakla.

“Geçmiş olsun,” diye ekledi Kerem hemen ardından.

“İyiyim çocuklar, teşekkürler. Bugün büyük gün, heyecanlı mısın Toprak? Gel, seninle bahçede biraz hava alalım.”

Toprak bu davet karşısında gerilse de belli etmemeye çalışarak gülümsedi, Behram onun kimliğini, karısının katili olduğunu biliyordu ve onunla aynı havayı solumak Toprak'ı oldukça rahatsız ediyordu. Her an ona bir şey yapacakmış gibi hissetse de bir tarafı da ona oldukça

güven veriyordu. Artık daha fazla bu evde bu adamlarla aynı ortamda kalamazdı, kendisi av olmadan her şeyi bitirmesi gerekiyordu. Bugün bu evden son çıkışı ve bu aileyi son görüşü olacaktı. Her ne olursa olsun bu evi de bu aileyi de özleyecekti, istemese de onlarla bir bağ kurmuştu, istemese de kurbanının ailesine kalbini açmıştı ve *bu kulağa çok alçakça geliyordu.*

“Olur tabii.” Yutkundu ve masadakilere samimiyetsiz bir gülücük atarak dış kapıya doğru yöneldi, Behram üzerinde ceketıyla çoktan bahçeye çıkmıştı bile.

“Buyurun,” dediğinde Behram ile göz göze geldiler, o sırada gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etti. İlk defa onu bu kadar bitkin ve çaresiz görüyordu, sanki büyük bir yenilgi yaşamış gibiydi.

“Büyük etkinlik bu akşam,” dedi Behram, Toprak’a imalı bir gülücük atarken.

“Evet, her şey son buluyor.”

“Belki de her şey yeniden başlıyor,” dedi Behram parmaklarını saçlarından geçirirken.

“Çok emek verdik, güzel sonuçlar ile güzel başlangıçlara ihtiyacımız var,” dedi Toprak, aslında bahsettikleri şeyin bununla alakası olmadığını bilse de aptala yatmaktan başka çaresi yoktu. Bu eve, bu insanlara veda edecekti. Bugün birlikte geçirecekleri son günleriydi.

“Bilemiyorum... Sürekli uğraşmaktan çok yoruldum,” dedi Behram babacan tavrını takınırken ancak

her zamandan farklı olarak sanki dertleşmek istiyor gibiydi.

“Siz önemli bir insansınız, siz uğraşmazsanız kimse uğraşmaz.”

“Ben önemli insan olmak istemiyorum Toprak, ben hata yapmak istemeyen iyi bir insan olmak istiyorum.”

“Siz iyi misiniz?” Behram’ın sözlerini anlamlandıramıyordu.

“Bilmiyorum, büyük bir çıkmazın içinde gibiyim.”

“Anlatmak ister misiniz?” dedi Toprak merakla, her neyse bunun ucunda Zeliha’nın olduğuna emindi.

“Bir gün her şey zaten ortaya çıkacak, o zaman öğrenirsin,” dedi Behram, bu sevecen adamın arkasına gizlenen karanlığın habercisiydi. Toprak ürkmeye başlamıştı, artık yolun sonundaydı, bu da apaçık tehditten başka bir şey değildi.

Derin bir nefes alıp yutkunmakla yetindi. Cevap vermek istiyordu ama söylediklerinin boş olacağını da farkındaydı, zaten ne diyecekti ki? *Karının manevi oğlu annemi öldürdü, ben de intikam planı yaparken yanlışlıkla karını öldürdüm mü diyecekti? Buna ancak gülerdi, kendini ne kadar anlatmaya çalışırsa çalışsın kimse onu dinlemeyecekti ve bu yüzden oyunun sonu onun planladığı gibi olacaktı. Kimseye veda bile etmeden çıkıp gidecekti hayatlarından, tıpkı bir hayalet gibi ya da bir kuş gibi kanatlanıp uçacaktı gökyüzüne ama artık bu insanlarla aynı diyarda olmayacaktı, olmamalıydı, olamazdı...*

“Sen iyi bir kızsın Toprak, nefes aldığın her saniyenin kıymetini bil,” dedi Behram omzuna yavaşça dokunurken.

“Teşekkür ederim,” dedi Toprak ne yapmaya çalıştığını anlayamayarak, gerçekten aralarındaki bu diyalog saçmalıktan ibaretti. Asla ne olduğunu anlayamamıştı fakat üzerinde düşünemeyecek kadar da zamanı kısıtlıydı.

“Akşam için heyecanlı mısın?” diye sordu Behram merakla.

“Heyecanlıyım, elbise için teşekkürler, çok beğendim,” dedi imalı bir şekilde gülümseyerek. Her ikisi de bu imanın altında yatan gerçeği apaçık biliyordu.

“Sana çok yakıştı. Ayrıca çok kıymetli bir elbise taşıyorsun, herkese kısmet olmaz.”

“Eminim öyledir, teşekkür ederim. Ben çıkayım, anca hazırlanırım akşama kadar,” dediğinde Behram başıyla onu onayladı.

“Kerem seni bırakacak, akşam görüşürüz.”

Behram içeri girdiğinde Toprak bahçedeki ağlayan kalpler çiçeğine baktı, en azından annesine bir hatıra daha bırakıyordu, annesinin sevdiği çiçekleri insanlar boynunda taşıyabilecekti ve bunun kıymeti her şeyden daha büyüktü. Ancak oldukça düşünceliydi, Behram ile konuşmalarının altında baştan sona imalar yatıyordu. Behram, onun kim olduğunu öğrenmişti ve yakında her şeyi açıklayacakmış gibi konuşuyordu. Eski karısının ka-

tili olduğunu öğrenmesi, Toprak için muhtemel sonun hazır olması demekti ve acilen yeni bir plan yapması gerekiyordu. Artık oyunun sonuna gelmişti, uzun vadeye yaydığı planını öne çekmekten başka bir çaresi kalmadığının farkındaydı ve bu durum, onu hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutuyordu. Birkaç dakika sonra Kerem bahçeye arabayla girdiğinde duruşunu hiç bozmadan ağır ama emin adımlarla arabaya bindi.

“Günaydın,” dedi gülümseyerek, Kerem’in yanında takınmak zorunda olduğu cici kız imajından hoşlanmıyordu.

“Günaydın, sevgilim,” dedi Kerem, Toprak’ın elini tutarken. Toprak hızlıca elini geri çekti.

“Daha yalıdan çıkmadık, ne yapıyorsun?” dediğinde suratındaki endişeli ifade belli oluyordu.

“Sakin ol Toprak, görseler bile ne diyecekler ki? Herkes bizi kardeş biliyor.”

“Olsun, istemiyorum,” dedi Toprak sert tavrını korurken, dünden bugüne yine karakteri değişmişti, Kerem bu durumdan oldukça rahatsızdı.

“Tamam, Toprak.”

“Tamam!”

“Fazla naz âşık usandırır.”

“Âşık insan usanmaz,” dedi Toprak hızlı bir cevapla.

“Ne kadar da hazırcevapsın. Tamam, sen kazandın, laf dalaşına girmeyeceğim,” dedi Kerem üstelemek iste-

mediğinden. Toprak'ı çok sevse de hareketlerine anlam veremiyordu ve gerçek manada bunalmıştı. Hayatında tanıdığı en değişik insanlardan biriydi. Bir gün onu çok seviyor gibiyken diğer gün hatta bir saat sonra bile ondan nefret ediyor gibi görünüyordu.

“İyi yaparsın,” dedi Toprak umursamaz bir tavırla. “Getirdiğin için teşekkür ederim, akşam görüşürüz,” dedi ve hiçbir şey söylemeden arabadan indi.

*İSTANBUL***VALİDE SULTAN YALISI****20:35**

Birbirine gülümseyen sahte insanlar, sahne ışıkları, kokteyller... Tam olarak böyle bir gecenin ortasında konu mankeni gibi kurbanının beyaz gelinliğini giymiş, son derece alımlı makyajı ve dalgalanan saçları ile gecenin en dikkat çeken isimlerinden biriydi. Birkaç saat önce gördüğü şeyi aşamıyor, aklından çıkaramıyordu. Eli ayağı titriyordu, sahte gülücükler sunmak oldukça zor geliyordu. Hayatının en büyük şokunu yaşamıştı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu, Behram'ın ona gösterdiği dosyada ne olduğunu gördüğünden beri kendine gelemiyordu. Hayatının bir yalan olduğunu düşündü, her şey onun için bir yalandı ve bu durumu nasıl aşacağını bilmiyordu. Öldürdüğü kadının elbisesiyle sahneye çıkmış, podyumda tüm asaletiyle yürümüştü, herkes hayran gözlerle ona bakıyordu çünkü böylesine kıymetli bir mücevheri taşımak herkesin harcı değildi. Bu şerefe Toprak nail olmuştu, kendini özel hissetmek istemişti ama bunun da bir oyunun parçası olduğunu biliyordu. Kendini ne kadar önemli hissetmek istese de her şey Behram'ın kurduğu bir mizansenden ibaretti ve onun kuralına göre oynanmıştı.

Avcı olmak isterken av olmuştu ve bu yenilgiyi kabullenmişti. Bu şirkete, yalıya adımını attığı andan itibaren hayatına giren bu insanların başına bela olacağını biliyordu çünkü bunu kalbinin en derin noktasında hissediyordu. Sanki annesi kulağına fısıldamıştı, sanki kendi sonunu bile bile gelmişti. Tek planı annesinin intikamını almakken kendini bambaşka bir oyunun içinde bulmuştu ve bu durumun içinden nasıl çıkacağını bilmiyordu. İstemese de bu insanlarla bir bağ kurmuştu ve şimdi hepsinin yaşadığı acının bir diğer nedeni de kendisiydi. Düşünmeden edemiyordu, nefes aldı ve ona uzatılan içkiden bir yudum aldı, sonra bir yudum daha ve bir yudum daha... O kadar çok içmişti ki artık elleri hissizleşmiş, burnu koku alamaz hâle gelmişti. Neyse ki podyum yürüyüşünü atlatmıştı da kimsenin ona kızmayacağını biliyordu. Belki de bu kadar içebildiği son gecesi idi, bileti bu gece kesilecekti. Bu zamana kadar yapılan her şeyin bedeli bu gece ödenecekti. Toprak hem bedel ödetecekti hem de bedel ödeyecekti.

“Çok içtin,” dedi bir ses. Bu sesin kime ait olduğunu biliyordu; duyduğunda tüm vücudunu harekete geçiren, tüm duygularının birbiriyle savaşmasını sağlayan birine aitti. Ardından omzuna dokunduğunda derin bir nefes aldı; dokunuşuna katlanamıyordu, her ne kadar onu içine çekse de dokunduğu her noktadaki hücreler yok oluyormuş gibi hissediyordu.

“Bana karışma,” dedi Toprak, Kerem’i hafifçe ittirirken. Görmek isteyeceği en son kişi kendisiydi.

“Karışırım Toprak, kafayı mı yedin? Ayakta zor duruyorsun,” dedi ona destek vermeye çalışırken, ardından devam etti:

“Tabii, sen son derece inatçı olduğun için buna da itiraz etmemene şaşmamalı.”

“Buradan gitmek istiyorum,” dedi Toprak, Kerem’in hiçbir şey olmamış gibi koluna tutunurken.

“Olur, gidelim bence de. Bekle beni iki dakika, Behram’a haber verip geliyorum,” dedi ve Toprak’ın yanından koşar adım uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra tekrar Toprak’ın yanına döndüğünde koluna girerek onu yürütmeye çalıştı. Toprak zorlansa da ona eşlik etmeye çabalıyordu, kendine gelmesi için birkaç derin nefes alması gerekiyordu. Bugün önemli bir gündü ve şimdi çok önemli bir yere gidiyorlardı.

“Çantamı alacağım,” dedi ve hiçbir şey söylemeden Kerem’i olduğu yerde bırakarak çantasını almak için kulise doğru yürüdü. Zorlansa da inadı uğruna yürümeye devam etti. Birkaç saniye sonra tekrar yanına döndüğünde hiçbir şey söylemeden yalının hemen önünde valenin getirdiği arabaya binerek ön koltuğa yerleşti.

“Nereye gidelim?” dedi Kerem her şeyden habersiz. Toprak oldukça sarhoş gözüktüğünden dolayı tek istediği onun bir an önce kendine gelmesiydi.

“Vaniköy’e gidelim, Âşıklar Tepesi’ne. İki âşık...” dedi Toprak, bunu söylerken Kerem’in yüzüne bakmaya

tenezzül etmemişti, sadece yola bakıyor ve çantasını sımsıkı tutuyordu. Birkaç saat önce gördüğü şeyi tüm akşam aşamamış, nefes almakta zorlanıyordu. Her şey üst üste gelmişti, tüm planları altüst olmuş, kendini bambaşka bir oyunun içerisinde bulmuştu ve artık nefes almak bir hayli zordu.

BİRKAÇ SAAT ÖNCE

Soyunma odasında bir hayli kalabalık insan grubuyla kahkahalar eşliğinde şampanyasını yudumlarken aynada kendi ifadesini gördü, gülmekten göz kenarlarında çizgiler oluşsa da aynaya her baktığında öldürdüğü kadının düğününde giydiği elbiseyi, tesadüfen gördüğü nikâh fotoğrafı aklına geliyordu. Sanki Zeliha gittiği yerden ona mesaj gönderiyor gibiydi, sanki evren işlediği suçun cezasını ona bu şekilde ödetiyordu. Zaten yeterince ceza çekmemiş miydi? Fazlasıyla bedel ödememiş miydi bu yaşında? Düşünmeden edemiyordu, Behram kendi karısının katiline nasıl böyle açık çek verebiliyordu. Her aklına geldiğinde nefesi kesiliyor gibi hissediyordu, belki hatalıydı ama bunu bilerek yapmamıştı; kimsenin canını almak istemezdi, aralarında yaşanan arbede sonucunda öleceğini tahmin etmezdi, eğer edebilseydi asla böyle bir şey yapmazdı. İşte, gerçek katille arasındaki en önemli fark buydu.

Yutkunup içkisinden bir yudum daha aldı, dalgalı saçları sağ omzundan dökülürken kendini bir melek

gibi hissetse de ait olduğu yerin cehennem olduğunu biliyordu, zaten doğduğu andan itibaren bir cehennemin içinde savaş vermişti, bundan sonraki cehennem de onu korkutamazdı.

“Biz çıkalım, salon boş kalmasın, sen de biraz yalnız kal, Toprak,” dedi Burak herkesi odadan çıkarırken. “Çok güzelsin, dilini ısır da nazar değmesin. Maşallah,” diye ekledi ardından.

“Böyle batıl inançlara inanıyor musun?” dedi Toprak şaşkınlıkla, aynı zamanda gülmeden edemiyordu.

“Bu kadar güzel olursan inanırım,” diyen Burak göz kırptı ve kulisin kapısını kapatarak Toprak’ı odada yalnız bıraktı.

Toprak derin bir nefes aldı, elindeki şampanya kadehini makyaj masasına bıraktı. Koltuğa tam oturacakken kapı çaldı ve içeri daha önce hiç görmediği bir adam içeri girdi, elinde bir zarf tutuyordu.

“Bu size geldi, Toprak Hanım.”

“Kim göndermiş?” dedi Toprak zarfı eline alıp incelemeye başlarken.

“Sadece size vermem gerektiği söylendi, efendim,” dedi ve hızlıca odadan çıkıp gitti.

Toprak merakla zarfın arkasını çevirdiğinde zarfın üstünde yazan ismi görünce neye uğradığını şaşırdı çünkü zarfta *ZELİHA ASRINLI* yazıyordu. Toprak, kulisin kapısını kilitledi ve zarfı heyecanla yırtıp açtı. İçindeki dosyaları çıkarıp okumaya başladı ancak her cümlede

kalbine bir hançer saplanıyor, gözyaşlarını tutamıyordu. Midesi bulanmaya başlamıştı, görmekte zorlanıyordu. Elleri titrerken kalbi de bir o kadar hızlı atıyordu, derin nefesler almaya başladı ve kâğıtta yazılanları bir kere daha okudu:

28 Ağustos 1973 Mardin doğumlu, Halil kızı Zeliha Asrınli'nin;

Ocak 1993 tarihinde ayrıldığı Behram Asrınli'dan hiçbir şey talep etmeden ayrılması sonrasında İzmir'e yerleştiği, yaklaşık beş ay sonra Faruk Safra ile evlendiği kayıtlara geçmiştir. Bu evlilikten iki ay sonra 22 Haziran 1993 tarihinde İzmir Hastanesi'nde Toprak Safra adında bir kız çocuğu olduğu tespit edilmiştir. Çocuğun doğumunun akabinde, 05 Eylül 1993 tarihinde mahkeme kararıyla eski adı Zeliha Asrınli olan davacının yeni adı Melek Safra olarak kayıtlara geçmiştir. Aynı dönemde Melek Safra, isim değişikliği öncesinde tüm ailesine reddimiras yaptığı ve geçmişiyile ilişkisinin kesildiğini, yaklaşık sürede hiçbir aile ferdiyle görüşmediği, izini kaybettirdiği kayıtlara geçmiştir. 23 Aralık 2000 tarihinde Faruk Safra'dan boşanarak, çocuğun velayetini üzerine almıştır ve kızı Toprak Safra ile yaşamının sonuna kadar İzmir'in Karşıyaka ilçesinde bulunduğu öğrenilmiştir.

22 Haziran 1993 İzmir doğumlu Faruk kızı Toprak Safra'nın;

İlkokul öğrenimini Karşıyaka İlkokulu'nda tamamlayıp, henüz yedi yaşındayken ebeveynlerinin boşanması sonucunda yaklaşık üç yıllık süreçte pedagog eşliğinde psikiyatrik tedavi gördüğü kayıtlara geçmiştir. Lise öğrenimini Karşıyaka Anadolu Lisesi'nde tamamladıktan sonra Ege Üniversitesi Moda Tasarımı bölümünden mezun olduğu, Asrınli Şirketler Grubu'na kadar herhangi bir iş tecrübesi olmadığı tespit edilmiştir.

Ek olarak;

18 Kasım 2019 tarihinde İstanbul Özel Hastanesi'ne verilen, Toprak Safra'dan alınan saç örneğine göre aynı zamanda Behram Asrınli'dan alınan saç örneği ile karşılaştırıldığında %99.99 biyolojik babası olduğu tespit edilmiştir.

18 Kasım 2019 tarihinde İstanbul Özel Hastanesi'ne verilen, Toprak Safra'dan alınan saç örneğine göre aynı zamanda Burak Asrınli'dan alınan saç örneği ile karşılaştırıldığında %99.99 biyolojik kardeş oldukları tespit edilmiştir.

Dedektif Emre GÜRSOY

Toprak'ın okudukları karşısında midesi bulanmıştı, neye uğradığını şaşırmıştı ve olduğu yere düşüp bayılmak istiyordu. Az sonra hayatında bir daha göremeyeceği büyüklükteki lansmana son derece güler yüzle

çıkıp hiçbir şey olmamış gibi davranması gerekiyordu fakat buna gücü kalmamıştı, elleri titriyordu ve kusmamak için kendini zor tutuyordu. Bu okuduğu şeyin mantıklı bir açıklaması yoktu. Bu yazılanlar saçmalıktan ibaretti ve gerçek olamayacak kadar hayal ürünüydü. Ona gelen sandığa gözyaşları eşliğinde baktığında bu sandığın İzmir'den, annesinin dolabından aldığı sandık olduğunu fark etti ve gözleri fal taşı gibi açıldı, bu kez kilitli değildi. Toprak, yaşadığı sahte hayata kendini o kadar çok kaptırmıştı ki annesinin kilitli sandığını açtırmak tamamen aklından çıkmıştı, sandığın odasından alındığından bile haberi yoktu. Derin bir nefes aldı, sandığı açmaya korkuyordu ancak gerçeklerle yüzleşmekten başka bir şansı yoktu. Sandığı açtığında içinde birden fazla mektup olduğunu gördüğünde gözyaşları yeniden usulca akmaya başladı. Eline aldığı ilk mektubun ve diğer tüm mektupların üzerinde *Canım kızım, Toprak'a*, yazıyordu. Toprak eline aldığı ilk mektubu hızlıca açtı.

Canım kızım, Toprak,

Bilmeni isterim ki sen, benim bu hayattaki en değerli varlığımsın. Alacağın tek bir nefes için bile tüm ömrümü feda edebilirim. Bugün senin on sekizinci yaş günün, artık kocaman kız oldun ve her yaşında senin için yazdığım mektuplar gibi bu mektuptan sonra hakkımda bazı gerçekleri öğrenmeni istiyorum. Muhtemelen senin için her yaş gününde yazdığım bu mektupları, ben öldükten sonra ya da hazır olduğunu hissettiğim herhangi bir anda okuya-

caksın. Öğrendikten sonra beni eskisi gibi sevebilir misin, bilmiyorum ama her şeyi senin için yaptığıma canıgö-nülden inanmanı isterim.

Toprak şaşkınlıkla, elleri titreyerek mektubu tutu-yordu; şimdi gözyaşları hiç olmadığı kadar şiddetle yanaklarına süzülüyor, boğazında oluşan yumru nefes alıp verişini zorlaştırıyordu. İçinde bulunduğu duruma anlam veremese de annesinin mektubunu yazısından ta-nımişti. *Bu mektup annesine aitti ve Toprak gerçeklerle yüzleşmeye hazır değildi.* Toprak yutkundu ve nefesini dengeye sokarak okumaya devam etti.

Küçücük bir kız çocuğuyken benden yaşça büyük, genç bir adama deliler gibi âşık oldum. Bu öyle bir aşktı ki gözüm ondan başkasını görmez olmuştu, canımdan bir parçaymış gibi sahiplenip sevdim yıllarca. Hiçbir zaman bana karşılık vereceğini düşünmesem de tam da senin bu yaşına geldiğim zaman onun da bana karşı hisleri oldu-ğunu öğrendim. Meğer yıllarca ikimiz de birbirimizi çok sevmişiz ancak bunu söyleyememiştik. Çok geçmeden bu genç adamla evlilik kararı aldık, aileler anlaştı ve ev-lendik. Masal gibi bir düğünün ardından masal gibi bir evlilik yaşadım başlarda... O kadar mutluydum ki gözüm başka hiçbir şeyi görmez olmuştu, hayatımın aşkına ka-vuşmuştum ve benden daha mutlusu yoktu. Evliliğimizin birinci yılı dolduktan sonra hamile kaldım, sancılı bir hamilelik sürecinin ardından da bir erkek evlat dünyaya

getirdim. Evet, güzel meleğim... Bu hayatta tek değilsin, senin bir ağabeyin var, adı Burak...

Adını yazmayı bırak, bu yaşıma kadar dillendiremediğim bir oğlum var... Şimdi nerede, dediğini duyar gibiyim güzel kızım, bu benim kalbimin sızısı, hiç dinmeyen yaram. Ağabeyin dünyaya geldiğinde sorunsuz giden evliliğimiz bir süre daha aynı şekilde devam etti. Ağabeyin ile çok güzel bir üç yıl geçirdim o, bu hayatta senin dışında gördüğüm en muhteşem bebektir. Şu an nerede, ne yapıyor, varlığımdan haberdar mı, bilmiyorum. Sen her zaman evladını bırakıp gitmiş annelere çok tepki gösterirdin, muhtemelen bana da fazlasıyla kızacaksın.

Mecburdum, Toprak... Senin için, hayatını garanti altına almak için bir canımdan vazgeçmek zorunda kaldım. Çabalamadım değil, çok çabaladım, inan... Ancak babası bana oğlumu asla vermezdi, vermedi de... İşte, o gün kalbimin bir yarısını İstanbul'da bıraktım. Hatırlar mısın bilmem, sen bana hep derdin ki "Anne, neden hep hüznünlü bakıyorsun, ben seni bilmeden üzüyor muyum?" Hayır kızım, sen benim hiçbir zaman yüzümü yere eğdirmedin, senden hep razı oldum ama canımdan bir parça yıllardır benden uzaktayken nasıl tam olabilirdim ki? Şimdi beni daha iyi anladığını ve eş zamanlı bana büyük bir nefret duyduğunu biliyorum, hissediyorum, kızım. Hakkımda ne düşünüsen haklısın, senden bunları saklamamalıydım ama mecburdum.

Üzerime büyük bir iftira atıldı, o kadar gerçekçi bir plan kurulmuştu ki ispatlayamadım... Sevdığım adamı

aldattığımı iddia ettiler, inkâr ettim ancak yeterli olmadı çünkü hayatımda hiç görmediğim bir adamı sözde ilişkimizi itiraf etmesi için karşıma diktiler. Yaşadığım evden yaka paça kovuldum, Toprak. Ben o gün öldüm ve bir daha dirilemedim, sen bunları okurken yaşıyor olur muyum, bilmiyorum ancak esas, yıllar önce öldüğümü bilmeni isterim. Önce oğlumla, sonra canımla tehdit edildim. Kendi canımı asla umursamazdım hatta gerekirse o cana ben kıyardım ama yapamazdım çünkü bu olaylar olurken sana hamileydim, seni korumak zorundaydım..

Sana hamile olduğumu hiç kimse bilmiyordu, babanın senden haberi yok. Sadece tek bir kişi biliyordu, o da halan Zelal... Kendisi bir zamanlar benim en yakın arkadaşımdı ama artık son nefesimi versem dahi düşmanım. Onu Allah'a havale ettim, bu dünyada da öbür dünyada da huzur bulmasını istemediğim tek insan. Onunla bu dünyada olmadı ama ahirette hesaplaşacağız. Hamile olduğumu bile bile bana iftira atan kişi Zelal Asrınli'dan başkası değildir, eğer başıma bir şey gelirse tek sorumlusu da kendisidir. Ancak sahip olduğum her şeyin, senin üstüne yemin ederim ki ben kimseyi aldatmadım kızım, asla aileme ihanet etmedim, her zaman ailemin kıymetini bilerek yaşadım. Senden önce de senden sonra da... Baban seni bilmiyor çünkü evden kovulduğumda defalarca kapısına gittiğim, oğlumu almak istediğim için adamları tarafından ölümle tehdit edildim. O gün benim miladım oldu, ne yazık ki bir tercih yapmam gerekiyordu ve seni seçerek İstanbul'u terk edip İzmir'e geldim. Baban sandığın Faruk ile de burada tanıştım, o bana âşık oldu ancak hisleri her

zaman karşılıksızdı. Seni koruyabilmek ve baba eksikliği yaşatmamak için onunla evlendim, sen büyüdüğünde ise onunla boşandık ve hayatımı sadece sana adadım. Benim yüzümden baba eksikliği ile büyüdüğün için hakkını helal et yavrurum.

Toprak mektubu elinde buruşturarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Bu dünyada onlarca insan varken neden en acısını kendisinin yaşadığını sorguluyordu. Hayatı bir yalandan ibaretti ve bunu öğrenmek kendisine çok ağır gelmişti. Canı yanıyor, annesine kızıyor ama bir yandan da yokluğunda kendini yapayalnız hissediyordu. Çok isterdi tüm gerçekleri bir mektupla değil de annesinin ağzından dökülen cümlelerden öğrenmeyi. Annesi onu yıllarca kandırmıştı, hayatının miladı olacak bir günde tüm benliğinin bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmişti. Toprak buruşturduğu mektubu düzeltti ve okumaya devam etti. Annesinin ondan her zaman bir şeyler gizlediğini, mutsuz olduğunu biliyordu ancak böyle bir şey aklının ucundan bile geçmezdi.

Okudukların karşısında neler hissedeceğini biliyorum; muhtemelen elin sürekli saçlarında olacak, dudaklarını ısıracaksın ve kalbin bana ateş püskürtecek. Tüm hislerinde sonuna kadar haklısın kızım, ben hissedebileceğin tüm kötü duyguları hak eden bir kadıyım, zaten kendimi bunu hazırlayarak sana bunları yazıyorum. Seni yaşayabileceğin bambaşka bir hayattan alıkoyduğum için özür di-

*lerim, hayatımı tamamıyla değiştirmemdeki tek neden seni korumaktı. Bunu anlar mısın, bilmiyorum ama senin için buna mecburdum. Beni hep Melek annem diye seversin, özür dilerim kızım, bu lakabı bana adım dolayısıyla tak-
tığını biliyorum ancak gerçek adım Zeliha. Hayatımı ta-
mamen değiştirme kararı aldığımda bana ulaşmamaları
için tüm geçmişimi silerek adımlı değiştirdim ve bunu yine
senin için yaptım çünkü seninle yeni bir hayata başlamak
zorundaydım, eğer yapmasaydım istemediğim bir şekilde
hayatımız mahvolabilirdi. Seni de elimden alırlardı, bu
yüzden seni herkesten hatta senden bile sakladım.*

*Son olarak diyeceğim o ki; şu an ne yapıyorsan yap babanı
bulmanı ve ağabeyinle tanışmanı istiyorum. Babanın adı
Behram Asrınlı... Yukarıda anlattığım hikâyeye rağmen
kendisi mükemmel bir adam, mükemmel bir baba... Hep
bir kızı olsun isterdi ve seni öğrendiğinde eminim ki sana
sevgiyle kucak açacaktır. Onun derdi benimle, lütfen an-
lattıklarına aldanıp kendisine tepki gösterme. O, sana
annenin bilmediğin geçmişini anlatacaktır. Ağabeyini sev-
giyle kucakla, onu her zaman sevdiğimi ve kalbimde onun
acısını hep yaşadığımı anlat, suçsuz olduğumu söyle. Sana
tek vasiyetim budur. Ben öldükten sonra yalnız kalmanı
istemiyorum ancak seni yıllarca yalnızlığımın içine sürük-
lediğim için binlerce kez özür dilerim.*

Seni çok seviyorum, kızım.

Beni affet.

Annen.

Toprak'ın elleri daha fazla titremeye başlarken, gözleri yerinden çıkacakmışçasına acıyordu. Yutkundu, bir kere daha yutkundu ancak boğazına oturan yumru bir türlü gitmiyordu. Sırtı terliyor, göğüs kafesi sıkışıyordu. Nasıl bir oyunun içine düşmüştü böyle? Yıllarca yalanlarla dolu bir hayat yaşamış olmasını hazmedemiyordu, gerçekten hak ettiği her şeyi bir mektuptan mı öğrenmekti? Çok kızgındı; dili ağzında büyüyor, konuşmakta zorluk çekiyordu. Bunu hak etmemiştir, bunu hiç kimse hak etmezdi. Yaşadıklarını düşündü. Annesinin ölümü, Kerem'in katil oluşu ve annesinin Behram ile olan bağlantısı... Hiçbir şey tesadüf olamazdı, etrafındaki herkes ona oyunlar oynuyordu. Toprak avcı olduğunu sanıyordu ancak avdan başka bir şey değildi, herkes onun kim olduğunu biliyordu. *Kendisi dışında*. Behram onun kim olduğunu bilerek evine almıştı, bu yüzden ona çok iyi davranmış ve ona kucak açmıştı. Şimdi tüm taşlar yerine oturuyordu, herkes onu kandırmıştı. *Uğruna yeminler ettiği, adam öldürmeye kalktığı annesi bile*. Kerem'e gerçekten âşık olmuştu, onun katil olduğunu bile bile bir yanı onu sevmişti. Beyni bunu reddetse de kalbi onun için atmıştı ve bu yüzden kendinden aylarca nefret etmişti. Kerem de Behram'ın adamıydı, öyle olmalıydı çünkü başka açıklaması olamazdı. Toprak kucakındaki sandığı çığlık atarak fırlattı, herkes ona oyunlar oynamıştı. Bu oyunun en başından kaybedeni olduğunun farkında değildi.

“Toprak, iyi misin?” dedi kapıyı tıklatan Burak, sesinde endişe saklıydı. Toprak çığlıklarının duyulmaması

için ellerini ağzına sımsıkı kapattı. İçine içine ağlamaya devam ettiğinde kapı ısrarla tıklatılıyordu.

Hızlıca bir şey düşünmesi gerekiyordu, bu oyunu en akıllıca şekilde kazanması gerektiğinin farkındaydı, nefesini topladı ve seslendi.

“İyiyim Burak, yalnız kalmak istiyorum, birazdan geleceğim,” dedi Toprak kapının ardından.

Hâlâ inanamıyordu, konuştuğu kişi annesinin söylediğine göre öz ağabeyiydi. Aylarca yabancı bir evde olduğunu zannederken öz ailesinin evindeydi, başka bir kadının odası sandığı oda annesine aitti ve aylardır ısrarla annesinin yazdığı günlüğü okuyordu. Fotoğraflarını görmüştü... Evet, annesinin gençlik fotoğraflarını görmüş ve öz annesini tanıyamamıştı çünkü annesinin saçları kendini bildi bileli koyu kahverengiydi. Gençliğine benzeyen bir tarafı yoktu. Fotoğrafları kendine benzetmişti ancak onun annesi olabilme ihtimalini hiç düşünmemişti. Her şey beyinde yeni yeni mantıklı bir yere otururken annesinin hiç gençlik fotoğrafı olmadığını, ısrarla sormasına rağmen anlatmadığını hatırladı. Annesi onun için alnında ve göz altlarında kırışıklıklar olan, acılarla dolu bir kadından ibaretti. Nereden bilebilirdi ki arkasından böyle bir şey çıkacağını... Toprak'ın aklında anılar dans edip dururken tüm düşleri birbirine girmişti, hiçbir zaman annesinin ailesinden tek bir kişiyi bile tanıyamamış, kalabalık ailelere hep özenmişti ancak annesini o kadar seviyor ve o kadar üzülmelerini istemiyordu ki hiçbir zaman üstüne gitmemişti.

Üzerindeki beyaz elbiseye baktı, bu elbise annesinin âşık olduğu adamla, babasıyla evlenirken giydiği elbiseydi. Behram her şeyden haberdardı ve onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamıştı. Hazmedemiyordu. *Hiçbir zaman bunu hazmedemeyecekti ve o adam hiçbir zaman onun babası olmayacaktı.*

Tüm bu olanların hesabının sorulması gerekiyordu, Kerem'in onu sevdiğine gerçekten inanmıştı ancak o da Behram'ın maşasıydı. Hepsinin intikamı alınacaktı; önce Kerem yaptıklarının bedelini ödeyecekti, sonra diğerleri yılların hesabını verecekti. İçindeki çiçeği yaşatmayı çok istemişti ancak hiç acımadan onu öldürmüşlerdi ve şimdi öldürme sırası Toprak'taydı. Oturduğu yerden kalktı, mektupları ve sandığı kaldırdı, hiçbir şey olmamış gibi makyajını tazelemek için aynanın karşısına geçti. Bu akşam herkesten önce hareket edecek ve her şeyin son bulmasını sağlayacaktı.

“Toprak,” dedi Kerem yeniden koluna hafifçe dokunarak, yaklaşık bir dakikadır dürtüyordu ancak Toprak o kadar dalmıştı ki arabanın durduğunu bile fark etmemişti. Bir kere daha dürttüğünde Toprak korkuyla irkildi ve Kerem'e baktı, bu hâli Kerem'i oldukça endişelendiriyordu.

“Toprak, iyi misin? Dalıp gitmişsin, ne düşünüyordun?” dedi Kerem merakla, Toprak'ın bu denli dalgın olması Kerem'in hoşuna gitmiyordu.

“İyiymi, geldik mi?” dedi Toprak sorusunu hiçe sayarak.

“Geldik.”

Toprak hiçbir şey söylemeden arabadan indi ve rüzgârda uçuşan beyaz elbisesiyle ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı. Gecenin yarısında bu patika yol oldukça sessiz, hiç kimsenin geçmeyeceği kadar ıssızdı. Toprak’ın canı yanıyor, hiç geçmeyen bir sancı kalbinin ortasında âdeta dans ediyor gibiydi. Öğrendiklerini hazmedemiyor, bir an önce herkesten hesap sormak istiyordu. Yaşadığı her şey yalandan ibaretti ve bu yalanın içinde boğulduğunu hissediyordu.

“Üzerine hiçbir şey almamışsın, giy şu ceket,” dedi Kerem üzerindeki ceketı çıkarıp Toprak’ın omuzlarına bırakırken. Dokunuşu bile canını yakmaya yetecek cinstendi, sesini duymaya tahammül edemiyordu.

“Teşekkürler,” dedi Toprak her zamanki tepkisiz tavrıyla.

“Rica ederim,” dedi Kerem, yürüdükleri karanlık patika yolda usulca Toprak’ın elini tutarken. Toprak elini çekmek istese de Kerem o kadar sıkı tutmuştu ki direnmekten vazgeçti ve yenilgiyi kabul ederek el ele yürümeye devam etti. Bir elinde çantasını, diğer eliyle de Kerem’in elini sımsıkı tutuyordu.

Birkaç dakika sonra nihayet müthiş manzaraya sahip Âşıklar Tepesi’ne gelmişlerdi, gündüzü ayrı güzel olan

tepenin gece görünümü de son derece güzeldi. Şehrin ışıkları bir daha asla göremeyeceği güzellikteydi. Meşhur cinayetın işlendiğı ağacın altına geldiklerinde çalılık-ların üzerine oturdular. Toprak'ın beyaz elbisesi çamur-lanmıştı ancak umurunda bile olmamıştı.

“Çok güzel,” dedi Kerem hayranlıkla manzara ba-karken. Toprak gülümsemekle yetindi, gerçekten gö-re-bilecekleri en güzel manzaraydı.

“Buraya gelmek iyi geldi, kendime geldim,” dedi Toprak manzaraya bakarken. Kerem hayranlıkla bir manzaraya bir Toprak'a bakıyordu, her ikisi de o kadar güzeldi ki hangisinin daha mükemmel olduğuna karar veremiyordu.

“Çok güzelsin,” dedi Kerem manzaranın loş ışıkla yü-zünü yansıttığı Toprak'a aşk dolu gözlerle bakarken.

“Teşekkür ederim.” Kerem, elini nazikçe Toprak'ın yanağına yerleştirerek ona biraz daha yaklaştı.

“Benden neden bu kadar uzaksın?” dedi Kerem al-nını Toprak'ın alnına dayarken.

“Değilim.” Gözlerinden yaşlar süzölüp giderken kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu.

“Bedenin benimle ama ruhun burada değil, kalbin benimle ama aklın başka bir yerde sabit kalmış gibi.” Aylardır ona yakınlaşmaya çalışsa da Toprak her sefe-rinde ondan kaçıyordu.

“Sendeyim,” dedi Toprak, uzun bir cümle kuracak gücü kendinde bulamıyordu, öğrendiği şeyleri hazmedemiyordu.

“Bu akşam her zamankinden daha da durgunsun, bu hâlin beni korkutuyor.”

“Her şey geçecek, az kaldı,” derken Toprak, Kerem’in gözlerini delip geçecekmiş gibi bir bakış atarken.

“Geçecek mi? Kalbin iyileşecek mi?”

“Her şey bittiğinde...” dedi Toprak gözlerini kapatıp rüzgârı ve kokusunu teninde hissederken.

“Birlikte iyileşeceğiz.”

“Beni öp Kerem, öp ki iyileşeyim,” dedi Toprak derin bir nefes alırken, kalbi hiç atmadığı kadar hızlı atıyordu hatta o kadar hızlı atıyordu ki vücudunun karıncalandığını hissediyordu, sanki tüm kanı pıhtılaşmış ve az sonra kalp krizi geçirecekmiş gibiydi.

“Sana her gün daha fazla âşık oluyorum, ne yaparsan yap sen benim hayattaki en büyük şansımsın, senin için her şeyi yaparım,” dedi dudaklarını Toprak’ın dudaklarına bastırırken.

Dudakları buluştuğunda çiseleyen yağmurun saçlarından ensesine doğru süzüldüğünü hissediyordu. Başta nazikçe başlayan öpücük, yerini gittikçe hızlanan yağmur gibi öyle şiddetli bir öpüşmeye bırakmıştı ki her ikisinin de bedeni âdeta alev alıyordu. Ayak uçlarından başlayan titreşim kasıklarına ulaşıyor, orada dans edercesine onları delirtiyordu. Bu öpüşme bir aşk

öpüşmesinden ziyade veda öpüşmesiydi. Aylarca annesinin katiline âşık olduğunu reddetmiş ve bu duyguya kapıldığı için kendinden nefret etmişti, şimdiyse annesini öldüren o bedenin sahibinin dudaklarında kayboluyordu. Kalbi onun iyi biri olabileceğine inanmak istese de yaşanan her şey masum olmadığının kanıtı gibiydi. Çok isterdi onu annesinin hayatta olduğu bir zaman diliminde, yalanların olmadığı bir evrende tanımış olmayı. Çok isterdi ona her baktığında kalbi yerinden çıkacakmışçasına atarken kendinden nefret etmemeyi. Çok isterdi onun bir katil olmamasını... Ancak bazen gerçekler ağır olurdu, kabul etmek istemesen de gerçek gerçektir ve bununla yüzleşmek insanoğlunun en önemli sınavıydı. Kerem, ona oynanan oyunun bir parçasıydı ve yaşanan her şeyde önemli bir payı vardı. Bu yüzden, annesi her ne yapmış olursa olsun intikamını mutlaka alacaktı, bunun için çok büyük bir yemin etmiş ve tüm gençliğini yakmaya kendini adanmıştı.

Toprak'ın gözlerinden yaşlar süzülürken sımsıkı tuttuğu çantasının kapağını açarak içinden çıkardığı son derece keskin çakıyı çıkardı ve bir eliyle Kerem'in boyununu sımsıkı tutarken diğer elindeki çakıyı hiç düşünmeden karnına soktu. Bu darbe sadece Kerem'e değil, Toprak'ın da ruhuna saplanmış gibiydi. Kerem ilk başta ne olduğunu anlamasa da karnında hissettiği soğukluk yerini acıya bıraktığında korkuyla geri çekilip elini karnına götürdü, az önce aşk dolu duygularla öptüğü kadın acımasız gözlerle kendisine bakıyordu, çakının ucundan

akıp giden kanın kendisine ait olduğunu bilmek ise ruhunu ürpertmişti.

“Bunu neden yaptın?” dedi Kerem şaşkınlıkla, nefes almakta zorlanıyor ve karnındaki kan akışının hızlandığını hissedebiliyordu. Annesinin ölümünden sonra yaşadığı en büyük hayal kırıklığını tam da şu anda yaşıyordu.

“Sen neden yaptın?” Sesindeki soğukluk bir ölünün tenindeki soğukluktan farksızdı, her bir cümlesi ölümün habercisi gibiydi.

“Toprak, anlamıyorum,” dedi Kerem güçlkle konuşurken, yutkunmak istiyordu ancak karnındaki acı gitgide şiddetleniyor ve nefes almasına engel oluyordu.

“Ben evine hırsızlık yapmaya girdiğin ve küvette vücudunu parçalara ayırdığın kadının kızıyım. Neden anemi öldürdün?” dedi Toprak haykırarak. Bu sefer sessiz değil, son derece yüksek çıkıyordu sesi.

“Ben bir şey yapmadım, neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Kerem karnını tutarken, konuşmakta zorlansa da canı artık yanmıyordu, kalbinin acısı karnındaki kesikten daha fazla şiddetliydi.

“Yalan söyleme! Sendin, biliyorum! Kamera kayıtlarında sen varsın, bu zamana kadar kaçtın ama ben seni buldum, Kerem!” dedi ve ardından hızlıca ekledi: “Seni aylarca takip ettim; yürüdüğün yollarda yürüdüm, oturduğun masalarda oturdum, evini izledim ve senden alacağım intikama her gün yeniden hazırlandım.”

“Annemi sen mi öldürdün?” dedi Kerem şaşkınlıkla, hafifçe sendelediğinde Toprak, Kerem’i tamamen yere yatırıp bacaklarının üzerine oturdu ve hareket etmesini engellemek için boğazını tuttu, çakıdan akan kan bileklerine damlamaya başlamıştı.

“Annen bana saldırdığında kendimi korumak zorunda kaldım, onu ittim ve oradan kaçtım. Öldürmek için yapmadım, amacım sadece kendimi korumaktı ama sen bilerek yaptın! Cesedini parçalara ayırdın, şimdi ben de sana aynısını yapacağım!” dedi Toprak boğazını biraz daha sıkarak. “Tek bir bıçak darbesiyle kurtulamayacaksın, yaralarına tuz basmadan ölmene izin vermeyeceğim!”

“Ben kimseyi öldürmedim, hiçbir şey anlamıyorum!” dedi Kerem ısrarla, karnındaki acı gitgide artıyor, konuşmakta güçlük çekiyordu.

“İzmir’de gündüz vakti evine girdiğin kadını hatırlamıyor musun?”

“O kadın senin annen miydi?” dedi şaşkınlıkla.

“Annemdi,” dedi Toprak yeniden gözyaşlarının esiri olurken. O kadar çok ağlamıştı ki göz altları morarmamış, simsiyah olmuştu. “Çok canını yaktın mı?” diye ekledi hıçkırıklarının arasından.

“Ben kimseyi öldürmedim. Annen beni görünce çığlık attı ve ben de korkup kaçtım. Zaten evde kimse yok sanıyordum, bilsem gündüz vakti girer miydim

sence?” dedi Kerem ellerini karnına bastırırken. Toprak kahkaha attı.

“Güzel hikâye Kerem, her şey çok tesadüfî gelişti hatta annenin bağlantısı olan ağabeyi Behram Asrınlı da öyle, değil mi?” dedi Toprak, Kerem’in gözleri kaymaya başladığında Toprak onu tüm kuvvetiyle sarstı. “Hayır, hesaplaşmadan uyuyamazsın. Bana annemi nasıl öldürdüğünü, arkasında neyin olduğunu anlatacaksın.”

“Ben kimseyi öldürmedim, Behram Asrınlı ile bu olayın bir ilgisi yok.”

“Sence de saçma değil mi, Kerem? *Annemin intikamı*, diye dolanıp durdun ve İstanbul’a geleceğim, dedin. En başından beri kim olduğumu biliyordun, beni kandırdın ve beni öz ailemin yanına sürükledin. Belki de annen gerçekte hiç yok ve bu Behram ile bana kurduğunuz bir tuzaktan ibaret, annemden ne istediniz?” dedi Toprak eliyle karnına biraz daha bastırırken, Kerem acıyla inlediğinde Toprak dişlerini sıktı, öyle bir sıkılmıştı ki sanki tüm dişleri yerinden sökülüp çıkacakmışçasına sızlıyordu.

“Ne ailesi ne saçmalıyorsun?” dedi Kerem şaşkınlıkla.

“Ölümün ucundayken bana yalan söyleme bari! Behram benim öz babammış. Ne tesadüf, değil mi? Önce annem ölüyor, sonra bana polis arkadaşım tarafından gizlice senin bilgilerin geliyor ve katilin sen olduğunu öğreniyorum. Sonra bir şekilde hayatına dâhil oluyorum ama bir ay sonra *annemin intikamını almak için İstanbul’a gideceğim, ağabeyinin hayatına dâhil olacağım*,

anneme atılan iftirayı çözeceğim diyorsun ve bizi hiç tanımayan Behram Asrınlı evini açıyor. Hiç tanımadığı iki insanı ailesinin masasına oturtuyor, türlü türlü şeyler öğreniyorum, Zeliha'nın peşinde sürükleniyorum, âdeta herkesin gözdesi hâline geliyorum ve sonra öğreniyorum ki Behram, aslında benim öz babammış. Bu tesadüf mü sence?" dedi Toprak bağırarak.

"Toprak, sen neden bahsediyorsun?" dedi Kerem şaşkınlıkla, ne anlattığını anlamıyordu, bir yandan da şaşkınlıktan canının acısını hissedemiyordu.

"Behram ile bir olup bana oyun oynadınız. Söylesene, annemi öldürme planını nasıl yaptınız, neden öldürdünüz annemi?" dedi Kerem'in yarasına daha çok bastırırken. Kerem gökyüzüne hırçın bir çığlık bıraktı, canı acıyordu ama kalbi canından daha fazla acıyordu.

"Ben kimseyi öldürmedim, Behram'ı da tanı mıyordum," dedi Kerem güçlükle, konuşmakta zorlansa da kendini ifade etmeye çalışıyordu.

"Senden sonra Behram ile de hesaplaşacağım. Son duanı et, Kerem. Bir daha bu gökyüzüne bakamayacaksın," dedi Toprak soğukkanlı bir tavırla yarasına biraz daha baskı uygularken.

"Beni sevdiğine inanmıştım. Seni gerçekten sevmiştim," dedi yaşadığı kan kaybı konuşmasına engel olurken.

"Senin gibi bir katili asla sevmem! Hepsi oyundu, hepsi senin güvenini kazanmak içindi. Yoksa hangi

geri zekâlı hiç tanımadığı biriyle intikam yolculuğuna çıkar?” dedi Toprak bıçağın ucunu Kerem’in vücudunda gezdirirken.

“Sen de yalan söylüyorsun,” dedi Kerem güçlkle.

“Aksine, senden tiksiniyorum.”

“Annemi ben öldürmedim.” Kerem öksürmeye başlarken fazlasıyla kan kaybettiği için bakışları gidip gelmeye başlamıştı.

“Hiçbir katil öldürdüğünü kabul etmez.”

“Ben suçsuzum.”

“Senin biletini çoktan kestim, Kerem,” dedi Toprak bir bıçak darbesi daha geçirirken, Kerem karnına saplanan darbeye irkildi ve acı çığlıkları atmaya başladı. Vücudunun her yeri alev alıyor gibiydi. Bacakları uyuşmaya başlamıştı, ölümün soğukluğunu teninde hissediyordu. Bu aldığı son nefesti, bunu biliyordu ancak ölümü suçluluk duygusuyla kabul etmek istemiyordu.

“Ben annemi öldürmedim.”

“Şu durumda da bana yalan söyleme!” diye haykırdı Toprak.

“Özür dilerim.” Toprak bir bıçak darbesi daha sapladı, ilk başta korkutucu gelse de artık bu durumdan zevk almaya başlamıştı. Nihayet amacına ulaşmıştı, oyun onun kurallarına göre sonlanıyordu.

“Özür dileme, bu annemi geri getirmeyecek!” dedi Toprak sapladığı bıçağı karnının içinde hafifçe döndürürken. Kerem yeniden acıyla çığlık attı.

“Burada seni kimseye duyamaz,” dedi Toprak bıçağı geri çekerken. “Annem de böyle haykırdı mı?” dedi ve dördüncü bıçak darbesini de tam kalbinin yanına sapladı.

Kerem’in vücudundan kanlar bir musluktan su akıyormuş gibi akarken gözleri kararıyordu, gözü kayınca Toprak onu yeniden dürtüyor ve ona bakmasını sağlıyordu.

“Hayır, hemen ölemezsin, daha istediğim kadar acı çekmedin,” dedi koluna bir çizik atarken.

Kerem artık cevap veremeyecek kadar bitkin ve tepki veremeyecek kadar hissizdi, ayak ucunda bir böceğin yürüdüğünü hissediyordu. Galiba bu Azrail’di, ayak ucundan giren o minik sızı bacaklarına doğru bir ateş topu gibi büyüyordu, bedeni ölümü selamlayarak ayak parmağından içeri davet etmişti. Toprak’ın sesini artık duymuyordu, sadece görüntüsü kalmıştı, kısık gözlerinin ardından hiç durmadan çığlıklar atarak bedeninin her yerine çakıyı saplayan Toprak’ı görüyordu. Gözlerine son kez baktı, o gözlerin masum olduğuna yürekten inanmıştı, bakmaya doyamadığı o yeşil gözlerin ona böyle alçakça bir son hazırlayacağını hiçbir zaman tahmin bile edemezdi. Yutkunmak istedi ama artık hiçbir uzvunu hareket ettiremiyordu. Dünyadaki sesler bir anda yok olmuştu; artık kuşların sesini duyamaya-

caktı, rüzgârın tenini okşadığını hissedemeyecekti, artık bulutlara bakıp hayal kuramayacaktı...

Ölüm gelmişti. Artık bir nefes uzağında değil, burnunun tam ucundaydı. Organlarının patladığını hissediyor, kulakları yerinden fişkirırcasına acıyordu. Hareket etmek istedi ancak bu dünyaya ait değildi, bir anda hafiflemişti, yerde yatan bedenine bakarken ruhu yavaşça göğe doğru yükseldiğinde huzurla ölümü selamladı, kalbi çok kırık ama vicdanı rahattı. Ölüm artık boğazına geldiğinde tüm görüntü yok oldu. Yeşil gözler yerini önce beyaz bir odaya, ardından uçsuz bucaksız karanlığa bıraktı. Acı gerçeği çok geçmeden kabullendi, ölmüştü.

Toprak elleri titrerken, gözyaşları içerisinde Kerem'e yeniden çakıyı saplıyor ve kendini durduramıyordu. İşte, aylardır beklediği sözde kendi adaletini yazacağı sona nihayet gelmişti. İçinde bir ateş kol geziyor, öfke düşünmesini engelliyordu. Âdeta gözü dönmüş bir canavar gibiydi, Kerem'in vücudundan fişkıran kanlar yüzüne, annesinin gelinliğine, ellerine çoktan bulaşmıştı. Annesinin katilinden intikam almak isterken kendisinin canı bir katilden farkı kalmamıştı. Yağmur damlaları kanlı bir sel oluştururken Kerem'in gözleri tamamen kapanmıştı, Toprak elindeki çakıyı ağacın gövdesine fırlatırken Kerem'in ölmek üzere olan bedenine kafasını yasladı ve ona sarılarak ağlamaya başladı. Karşısında ayna olsa bir canavardan başka bir şey görmeyeceğinin farkındaydı. Gök daha şiddetli gürlemeye başladığında kurbanının göğsüne kapanarak çığlıklar içerisinde ağladı, Kerem'in ağzından ve burnundan kanlar gelmeye

başladığında çok geçmeden artık nefes almadığını anladı. Yeniden çığlık atarak kana bulanmış ellerine baktı. Canı yanıyor, nefes almakta zorlanıyordu. *Oysa iyi hissetmesi gerekmez miydi?*

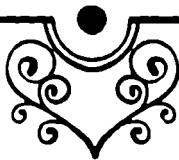

KATİL KALPLER

Şehri

KAPANIŞ:
HER SON YENİ BİR
BAŞLANGIÇTIR

Güneş yüzüne vurduğunda huzursuzca kıpırdandı, birkaç saniye direndikten sonra oldukça şiddetli bir baş ağrısıyla savaşıarak nihayet gözlerini açtı. Pencereden odaya süzülen güneş ışığı gözlerini acıtmıştı. Bir an ne olduğunu anlamasa da yavaş yavaş kendine geldiğinde korkuyla yatakta irkildi ve çamurla karışık kana bulanmış beyaz elbisesine baktı. *Zeliha'nın gelinliğine, annesinin gelinliğine...* Göğsündeki acıyla ellerine baktığında kurumuş kan izleri olduğunu gördü, tüm bedeni titrerken dün geceyi hatırladı. Dün gece aylardır uğruna savaş verdiği mücadelenin kazananı olmuştu. En son şiddetle yağan yağmurun altında, sevmekten nefret ettiği ama kaçamadığı adamın canına kıymış, onu bu hayattan koparmıştı. Defalarca göğsüne, karnına, bedenine hiç düşünmeden çakıyı saplamıştı. Bir kere yetmemişti; deşilmeyen, kan akmayan hiçbir yeri kalmayana kadar defalarca bıçaklamıştı. İlk başta korkmuştu, kusmak istemişti, elleri terlemişti ama birkaç defadan sonra o hisse de alışmıştı. Nihayet annesine verdiği sözü tutmuştu, nihayet oyunun kazananı olmuştu ve herkes hak ettiği yerdeydi.

Peki, neden mutlu hissetmiyordu? Kana bulanmış elleriyle tüm kuvvetini sarf ederek çarşafı sıktı, avuçlarında kalan çamur beyaz çarşafı kirletmişti. Aylarca bu anı düşünüp kendini sakinleştirmiş, bu anın hayaliyle

yaşamıştı. Herkes hak ettiğini aldıktan sonra önce annesinin ruhu huzura erecekti, sonra da Toprak sonsuz bir mutluluğa kavuşacaktı. Bunu planlamıştı ve öyle olması gerekiyordu ancak bir şeyin eksik olduğunu hissediyordu, içinden bir ses hayatının hatasını yaptığını söylüyordu. Onun iyi biri olduğunu görmüştü, gerçekten iyi biriydi ancak aylarca beyni bunu reddetmişti, kalbi inansa da beyni bunu her seferinde reddediyordu ve bunun mümkün olmadığını söylüyordu. Kalbi onu kabul etmek istese de beyni onu öldürmesi gerektiğini her gün hatırlatıyordu ve kalbi ona inandığı için beyni her gün Toprak'ın kendinden nefret etmesi gerektiğini fısıldıyordu. Ediyordu, edecekti de. Son nefesine kadar kendini asla affetmeyecek, nefes aldığı her saniye için kendinden tiksinecekti.

Dün geceyi düşünmek istedi, kaşlarını çattı ancak hiçbir şey hatırlamıyordu. En son öldürdüğü kurbanının göğsünde çığlıklar eşliğinde ağlıyordu. Eve nasıl geldiğinden, Kerem'in cesedine ne olduğundan haberi yoktu. Kendini zorladı ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Rüya mı görmüştü? O zaman neden elleri kan içerisindeydi? Hayır, rüya değildi... Rüya olamayacak kadar gerçekti. Yutkundu, korkuyla etrafa bakındı, yalıda bir sessizlik hâkimdi. Yeniden ağlamaya başladığında dizlerini göğsüne çekti ve saçlarını çekiştirmeye başladı. Bile isteye katil olmuştu, bu sefer gerçek bir katildi. Her şey bitmişti, biraz sonra polisler gelecek ve onu alıp götüreceklerdi. Toprak kendi adaletini sağladığı bu oyunda yenen mi yoksa yenilen miydi, bilmiyordu ancak beklediği

huzurun avuçlarının arasından kayıp gittiğine emindi. Her an ensesinde onun nefesini hissedecek, her aynaya baktığında onun gözlerini görecekti, her kâbusunda ona karşı yeniden direnecekti.

“Her şey bitti,” diye fısıldadı kendi kendine. Ellerini saçlarının arasında huzursuzca gezdirdi, yataktan kalkmak istiyordu ama oraya çakılmış gibiydi, ayaklarını hareket ettirmek istiyor fakat beceremiyordu. Yutkundu, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Birazdan her şey düzelecekti, düzeleceğine inanmak istiyordu.

Gözlerini yeniden açtığında karşısında uzun, sırma saçları ve mavi gözleriyle ona nefret dolu bakışlar atan Zeliha’yı gördüğünde irkildi. Bu hayalet son nefesine kadar onunla olacaktı, artık bunu kabullenmişti, bu onun suçunun bir karşılığıydı.

“Hayır, küçük yılan,” dedi Zeliha, Toprak’ın ayaklarını sımsıkı tutarken. Toprak korkuyla gözlerini açtığında irkildi ancak hareket edemiyordu. Zeliha gözlerini fal taşı gibi açmış, nefret dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Yutkunmak istiyor ancak buna bile cesaret edemeyecek kadar korkuyordu. Zeliha kısıp ama tehditkâr ses tonuyla cümlelerine bir yenisini daha ekledi:

“Hiçbir şey bitmedi, daha kimse senin nasıl bir yılan olduğunu öğrenmedi. Tam aksine her şey daha yeni başlıyor, hesaplaşma sırası şimdi bende.”

DEVAM EDECEK...

Ninova

ELİF MELİSSA

Eylül ayında İstanbul'da doğdu.
Eğitimi Radyo, Televizyon ve Sinema alanında
tamamlayan ve moda sektöründe aktif olarak çalışan
yazar, aynı zamanda senaryo yazarlığı da yapmakta ve
kurgularını online platformlar üzerinden okurlarıyla
buluşturmaya devam etmektedir.

"Katil Kalpler Şehri".
Elif Melissa'nın yayımlanmış üçüncü eseridir.

 /elifmelissa_

TEŞEKKÜRLER

Merhaba sevgili okurlarım;

Bu kitabı ilk yazmaya başladığımda henüz yazım hayatının başında olan heyecanlı bir lise öğrencisiydim. Geriye dönüp anılara baktığımda geçmişteki kendimi sevgiyle selamlıyorum. Bugün, kendine güvenen, istediği her şeyi yapabileceğini bilen bir kadınsam bunu geçmişteki kendime borçluyum; yazmaktan kalbi heyecanla çarpan o kıza,

Elif'e...

Bu heyecanıma ortak olduğunuz için hepinize sonsuz teşekkür ederim.

İlk kitabımın teşekküründe herkese teşekkürleri sıralamış birini en sona bırakmıştım ve şimdi sadece tüm teşekkürümü ona sunmak istiyorum. Daha önce de yazmıştım, sanırım o olmasa bu kurgu asla gerçek bir hikâyeye dönüşmez, kitaplığınızdaki yerini alamazdı ve ben; kendimdeki bu yazma yeteneğinin farkına varamazdım.

En büyük ilham kaynağım, sonsuz destekçim...

Sevgili eşim;

Uğurcan'a...

Zorluklar, hayatımızın bir parçasıdır. Önemli olan onlardan neler öğrendiğimizdir, kaderimiz bizim seçimlerimizle şekillenir ve önümüze altın bir tepsiyle sunulur. Yazarlığa geri dönüş serüvenimde, yaptığım en iyi seçimlerden biri olan, beni her zaman motive eden, düştüğümde kaldıran canım arkadaşım; *Gamze Aydeniz*.

Bana bu sektörün katmış olduğu iki güzel kız kardeş, yaptığım her işte yanımda olan, benimle heyecanlanan; *Nisa Doğruyol ve Sude Yıldız*.

Her koşulda fikirlerimi destekleyen, yanımda olan, bana güvenen ve uzun bir yolculuğumuz olduğuna inandığım sevgili *Ephesus Ailesi*'ne teşekkürlerimi borç bilirim.

Hayattan bir şekilde koparılan, asla unutmayacağımız sevgili kadınlarımıza...

Elif Melissa

